

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSH ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

B I P O N T I

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCLXXXIX

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. 1

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἔχρῃν βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλειψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅσῃ πικρὰ κακαλυμμένα μοι παραβείς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DEORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaſo toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deteperis in distributione carniū, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, & praeſtantiorem partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέλικα τοσούτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὦν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίξῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, εὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἶπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιοπίστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaſo affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐγὼ γὰρ εἶδον. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
κεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωμένης τῇ Νηρηίδι· ἣν
γὰρ αὐτὴ κλοφὴν ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται
σε, οἷα καὶ σὺ ἐόρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιαῦτό τι ἡ μί-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαίρετω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale
quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius mo-
niti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωμί
μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. At si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνά, μηδὲ πολὺς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιόις νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδήσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον Φιλοῦσιν, ἐμέ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦς.

- 2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

11 Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φανακισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego; cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, execranda, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praestigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito sane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσσει τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυτὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθεμμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὅψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε' ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίμῃ σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσοῦ φιάλη, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Qui sit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλὰ τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλῳ τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐτὸς ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιον
ποιήσαν. καὶ ταλοκτὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεμ-

IOVIS ET MERCURI.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiousum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bucum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic usquam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλέοντας.

Etiam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ἈΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) ἔ-
Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, αὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷας ἐφαινόμην.
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἀνθρώπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρήκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρᾳς, ὦ μενιράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν αὐτός εἰμι.
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάζας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἈΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alas
iſtae tibi defluerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego; quem vides, adoleſcen-
tule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἴ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνὸρξιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βαμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὦ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

ἢ Ὁ Πάν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
νυμῆδης μόνον ἤγαστο Θεὸν τὸν μάσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarium aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovifne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admissi reum me surripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerperunt, in desertas impetu facto.

ZETΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδὴν τήμερον;

ZETΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ γεγεννημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσῃ με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανακτήσῃ μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ZETΣ. Ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ZETΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοϊκός, 3 καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo fubiissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδης. σὺ δὲ, ἥδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη, καὶ νέκταρ πίνῃ. τοῦτό μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τοῦτον Ἑρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

lere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum; talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sum? hiccine etiam pastorem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficies, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγ-
χέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἰδοῦ, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει,
καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται ταυτὶ δ' οὐρανός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι
ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ
ἡλικιώτου Ἑρατος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς
ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθ-
εύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε ταιούτου, οἷος εἶ συ, Γανύ-
μηδες, αὐτῷ καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim fatis scio, quem-
admodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus
se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimus-
que, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non deside-
rabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali
Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te furripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi
dormire mecum?

Iup. Utrique cum tali quidem, qualis tu es, Ganyme-
des, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ φέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχβετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἕωθεν, ὥς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθελγόμενος μετα-
 ξυ ὅποτε καθεύδοιμι ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με
 κοιμηθησόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὥς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad somnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 somnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego somnum capiam vel te diffuaviante,

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχό-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγχειν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum;
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. **Ε**Ξ οὗ τὸ μεираκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἑλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
ἀΦελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυ-
ναιξὶ μόναίς χαλεπὴν σε εἶναι, ὅπως αἱ ὁμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σε- 2
αυτῶ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυ-
σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **E**x quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint mecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μέν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἄρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρας
 ἢ τε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλή-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπινε,
 καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶτην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον καθευμένους.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λαμβάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu sane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe potis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praebere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positis aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μεираάκιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδῆσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλῆματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαζ Φιλῆσαι σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖην, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθλυμμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παι-
δικοῖς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κὸς, ἡδῶν καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν

§ Ἐκτεθλυμμένῳ Ἑκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσελγεῖ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbasiam, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriterem.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλῆσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐτῷ ἐς τὴν Ἰδὴν· καθάρως γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάलिστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτίας ὀρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέβρεψε· πάλαι δὲ οὐχ εἰώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιнос ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσας. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιδι· οἰμώζεται γὰρ, ἢν τις σε λυπεῖν ἐβέλῃ.

Iup. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos his suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ἩΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; πῶϊόν τινά ἐστι τὸν τρόπον ἡγῆ;

ἢ Τὸν Ἰξίονα Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὃν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰονίαν. Τὸν δὲ πειθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ βύνα συνίσκευάσατο ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔβα αὐτὸν ἐβάλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἡμελλον αὐτὸν τιμαρτεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἤλυσεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἡράσθη

Ἥρας, ἢ ἀνήγγειλε τῷ Διὶ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπεικασε νεφέλῃ τῇ Ἥρα, ἣ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἰπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτόμενος τρεχῶς δῆσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρισθαι διὰ αἵρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοῦτ' εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iup. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἀνθρώπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὕβριστής γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὕβρισε; χρή γὰρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν οὖν ἐπεῖρα τινά; συνήμι γὰρ ὅποιόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῶσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum verfaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἐφίλει μεταξύ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὐτὸς ἀφείρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφράξαμένη τὰ ὦτα, ὥς μὴδε ἀκούσασμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὐγε ὁ κατάρματος ἐπ' ἐμέ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἱερας γάμων; τοσούτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἰτίαι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Iup. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-que coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

HPA. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει, τῆς ρινός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῶ ἔνθα ἂν ἡγῇταί σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, αἶτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

4 ZEYΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

HPA. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὕβριστικὸν καὶ σὺ εἴπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutariſque facile in quamcunque iuſſerit formam: atque omnino poſſeſſio luduſque amoris eſt proſecto: etiam nunc Ixioni ſcio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipſe aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, ſi quid ego luſi in terram deſcendens? at ſcinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipſum, neque extrudere ſympoſio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut aiſ, plorat, & intolerabilia ſuffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitioſum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καῖκῆνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιῶ-
μενος, οἷηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶ, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσῃ διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰ-

6 Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν) Σισυλοί- τῇ συνθεσίᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῶ τὰ ἔτη,
κισται μὲν Ἀττικῶς. ὠφείλει γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενησθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ πού τάχα ἔραν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὥς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβλιος προσδεθεὶς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἔξει, οἷμην διδούς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniuisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. **Ε**ΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὥς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patrefacit aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδάνα, οὗ τὴν τρίαινάν ἐκλεψεν ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2 σπαργάναις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπώλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὅφει αὐτὴν ποῦ ἐν σπαργάναις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Ούτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στω-
μύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει.
χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα κατεπάλαισεν εὐ-
θύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπαι-
νούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείψε, προσ-
πτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ
σκῆπτρον εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ
πῦρ εἶχε, καὶ κείνῳ ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος
'Οδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν
'Ερμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρωσθαι
τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας
συλλουμένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφι-
λόμενος τὰ ἐκδυθῆντα ἔχρησε. G.

3 Ἦδη στομύλα καὶ ἐπίτροχα)
Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα,
ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ὑπειγμένα
ταχέως. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνηται
καὶ Νικανόρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρ-
μάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
tatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quae-
dam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero
provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quo-
modo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Ve-
neris cestum surripuit, illum amplexae ob victoriam; Io-
vis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen,
multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντείνάμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὃ Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ Φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκούντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὶ κακείβειν ὀηλαδῇ. ὑπόπτερος δ' ἐστί καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἥ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖ γε ὑπέμνησας ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

² Κολλάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V. ἐπιτόνια. V.

³ Μαγάδιον) Ἡδύ, κατ' ἴλον, σοφόν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρὸν. V.

mentum ex ea musicum compegit: inanubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte fane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέομαι πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών.

ΗΦΑΙ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμνηται; πρόσταττε δ' οὖν τάληδες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαίρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐκ οὖν πρῶτον ὀργιζομένον πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν ἄξυν

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an infaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστί, καὶ οὐκ ἀναιμαγί, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυϊαν μαιώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θάρρῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἑνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὄξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἑνοπλον ἤπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυϊαν) Ἡ τῶν τιχτου-
σῶν θεία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τῷ ἐγκε-
φάλῳ ὑμῖν. V.

10 Πυρρίχizei) Ἡ ἐνοπλος ὀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἤδη αὐτὴν) Ἡδὲ
κατὰ γάμου κοιναίαν συνάψας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae morem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi, quid conducat.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἴ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Ι ΠΟΣ. ἜΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΙΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θείῳν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἢ γαστῆρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπέσθη, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄρος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quanam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensus est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφοτέρα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μητέρα καὶ πατέρα ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήτων, ὅσ' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nept. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, ἢ μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξύ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae iterum equos: tu restringue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Πῶς δὲ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναίκος, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοῖς

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

Sol. Insolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non fatis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνσέ ποτε ἐκεῖνος Θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἔνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῶ τῷ ζῳφῶ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κεῖνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι

16 Μὴ ἀνιέναι) Γράφεται, μὴ ἀνείναι. V.

tem foli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II,

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Ι ΑΦΡ. ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότε ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰ. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτῷ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγαν, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. QUID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον παήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιοῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἤδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ ὃ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλησται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα ἢ δεξιᾷ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένη ὃ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνο αἶσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφῆτι
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχβεΐῃ οἷσθα τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi furrripuit meos amores. Atque adeo saepe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumcisuram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quæ consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ,

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἐρώς, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καβαλεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μεираάκιον ἐκείνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quæ in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μα-
νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαν-
τες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχην, ὁ δὲ,
ἀνείς τὴν κόμην, ἔεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀράων· ὁ δὲ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐπικτυ-
πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
οῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἡ Ῥέα, ἡ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & af-
sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
& ipsi, fursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Artin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furietus per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citatur pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cup. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensu eorum
tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχρη-
 σάμενοι ἀποδιδάσι μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε αὖ
 ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἀττῇ;
 καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
 δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
 των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ
 τοῦ Ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
 μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delamben-
 tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
 orium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
 Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
 dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
 tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
 cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
 nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
 cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις,
 ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ
 ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
 vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
 vio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτοῖν τὸν Φαρμακία προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θεῖμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐτοῖς ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιθεδεγμένους.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic sane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefestas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia fa-

ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος
τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός.
ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἐξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδικώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὔδ'
μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα
εἶσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός
σε, ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν
Παῖήονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντά.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε
ἡμῖν τὴν ξηνοσύαν, ἣ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς
τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνώμον, ὧς Ἡρακλῆς, προ-
κατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότερον
ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεντιάδης. V.
Μεγάραν· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, 12 Τὴν ξηνοσύαν) Τὴν εὐω-
'Ονήτης, Θερμάχης, Δημοκόων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque
corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego ve-
ro si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque
carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, istus-
que ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile per-
citus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam
tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim subla-
tum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paeon
quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non contur-
bate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego
ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Her-
cules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam
obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ERM. Ἀξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ERM. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ERM. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μειράκιον;

ΑΠ. Αὐτῷ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ERM. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeſo, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον.

2. ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμυκλαῖς, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ ... ἐγὼ ...) Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτίθεις γὰρ εὐθείαν τὴν γυνικὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὀμηρος B. σκύπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τό· καὶ φαίνεται, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γυνικῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τὸν Ταυγέτου) Ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γυνικῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνέσεισας ἐφάνυσσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος α· μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπᾶσθαι· ἐπισπᾶμεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθεῖν, ὥσπερ ἐκταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπόμεναι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γυνικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui possime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immiffis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐπαίῃσα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Ἄρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι
δοκῶ;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Ἀπολλων· ἦδεις γὰρ θνητὸν πεποιη-
μένος τὸν ἐράμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιαζόντα) Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγωδοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ
τέχνην ἔχοντα βάνανσον, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίστας
γεγαμηκένας, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῇ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρώσιν ἰδρώτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-
ς Εὐποτμία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **Ε**Τ quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prouum

κυφόντα, πολλὴν αἰβάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δεοί, μόνοι καθευδήσομεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀνδρὸς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκεῖνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως
τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἐραῖ, ὥστε
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον
ὄρων νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν
ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι
αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθη-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse:
Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non
aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit;
Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupa-
ta plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri
ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt
iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinatu-
rum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit ca-
piendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Ι ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες
τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίττειν δυνά-
μεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστος ἐστίν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χῶλος, ὅμως χρήσιμός γε
ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν
τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδάζε-
ται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ
πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξυνοκτο-
νοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνδρωπο-
φάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα
εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι,
καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

I U N O N I S E T L A T O N A E.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos pe-
peristi Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis
est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex
optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit,
ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec
virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam
profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus inter-
fectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescun-
tur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iacula-
ri, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖζα καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐπότερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τῷ τοιούτου πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἡγνώνει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὥρᾳ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενᾶ ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζει ἐν τῷ συμπόσιῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

Ἡ Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύόμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfecitrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως αἰλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumpta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Τ**ι γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπολλον, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἐδήσεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, ὅμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐβήρευν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἴτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαβὼν, ὡς ὤτεο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURIJ.

Ap. **Q**UID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constrieta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista tum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευσεν.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροις κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονόνουχί αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδέεται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληθες εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque fane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adsitans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidiam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἣν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλος οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαίνομέναις γυναιξὶ σκυλῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μάλλον εἰσικῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τρωῶνα ἔλαβε, καὶ ὅπαν μᾶλλον.) Παρ. V. Γρ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **M**E quidem pūderet, Iuppiter, talis filiā, tam femineī & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolū cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἴνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ προσέστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὔρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιῶσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν

2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos raptο muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet. qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videri laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tamen si videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τοῦ πότου τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

ἢ Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτείναν σθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ὡς φαρμακία· ἐνόμισαν γὰρ μεθυ- ἐκείνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum fervat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. ΤΙ δήποτε, ᾧ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους Θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. Quid est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηναῖς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δαῖς, κενὴ δ' οἷστων ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· Φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπάταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπαρρέι μου τὰ τοξέματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταιί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηναῖς δὲ ὑφορεῖται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα) Προσπαχουστίου τὸ διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua fit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλιψε· καὶ ὁρᾷ δὲ ὄριμν, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι Φοβερόν, ἐχίδνας κατὰκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φαβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καί κειναι λόφους ἐπισείουσιν, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκει;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum. inīciam, aut ipsa dilaceratum pectus dabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavesceis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musae vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positae? an & illae cristas concutunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandae sunt, & semper quiddam commedantur, & cantu distinentur; atque ipse adfuso saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αὐτὴν διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτας ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἐμὴν, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τοῦτ' ἐμὴν) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χειρῶν δέχου.
Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίκαι-
ταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἶόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μᾶ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θεάς.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θάρρῳσα βαδιῶμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima ſit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum eſt, ut ipſaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & ſi fieri poſſet, libenter cunctas viciffe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni ſi formae praemium tribuas, pluribus eſſe in odio. Propterea ipſe quidem haud idoneus vobis ſim iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae ſtirpis eſt, & Ganymedis iſtius cognatus; ceterum ſimplex & montanus: neque illum quis indignum cenſuerit eiufmodi ſpectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamſi vel Momum ipſum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιοτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτῃ, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδακεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρῶς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ ὁμῶς· ἀπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προϊῶμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδύως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλός, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκοπιῦτι. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iup. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἐνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἡρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδέν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινόν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἄγαμος ἢ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, comoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρας; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μὴδ' οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
 5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniciere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle fane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HRA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ᾧ Ἡρα, πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς.

HRA. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὁρᾷς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HRA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HRA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβροψ ἐστὶ ὑπὸ σκαμβος, ἣν ἀφιάσιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῆς ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσχιρτᾶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & nī
fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum
montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere
digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope fumus, in ter-
ra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεχούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi sumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducenti praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invifendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum furripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὕτως πλυσίον, ὥστε προσεῖπώμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε εὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲν τὸν Ἑρμῆν ἀπέστελλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δὲ σε δίκαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴσῃ ἀναγνούς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 Ὁ Διαιτητὴς) Χωρὶς Δικαστηρίου κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu sane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Parī, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatorijs, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθεῖν ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν·
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπᾶσας· οὐ γὰρ ἐβέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο
 καλὸν ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων
τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω Φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαί-
νεῖν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο
δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν
αὐτάς ὥς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκρι-
βὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπη καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae
filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfu-
gias a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut
ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae,
sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturās: curandum tibi nunc, ut per-
agas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud
autem primum scire volo, utrum fatis erit spectare illas,
sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore exa-
men habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua
fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνάς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει ἐγὼ δ' ἀπεστράφη.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βροῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόβῃται, (Φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηναίαν τὴν κόρυν ἀφελούσα, Ψιλλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβε-
ροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, II
τῆς ἡδονῆς; οἶα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὐτὴ
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρεα ἢδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδιάσεν; ἀλλ' ἤθη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας;
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὃ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὅψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἀπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καίπειδ' ἂν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosus subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τᾶλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα
τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι
καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ'
12 ἄπιθι, πεπράζεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι,
Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης
καλὴν, οὐποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲ κρα-
τῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης·
εἰρήνῃ γὰρ, ὡς ὄρας, ταυῶν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ
Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρ-
ρει δὲ, οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικά-
ζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθὶ ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς
γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an
placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me
lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praeestan-
tem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-
ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pro-
nuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias re-
portantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna;
nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam &
Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At
bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam-
si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed in-
due iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Ve-
nerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἀκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν,
 ὅποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' αὖν ἀπόναινο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷά περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρατικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχούσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
 audi. Ego fane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuvet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἐαυτὴν ἔκδοτον, εἴψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὥῳ τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ledae, illius formosae, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam convenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέρος εἶ συ, καὶ ἄγροικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γάρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεῶν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδᾶν Ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, οὔτεταί
σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτῳ σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἔρᾳ· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἱμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαραῶσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus : ego quippe novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te sectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros: utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπέισομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧ Ἀφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπ' ἀνέμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὧ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
εὐρτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἐνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὲ μοι ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

10 Καὶ μὲ κανφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθο-
νίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρβύνει φέρειν

τὰ κανᾶ τῇ Θείᾳ, ἐφ' οἷς ἐπὶ κείτο
τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Πανα-
θηαίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adeste, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεισθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. ἮΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. AUDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἅπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθεῖν.

2 ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

ΑΡ. Οἶε γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahare me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluerō sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecunque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares, omnibus fortiolem esse & validiorem, infitias non iverim: sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum assumferimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γέ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχεϊρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. **Χ**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὶ πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;

ERM. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sum ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita fane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχίδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύτην, καὶ πώγωννα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγικά, καὶ οὐρανὺν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. "Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γενῆας, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον αἵγα μοιχεύσας ἐγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid commorfo digito quaeris, multumque haesitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἔρῳ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω· ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποιήκε με· καὶ ἡγούμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποιμνία δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiae & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se affimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρβένιον ἔχω, πάνυ ἡσθησῆ-
 ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἰσὴ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 ERM. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη;
 τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μῆν.

ERM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύνομαι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ERM. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

si greges meos spectes, quotcunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeſo, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantu-
 lum; nec contentus sum una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθί μοι, καὶ ΦιλοΦρονῶν πατέρα δὲ ἔρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
φούς εἶναι Ἐρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων ὁ δὲ Θῆλυς,
καὶ ἡμιάνδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
θεῶν Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι
μὲν Διονύσου μὲν υἱόν, μητρὸς δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διάνης. Μνασίας δὲ
ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱόν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀπορφίᾳ τῶν μηδίων αἰδοῖ
ἐχομένην. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως
ἀμιμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
diffimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλόν· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτῃ αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλόν· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκευάσται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσатτομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιῶσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διηγήσομαι, πρῶν ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πρὸς μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγγνωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἂν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νήφοντα ἂν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν.

ΕΡΜ.-Τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐβήτησαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Εστινε enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi coniectionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικά συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἅδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυ-
 στήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται Ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἦκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ'
 ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ
 ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησίην,
 ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

fed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctosque prosequi, & adeste ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministrò
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naëen: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam visé. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως ἂν ἡξιώσασα πεπράσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμψθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. **Ο**ΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειους ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπᾶσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. **Q**UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti conscredito curru; qui haec exussit, prope terram lapsus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπέισθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἦδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἡγνῶεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2 ἀντείχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-
9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem gessi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tantum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accuratione haeres, &, si quis tantillum evagetur a via, actum esse de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, habenas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπέβημην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντά ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάτω αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡμῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθῇ ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μεираκίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublimem ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compositum esse habenarum, ac minimam concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore percussus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insitens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιαν παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτεύωσιν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵγειροι γιγνέσθωσιν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseric, confestim expetere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, αὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. ΡΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὃν Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσωνι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὦνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἅλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὧσιν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀσθήρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιούσιν· ἐπεὶ γάρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: oeteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἶγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάलिστα πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίος ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἡ ἀργοὶ εὐωχῆσονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν ποναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se dividerunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quī enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego varicior, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrant Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sicubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vestos servare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἔραστήν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνηῖναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὅποιος ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λᾶσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λᾶσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἀμορφὸν ἐστίν· ἀνδρῶδες γάρ ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστεραν ὀρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

Ἡ Ἑνάλιος διάλογοι εἰ, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ μυθεύμενα διαπύζει. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἔραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τούτο οὐ Φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιάς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιά· δείγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴν ἔδοξας, ἐπίφθονος οἷε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαίνεσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐθε-

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrii libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod assueverit caseo & lacti: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινὸς, εἶποτε γαλήνῃ εἴῃ, ἐπικύψασα εἰς τὸ ὕδωρ, ἴδῃ
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρῶαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὁμῶς ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμήν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινῇ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ,
ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἷα;
κοανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγῶσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῶδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἦλφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi fit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus fit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπῆρχει ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυναμέθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλος οὖσα, βρυχωμένῳ ἀλλ' ἡσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀβυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidetur tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorrem scilicet, ac doctius canentem; quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλευόντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualis sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulysses sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Illo do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὁ ἔΦερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβῶν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πiónτι, καὶ τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ εἰς ὕπνον κατεσπᾶσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέβη- 3
ρες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξέθορες) Ἐξέπῃδηςας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua.

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλαπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ἄχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ἂ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταιί σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρωςίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut fervem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖε, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς
ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ,
οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάρσι καὶ ἔρω-
διοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι πον, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν
σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον,
ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris salo. ut quidē mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἡ νύμφης ἑρᾶς, ἡ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστὶ, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περιέργω ἔρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptuné: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari , mutua conspiratione miscetor fonti , & unam in aquam coite.

IV.

MENEΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεύ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Φορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνώμενος.

MENE LAI ET PROTEI.

Men. **A**t aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile ; quippe marinum ; & arborem , id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris , ne id quidem plane extra fidem est : verum , si & ignis fieri possit , qui in mari habitat , id valde admiror , ac minime credo.

Pro. Ne mireris , Menelaë : nam ita res est , fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi , quod pace tua dictum velim , praeftigias quasdam admovere huic rei , oculosque fallere spectantium , dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωργμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὥς γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴση γὰρ, εἰ ὀρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πάποτε, οὐδ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος
εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ὁ πάσχει δέ,
ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσφῶς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλιέας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse converfum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adfit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accefferit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰ-
κὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότε-
ρον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
στεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν
αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
ne similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibi-
lius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem ha-
biturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem
ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὕτη ἐκλή-
θη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν
ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τσοῦτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. VIDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris
inter coenam in Theffalia, quod non & ipsa fuerit vocata
ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim
iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παρούσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμθέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἰδυμένη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι καθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἴηρα τε, καὶ Ἀφρο-
2 δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο. Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιεῖντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρίνω, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος ὦν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ Θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πᾶν ὁ δαιτητὴς ἀμβλυώττη.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans spectator; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Τρι. Ad Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formosior me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὕδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐμνέουσιν ἄλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τούνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρνην;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὕδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διατάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰώμει· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὕδροφορίας. καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα ἐς τὴν Λέρνην.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πεντήκοντα πατέρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hausituras: ad cetera porro ministeria condocescit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquationis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδοὺ σοι οὗτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καῖπειδ' ἄρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκοπεῖς ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρβένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ Θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστι.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ocissimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγῆσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ἄδου ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πίδακα, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμοκλήτρους ὄντας διεκλήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Am. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

1 NOT. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκώρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, οἷον ἐὶ διέτμε. G.

NOTI ET ZEPHYRI.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuvenecam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuveneca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμίψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξῃται, ὥς ἀποτεκούσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

2

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γέ οὔσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἄλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτὸς ἐποίησε;

fed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκέτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχληὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia fane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumferit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

1 ΠΟΣ. ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἐστέ· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. **R**ECTE vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, cum a Scironiis faxis cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχῆσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βάς πορθημίου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessabat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessio sponte finite

τα εάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανύμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναβήμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proicere memet ipsum : mox citharoedi habitum indurus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices : dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditaе cantionis.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλεῖσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

N E P T U N I E T N E R E I D U M.

Nep. FRETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellefpontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυῖας πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἅκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους τῷ Διούσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἔχρην οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διὶ 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem & Ino patietur, praeceptisque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratificantes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, quid factum est, ut deciderit ab ariete, cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest suffinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hac tenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχεται συμβέβηκε. ταύτην, Φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. INSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testâ fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Φηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὁμῶς παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσαι· ἤδη γὰρ πονηρὰς ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνάμωτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνίημι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδουθι αὐθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iam iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucem edueta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi obstrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam pariendo sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe nondum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane,

καὶ ὑπόδεξαι, ὧ εὐδαιμονεστάτῃ, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν Θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορβμεύσατε τὴν Λητῶ ἐς αὐτήν· καὶ γαλῆνὰ ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρῆι αὐτὴν φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμα-
 ρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητῶ καὶ τικτέτω.

ac fuscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατὰσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. Ἡ Φαιστος· ἀλλ' ἀπὸν θράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnere.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 fer, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀβλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς
ἀπόσχρητο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον.
Ξηρὸν εἶργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ὥρμησας, οὐκ αἰδισθεῖς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, misere-
ratus infelices irruì tanquam undis mergiturus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, imperum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervescescit, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Theridis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδόν ἔς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγεννητὸν ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀβλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαβες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theri?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcem, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, foror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἴτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτὴν δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τέτοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὅποτε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένην εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶν ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, grvida sit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repenti.

ΔΩΡ. Καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβατὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίαις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μῆτε αὐτὴ, μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphis istis? hi nimirum extraeam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. ΟΥΤ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρῆρχεν ἐαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

Βραδὺς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς Φοιτάσσης ὀσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχέτο σοι ἐντυχεῖν σὺδ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΗ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε, προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι,
καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀΦελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψ' ἐζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σοῦ διακεκορῆσθαι.

ΕΝΙΗ. Οὐ μένου' ἔφης γὰρ ἀπιδὼν ὅτι Ποσειδῶν
ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
σας πορφύρεόν τι κύμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα,
συνῆσθα τῇ παιδί' ἀντ' ἐμοῦ.

iam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu verò
fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea oportebat te praeripere
meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe sprevisi: nihil autem Tyro mali contigit, cum
putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita fane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Nep. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

1 ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κη-
Φέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν
παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ ΚηΦεύς, καθάπερ
δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχίσας
μετὰ πολλῆς δυναμείας;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν
Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν
τῇ κιβωτῷ ἐμβληθεὶς ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-
πάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. Cetus ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam
Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitrami-
ni, & ipse iam interiit.

Nep. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca pro-
posita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum
multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Da-
naës filium, quem cum matre in cista proiectum in mare
ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem
esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστραίμιν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄβλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμαχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ αἵρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθειδον, οἶμαι, ὃ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδών; ἀβέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim fane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicunque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiivi Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἥδη πρόσγειος πέ-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτης, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
 ὧ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ αἰλοῦς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοη-
 θεῖν διέγων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν,
 ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἰστοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
 feus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspicatur expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, seminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
 sensim amore captus (oportebat enim servari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιῶσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὐσῆς. καὶ νῦν γαμῶ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πᾶν τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτ᾽ οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΤ ΚΑΙ ΝΟΤΟΤ.

1 ΖΕΦ. ΟΤΙ πάποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν
εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ
εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν;
ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θαύματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλ-
λο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζό-
μεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα πα-
ράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὦν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

5 Ὡ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἢ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ
Θουκυδίδη. V.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem
vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti,
Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut qui-
nam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum vi-
deas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo
etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contin-
gitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάσαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα καὶ παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνας, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, ὁρμαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρματος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἠνεμωμένον) Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta, iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se affimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitarum peplum continebat.

3 NOT. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ᾧ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρω-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῶ παραπλὺ, ᾧ
Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρέιχεν ἑαυτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμέμενας τὰς δαδας
φέροντες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παρίππενον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοὶ αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι
ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρ-
ματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
προῆγε γεγῆθως, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praebuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro
iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam
fummis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, feminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinarum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπήγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθρίωσαν, καὶ κάτω ὀρώσαν·
ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θέας. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

6 Δικταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πρὶν, ἔνθα
οὕτω καλούμενον. V. οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης (σὸν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον) ἢν που ἰδῇς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαῖξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἄδου λεγόμενα καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνόμασε. *** Πολυδεύκη) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτέλετύνησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἵσπερ τοὺς δύο ἔξῃ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσθιν υἱοὶ Διὸς διδυμοὶ ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῷ κεκληρημένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἔκτὸς ἀλλήλων διάγειν προημενοί· μὴ δὲ εἴωσι, τὴν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδρύνειν, ἀνιμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώων περιπολεῖται. ἀλλὰς τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, καταχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο ὡς ὤφθην αὐτοῦ τὴν νικαδέε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τίπον περινοστεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρας τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινώσκόμενους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῶ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαரசίου, ἢ τι τοιοῦτό.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης· ὅπως ἂν δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιος τίς ἐστι τὴν ᾧψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολὺθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὼν τῶν ζῴων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασχύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀντίτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐσπρίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σπρίσαιτο; Ἐπὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μένικπος ἀμὰ φαγὼν ἀμὰ τίθησκειν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακωμῶδε αὐτόν. V.

funt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos. ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni

Lucian. Vol. II.

I

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύ-
χαῖς τῶν ρακίων ποικίλον· γελαῶ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ
τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκιάπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα
ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα
ἅπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσαν-
σι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγεες, ἀπαγγελάω.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciiis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losofos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa ferio ipsis denuntia, ut definant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ist:

ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάτατοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμαρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαίστῃ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ εὐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νῦνθα εὐτονα, ἢ ὤμμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσι 4 σι, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν) ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ταῦν
Ἐτίθεισαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στό- λῳ ὄνθον τοῦ Χαράωνος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito; Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγετες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἀ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούταν, Μένιππον τούτον· τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

DIALOGI MORTUORUM. 133

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδ' ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκεῖνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν αὐτοσί, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξανεῖδ' αἰετ, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε;

ΜΕΝ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιωῆναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες, ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρή' λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στέρουμένοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ ὁ Σαρδανάπαλος. V. 11
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντίχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscences, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, iridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obrubat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὦν τοῖς ταύτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβλήσαμεν στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὗτω γινώσκετε, ὡς αὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιούντες, καὶ ἐλευτέροις ἀνδράσιν ἐτρουφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tune etiam desiras, Pluto, qui calculum adificias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: fed. nolim equidem feditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse defiturum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπαίσομαι ὑμῶν. πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμώγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita instruite: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPΠΟΤ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΤ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΤ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, ἱ νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

Ἄ Τροφώνιε Τροφώνιος οὗτος, ἥρωι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπῆλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμὸν ἐκείσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιοῦτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἰσχύοντες ἐξήρχοντο ἀπηγρωσμένοι τὰς ψυχάς, καὶ ἀμειδίαις διετίλουν καὶ ὄχροι καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπικράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσκετεύων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφώνιου μεμάντευται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοιχῆσαι δὲ δαιμόνιον τι τῆς μαντείας ἐτίλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντός οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν πάντα, ἵνα τοῖς ἐπὶ Ἀμφίλοχῶν τοῦσιν ὄφει διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχασιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντεύμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοῦ αὐτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεῖς σὺ τούτοις.

- 2 ΜΕΝ. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναῖς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δε ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τόπος, ἐν ᾧ ἱμαν-
πύργο Τρεφάνιος. G.

12 Ταῖς ὀθόναῖς) Τοιοῦτον γὰρ
ἔχραντο τρόπον οἱ μαντεύομενοι εἰς

Τρεφάνιου. G.

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν.
Ὁφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει,
εἰπὼν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa fumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possietis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quem admodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

ΜΕΝ. Ὁ μήτε ἀνθρωπός ἐστιν, ὡς Φῆς, μήτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστὶ. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνα ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βαιωτίας.

ΜΕΝ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτε μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἡμοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐτίς ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονεστέρον.

ΕΡΜ. Ἀγκυρὰν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus fane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Παλλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠησάμεν, καὶ τροπαῖτῆρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμάς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλώδιον, ἅφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίσας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πάτε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν. Φῆς;

3 Τροπαῖτῆρα) Τροπαῖτῆρ ὁ κατ-
έχων τὴν κόπην δεσμός. V.

5 Καὶ ἀκίστραν) Ἀκίστρα ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκίσσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεργώγυτα τῆς ὀβίης· τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φασίν, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἡπύτις, καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστρίς οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἶδεναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ κίρας τοῦ ἰστού σχοιμίου, ὃ ἀνίστα καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἁδύων ἀφέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατύνειν. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonium, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvī.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeterit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμῖα.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδῶμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρᾱς, ἀΦικνούνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὦ Χάρα, οἷσθαι οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκόασι.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licet tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, possi quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiari sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαυτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possum peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθαι, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐΦεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀποπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui veniuntur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatorum eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale,

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημά-
των ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ
μιαρῶτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
ουσιν, ἔνγε τῷ Φανερῷ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόν-
ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἣν
ραίσῃ καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
τοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2
καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει·
καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχων- 11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς
ται. V. ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ae-
grotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
tum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetatur: immo
etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
iuvenes firmiore; hi vero iam sorte inter se divisa securi
pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπαλιπόντες, ἠκέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτα δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα' ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὖθις πρῶτῆς βῆς γενόμενος.

Ἰ Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἴαντος πατὴρ
τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἱστορεῖται ὑπὲρ-
ρος τελευτῆσαι. G.

4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
ἐν τῇ συνθείᾳ, ὑπόμνητον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrussi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Ι ΤΕΡΨ. ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. I STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίους, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργῃων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπούς ἐχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόντα, ἐμψυχὸν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγεγλῶ-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus infidiabaris ipsi, avide exspectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor; ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενοςτάτους
νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον
εἶδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήσκειται τῶν γερόντων ἕκαστος,
ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευσον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροι-
μίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα
γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλο-
τρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποι-
εῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε,
πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
λοῖς ἡδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν
εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
τῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπιμενοῦκατε, γραῶν
καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ
ἔντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χαροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ
Παροιμία ἐστὶ λεγόμενη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ
ἀντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χαροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc uni-
que perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem
denique sciendum erat, quando quisque senum esset obitu-
rus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod
proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernan-
tur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut
alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omni-
bus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab
iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam
quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum,
si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogi-
tastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole
careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ἡμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποστένει, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττός ἀτελής, ὑποκρῶζων, ὥστ' ἐγῶ γε, ὅσόν αὐτίκα οἶομαι ἐπιβῆσεν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρύπνια, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγῆς.) Καταγυλοδόντες. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odifese se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emundati.

Τερψ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumpsit, semper mox morituro similis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam insensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, insomnia, in-

δες· ὁ δέ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειστήκει
 θαπτομένῳ πρῶην ἐπιγελαῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκιστον,
 πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελαῶν μηδὲ πρό-
 τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
 λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
 ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνήζεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίῳ καὶ Φείδῳ γὰρ, καὶ
 Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ τὰυτα. ζῶης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
 κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
 stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
 divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
 quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
 latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
 si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
 Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
 ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
 crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΣ.

ΖΗΝ. ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ ἰ-
 μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ
 ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἷσθα; παρῆς γὰρ ἀποθνή-
 σκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι
 ἐγένετο· οἷσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ
 ἤδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος
 ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον
 ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν
 τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμα-
 κὸν ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. **T**u autem, o Callidemide, quomodo mortem op-
 petiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus
 quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: ade-
 ras enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quid-
 dam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti
 Proeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque
 noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me
 relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in lon-
 gissimum protraheretur, Tithonumque senex annis exce-
 deret, compendiosam quandam viam ad hereditatem ex-
 cogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδρῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφῆσιν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

- 2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοῖνυν λουσάμενοι ἦκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιოდῶρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιოდῶρα δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐπατάην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέγων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἰς

1 Ἐπεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petisset bibere, (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden? o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνεῖς, οἴμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχόος εἵργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέεσθαι. ἦκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ἀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae fervus a poculis patrasset.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκεῖνα τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα..

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄβλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπών.

ΔΑΜ. Πῶς τούτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

C N E M O N I S. E T D A M N I P P I.

Cnem. HOC illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime meae possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐβεράπευσεν ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπασας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit, ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testō mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Itaque dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaquē gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερῆδιστα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦτο δοξεῖ.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἡδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatesiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ χαβά· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασαι· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ἂν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρον, ὡς ὀράς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὃν τινα αὖ καὶ μόνον προσέβλειψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐραστὰί τε αὐτοῦ, ἐπὶ γέρον ἦν, ὡς λῆγουσι, γέρον ἂν διεκίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur, ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea, & senili muco fluentem, mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἴτά σοι εὐξαμένω ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον;

ΠΟΛ. Οὐκ· ἀλλὰ τοιαῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόσηλός γε ὁ ἔρως αὐτοσὶ πολὺς ὢν, 3
ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μαυθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ Φαυράσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπατέλαυκα, μονονυχτὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐδρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἀνίστη· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντα ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κατημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμου

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem & pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, & alius alium praecedere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαβή-
κας ἐκεῖνας ἔχων κατέλιπον, οἰμῶζειν ἅπασι Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἤπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδὴ μανθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλέθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπερυψι-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ὦν
ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πο-
λέμου καταλαβόντος, καὶ μονομά-

χησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τοῦτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

ditabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετά-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δεκεῖ· ἐκείνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

carulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι-
κρόν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti farcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῶν Ὁράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῇ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτοσί τις ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλά). Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἑγγεῖος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν σκευῶν, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. ἔστι δυνατόν πλεῖσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscede, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμολέως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδουβι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὐζῶνος εἴ ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4
τοσί, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἦκειν τύραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

sedem habet iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes: Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis osculis, & comam promissam, ruborisque florem genis insidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam ingredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀΦῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι φίλος εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασσίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ χλαμύδα καὶ πόρση καλούμενον. G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-
nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
inciderint.

Lamp. At faltem diadema sine me retinere, amiculumque
purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam,
& iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
nium mole gravis, quis es?

Dam. Damasias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-
rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἰδού σοι γυμνός, ὡς ὀράς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν ὁ μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δοξάν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μὴδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot car-nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroquei de-merfurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscen-de. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitie insu-per, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra-vant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ τί γάρ ἂν καὶ πάβοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος;

ΜΕΝ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. οἶψι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυ-
τι πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή-
3 (Ὁ ἑνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui proluxam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iupiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inscitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιόπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τοῦτι, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δέ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶεσθαι ἀμείνῳ εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεται τοῖνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τοῦτον ἀποθεσθῶ, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὁρᾷς· πέντε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ERM. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κληπλουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquiliās, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollietiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbaram istam quoque deponat, Mercuri, gravem fane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ΕΡΜ. Μένιππος οὐτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάβρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῃ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὔν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

δ Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est fatis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi fordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de supercilliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, sceleratè, & ad mortem expavescis? quin ocius incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς.

ERM. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦΦά γε καὶ πάνυ εὐΦορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουσι χρησιμα. Καὶ ὁ ρήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ρημάτων τὴν τοσ- 10 αὐτὴν ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων.

RHT. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ERM. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμοὺς) Ἐν σχήματι προφερομέναν τῶν λόγων χάριτος ἔνεκεν· ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκαπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris experts & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarissimos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit. Quid ploratis,

- 11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
 σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνά γε δεδηλωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν
 ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἐξίων, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
 φαλὴν κατελήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
 πεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
 γύριον λήφεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

- MEN. Πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
 12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
 ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων;

ΕΡΜ. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου·

2 Δεδηλωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορτεῖα. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
 fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
 bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
 que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
 volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
 ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
 piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
 Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
 quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνή
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια
νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτῳνι τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κίουσα ἐξέρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθείαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθημεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntēs laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alijs con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΣ.

Ι ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνείειρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

ἢ Τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὀμηρος εἰσάγει παλαιότας Ὀδυσσεύα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεύα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνιτίζεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τοῦτο ἴστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιώται ὄντες καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀΦιεῖς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφῶ τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφῶ συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeia Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex fomniis, sive Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lañcesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praefagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν,
κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυ-
γι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ
ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώ-
ποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαι-
μι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κο-
τίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύ-
μεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν
πίθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσας.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ
Διόγενες. ἃ γὰρ ἔχρην, σὺ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμη-
σας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀττικρὺ Κίρ-
ρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σι-
κυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὁρος ὄρεϊ κατὰ
τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸν χρυ-
σὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνίμω. G.
4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ ἱπα-
θον, Ἀττικῆς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαίου.
V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Si-
cyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum
Iapygem incidissent, everfa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita era-
mus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque un-
quam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisce-
rer eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem
ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cu-
piebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es
hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque mo-
menti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέλους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκατες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυναμένου) Δίχισθαι, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse:

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. **Μ**Ε par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienſis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέ-
γα προέχωρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῶ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεὶς καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hicce se praeftan-
torem extitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praeftitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processer-
unt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtriberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatissime ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προυχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινε μίας ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμῶνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντέξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινά, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 δίδοντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνῳ Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσθω,
 * Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λέβη, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσω. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mensus, inque fluviiis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gefsi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usum secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum &

τησέν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἤξιον, καὶ ἐς δαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφονει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπεὶ μετ' ἐμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ιδιώτην ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψώδων, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημὲ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

8 Βάρβαρος ὢν... καὶ οὔτε Ὀμηρον...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος αἰετοῦ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum prae bui: condemnatus tuli animo moderato casum. Haec feci barbarus & expers disciplinae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praefendus non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoris in;

κοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνῶμῃ πλεον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένον.

MIN. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπερ αὐτοῦ. σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν' ἱκανῇ γὰρ ἡ Φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς νεὸς ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχειν ὅπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγήσάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρκῶσθαι. V.

fructo, qui sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus.

Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectaffes, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χῆ καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἴσσον,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κρούς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἄξιων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοισι διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρῶσάμην· καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffium, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudinae. Exinde, Minos, vos non praeterit;
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetraui, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὦν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοισι νόμιμον δέ, ἢ προφάνες οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθιδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα, Ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδεύρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δίκασζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθιδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ὃ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ κατελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλέξανδρον μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυτος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὃ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

1 ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅραῖς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἀφ' ὧν ἄν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ἄν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρῶ,

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γε-
λᾶς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύον-
τες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶν.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔβαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adu-
lati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, tem-
plaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-
so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἣν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γένοιμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπας διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος ἐν
4 καταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἠδέως ἀν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντά· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τὸς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus fatelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bractra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τμήν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; εὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ αἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὥς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ παιδείαν Φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὥς μὴ αἰσχύνοντο καὶ αὐτοὺς λαμβάνων. γῆς, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vestum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles. non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀ κατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθα ὁ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος οὐ Φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὼν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὀρώ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σέ ὀρμῶντας, ὡς διασπασαίντο, καὶ ἀμύναντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἐτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

γ Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δέρατι δέπειρε. Καλλισθένην δὲ

τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθ' εἰρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. At scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris fuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredi, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. Nunc sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμ-
μωνος γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατηθήσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς ἀεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέρρα οἰσύναι προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συννήχης) Συναιστροφής.
V.
ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V.
ibid. Καὶ πελτίδια) Μικρὰ ἀσπι-
δίσκια. V. τετράγωνα. G.
ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν

ἴστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.
13 Οἰσύναι) Εἶδος ἱτίας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, liqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ira? conducibile tibi videbatur praebe-
re temet decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ
Θρᾶκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐκ
διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας,
ἐκράτουν αὐτῶν οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
μενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον
Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπᾶσας) Οὐ διασχί- στάσεις ἐπέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν.
σας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Theffalum equitatum,
Eleorum iaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut
Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitescentes
homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephanti
haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota
divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: ne-
que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfu-
dum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
visti quibus suppliciis sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθευ, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοϊότατον, ἐμμοῦντὰ τῶν νεκημεένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γάμους τοιοῦτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἤνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαίνεις, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκκῃς πρῶτον καβάλασθαι εἰς

γ Κἀνδυν) Ἰμάτιόν. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἀνδρας) Καλλισθέην. καὶ 16 Ὀξυδράκκῃς) Ἐθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatam, abstinuisse te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέπομέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥέομενον, οἰμάζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὀρών τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, θεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομούντας, ὀρώντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8^α Ἀμμων) Οὗτος Ζεὺς παρὰ Λί-
βιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
σμὸν δεησόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μεῦ εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρίοντα, σισση-
μίον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscientem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Ἀορνον ἐκείνην, οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρῶσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam inaccessibleem avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum? nonne te pudet, Alexander, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces, & iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. ΟΙΑ πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά 1

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUALIA pridie, Achilles, ad Ulysssem a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ Θανάτου· ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῦ διδασκάλου ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γὰρ, ὅποτε ἔφη βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῇ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος Φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλεῶς δὲ υἱόν, τὸν Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης Θάνατον.

- 2 ΑΧ. Ω παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτα τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

ista de morte, quam humilis animi minimeque digna utrifque praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim, quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem mercenariam operam praestare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promptissime se periculis offerentem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multimodis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum liceret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere, ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tandem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam su-

λιστα οἱ ἄνω βραψωθήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχβομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας.
ὥστε ἤχρῃ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς δια-
τεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
ἔσμεν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς
ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν, αἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura:
neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus
omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab
altero diverſi: neque Troianorum umbrae pertimescunt me,
neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta,
mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent,
& graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum
fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem
legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: at-
que etiam vides, sodalium quot circa te ſimus; Ulyſſes au-
tem iam iam aderit omnino: affert quippe ſolatium ſocietas
rei malae, & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides
Herculem & Meleagrū, alioſque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant furſum in vitam redire, ſi quis eos emi-

ἀναπέμψειε θητεύοντας ἀκλήροισ καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

4 ΑΧ. Ἐταιρική μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πᾶσχοντες.

ΑΝΤ. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis sodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam aeternam angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΤΟΙΣ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέθηκε Διὸς υἱὸς

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ ΗΡCΥΛΙΣ.

Diog. NON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ῶν; Εἰπέ μοι, ᾧ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυσον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2
έδωκεν ἀντ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβῆς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Quis ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἴου θεοῦ εἶδωλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελῶντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσον· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse effes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuum semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. ΣαΦῶς νῦν μανθάνω· δύο γάρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἢ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε δίδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἐν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἔστι, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὰ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δῶλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optimè Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

HPA. Πῶς τριπλῶν;

ΔΙΟΓ. Ὡδὲ πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

HPA. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν πυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινώπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὅμηρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἡτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis verfor, Homerum tamque frigidās eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOT KAI TANTAΛOT.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστώς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

DIALOGI MORTUORUM. 195

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαμι· θεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεται με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσομαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατον βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρέειν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δὲν τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθλαπται, ὅπερ καὶ πεινῇ καὶ διψῇ ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστίν· τὸ διψῇ μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, five magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admoveo, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Vtrum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δῖφει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέ-
διας, μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον αἶδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῳς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου ἢ Δία, ὅστις
τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δῖψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλέ, ὥς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.
fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris;
mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
affectus sis, non aquam sed fitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
Haud omnes fane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
fitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

MENIPPOΤ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

MEN. ΠΟΥ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλάι, ὦ Ἑρμῆ; ἱ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ἵακινθός τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅσα μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ εἰκας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλος, ὁ νισσὶ ἐλθών. V.

MENIPPI ET MERCURI I.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
familia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ERM. Τοῦτ' ἐκ τοῦ κρανίου ἡ Ἑλένη ἐστίν.

- 2 MEN. Εἴτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτα ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πάλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ERM. Ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα; ἔφη γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέστητον εἶναι Τροίῃδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεια πάσχειν; ἐπεὶ καὶ τὰ ἄλλα ξηρὰ ὄντα εἰ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ ἅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστα ἐστίν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνέσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ραδίως ἀπαυθοῦντος πονοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσαφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέστητον εἶναι } Ὅμηρος,
 Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τροίῃ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεια πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periiit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te.

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐβέλῃς, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

cum : quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato corpore : ego vèro alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΤ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΤ, ΜΕΝΕΛΑΟΤ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πесών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

MEN. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν
Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC ΡΑΡΙΔΙC.

Aeac. QUID strangulas, o Protesilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interiï, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones : is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui me
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit :

δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδίκᾳ ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχρον ὄντα σοὶ ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῶ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶθε οὖν μοι τὸν Ἐρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ᾗν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένᾳ ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstiterisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὅρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΤ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν αἴδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὕτωσι μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τούτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διούσσου) Ἐν ἄλλῃ, *ibid.* Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

ΜΕΝ. PER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud promum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discere: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εὔρακας ἐσιῶν.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι ταὺς πάλαι δείξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, αὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαί, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κάρη δὲ πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμεμνῆνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακε, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἴτα σέ, ὦ κάβαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν 13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρ-
Πλούτωνα. V. δανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑρμα-
4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G. φρόδιτος, κατὰ τινὰς δὲ τρυφερώ-
τατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Aiax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὧς Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκ οὖν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χωρεῖ, ὧς Εὐφορβε, ἢ Ἀπαλλον, ἢ ὅ, τι αὖ ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὧς Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellepontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebne.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminarum istum.

Acac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῆων ἐνβάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὄρας.

MEN. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακέ, μόνοι καὶ Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκῶς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἵτνης παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατεσκευάζον. V. ψήφους, αἷς χράμενοι οἱ παλαιοὶ 10 Ἐξηθηκῶς) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem véro sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

DIALOGI MORTUORUM. 205

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ῶνησεν· Ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμῆδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἵπου ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρας τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἀπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνόητων ἐκ τῶν ῥίγων μύξαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασθαι
τις, ἄκροι Φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶώρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάταν αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί Φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ τὰυτα (δεῖ γάρ,
οἶμαι, τάληθες λέγειν) οὐδὲν εἰδότε.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνεῖαν ζῶντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δης. V.
ἐπαρτέτο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦτα μέτει τὴν
 σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπιθί καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Acac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt fatis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἔ-
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῆι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δὲ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς Φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδοκεῖ ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμῶναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκνυψεν εἰς τὸν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τοῦ πόδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

- 2 MEN. Οὐκοῦν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὁλως,

3 ὦ Μένιππε....) Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδοκεῖ ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅντως τὸ κείμενον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐβελουσιοι, γελῶντες, οἰμῳῶν παραγυίλαντες ἀπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθημῖα. 1

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθημευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURI.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθμευ-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστὶν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

ΧΧΙΙΙ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ. **Ω** ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυγάτερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΩΤ. Σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὦν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. **O** domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylaciuss, commi-
sso Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἀν' αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἐτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλὺν, ἀχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρας τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρεγκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in litus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστίν.

ΠΛΟΥΤ. Εἵτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἐνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβησεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: arque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidisti, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedisti Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponse venire? quomodo autem admitter te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

DIALOGI MORTUORUM: 215

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴ ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσί-
λαος ἤ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν
ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦ-
τον αὐτῆς ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν
ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τσιλάου. G.
φῶντος ὁ λόγος δεομένης ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere,
Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Pro-
tefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim ef-
ficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc il-
lum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu,
Protefilæ, memineris, unius diei accepisse te commeatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΔΟΣ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡ-
μῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς
ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν
ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρη Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. Tu Car, ob quam rem magnum spiras, omnibus-
que nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fue-
rim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum non-
nullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἱππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ραδίως. οὐ θακῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοιμέθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηγήμεθα, καὶ τὰς ρίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expositum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?
Mauf. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosέ Μαύsole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis fumus spoliati, naresque fimas gerimus. De

σμιώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶναι ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὄρω ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθὰφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν αἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλειπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὧ Καρῶν ἀνδραποδωδέστα-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit publi-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1 NIP. **Ι**ΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

10 Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός) Ὀ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα γε Ἀχιλλέα. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. **E**CCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπ' ἤνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πὼν· ἀλλ' ὁ Φοῖβος ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἦγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἄλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσῃ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Οὐνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδάρς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδνόν) Ἀσθηνίς. V.

merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiores ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstitae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσασθαι
τις, ἄλλοι Φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἶρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἶρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθὼν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί Φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τά γε
τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταί ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκεναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γάρ,
οἶμαι, τὰ ληθές λέγειν) οὐδὲν εἰδότε.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκεν ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνεῖαν ἔχοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

¶ MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαιδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων δης. V.
ἐπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaetque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ἀνταῦθα μέτει τὴν
 σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγώρεις τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἤδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ἐλίγα γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπιθί' καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt fatis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἔ-
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἶπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῆι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς Φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐβέλους.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πᾶν δεινόναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμΦῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστώσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰσὼ τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ πόδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

- 2 MEN. Οὐκοῦν σοφιστῆς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 ὦ Μένιππε....) Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πᾶν δεινόναι τὸν θάνατον. Ὅντως τὸ κείμενον. G.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolos erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitatus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἶπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰ δ' ἐνόσθεν, ἔλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὰρ δὲ πῶς σοι κατεληλυθῆναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐβελουσιοι, γελῶντες, οἰμῳῶζεν παραγυέλαντες ἀσπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsu, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

X XII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμῖα.

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI,
ET MERCURII.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ᾧ μισρὲ, ἦν μὴ ἀποδῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἔνεκα νεωλκήσας τὸ πορθημεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἦδεις ὥς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo!

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδεν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμεν, καὶ οὐκ ἐκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδέν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θεμίς ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. 3

XAP. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δειπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες; εἴα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolve: re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπύρρμευ-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστίν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non carias.

ΧΧΙΙΙ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ. **Ω** ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυγάτερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΩΤ. Σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποβα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. **O** domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylaciuss, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δεομαι δὲ ἀφ' ἐβείς πρὸς ὀλίγον ἀνα-
βιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε,
πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς
γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἐτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλι-
πὼν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
βάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναι-
κὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι
καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ἄ-
νδρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρ-
εγκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη
ποτὲ, καὶ αὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus
commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed
uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui,
consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in li-
tus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor ux-
oris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel
pauhulo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei li-
quoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque exspecta: aderit illa aliquan-
do; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ὧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἦδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὧ Πλούτων' Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ἂν καὶ ἄμωρον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβησεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεται σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

DIALOGI MORTUORUM. 215

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσί-
λαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν
ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦ-
τον αὐτὴς ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὰν
ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τσιλάου. G.
φόνης ὁ λόγος δευτέρας ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere,
Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Pro-
tefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim ef-
ficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc il-
lum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu,
Protefilæ, memineris, unius diei accepisse te comneatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΔΟΣ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡ-
μῶν προτιμᾶσθαι ἀξιώεις;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπέϋ, ὃς
ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν
ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. Tu Car, ob quam rem magnum spiras, omnibus-
que nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fue-
rim Cariae univerfae, imperaverim etiam Lydorum non-
nullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἀν' ῥαδίως. οὐ δεκά σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

- 2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐστὶ σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἀν' τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosē Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque sumas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμείσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόητα σὺν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾗτο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἐαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Μαύσ. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὧν Καρῶν ἀνδραποδωδέσασ-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιωτέρῳ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1 NIP. ἸΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πρότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πρότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πρότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλικον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

10 Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός) Ὀ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρία γε Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. ECCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πὼν· ἀλλ' ὁ Φοῖβος ἐγὼ, καὶ Ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὄρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἤγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτη
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖος ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Οὐνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ
Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδάρης, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδνὸν) Ἀσθενής. V.

merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in acutum desinens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiores ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstae cranio, quod fractu facile sit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam æquo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

X X V I.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1 MEN. **Η**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ἄντα. οὐκ ἦν ἐτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε πακί-

M E N I P P I E T C H I R O N I S.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προσελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὐτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

XEIP. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, & quae fierent cuncta, per feriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec fitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

XEIP. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφώ-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓ. Ἀντισθένης, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

DIALOGI MORTUORUM. 223

ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα
ἡοὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ
ἰκετεύοντας ἀφελῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠθεύντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπό-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰκας γάρ τινα παγ-
γέλοια εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἴσμηνόδαρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἴσμηνόδαρος, ἐπεφόνετο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὰν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης) Καὶ αὐτὸν ἡττάτο τῆς τόλμης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebam,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ
ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστῶ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ-
λαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας·
ὑποστάς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπεῖρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέροι διαπαρένται. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arfaces autem iam aetate provecta,
& sane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
istū uterque caderent perfossi a Thrace quodam pelasta in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta farissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno istū hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενης· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυ-
 νεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβέβλημένος· ὁ Θραξ δὲ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολήν, καὶ παρ-
 ᾗλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον· ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπειράν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὅρας οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
 κατιέναι. Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα- 5
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ' ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν αὐτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσῃ) Λόγχη Μακεδ-
 νικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ
 τὴν γαστέρα τόπος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti
 tubitorum conto projecto; Thrax vero, postquam pelta
 demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu
 nixus excipit farisilla praelata impetum, & vulnerat equum
 sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semeta-
 ipse in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur
 per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quo-
 que modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. At-
 tamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, vole-
 batque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae
 homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi,
 nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Me-
 dis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spi-
 nas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare
 cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere veller,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καγὼ δὲ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐτοὺς, προσδραμῶν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτιῶν· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπύομην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

10 Ξεναγός) Ὁ ξένους στρατιώ-
τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τοὺς
στρατιώτας συνάγει. G.

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεξηρά-
σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accurrerem ad cymbam, ame alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacli fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque fatis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
 δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τός, ἐνεννηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρναν, (ἔστενε
 γὰρ κάκεινος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτία τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
 ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
 πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
 Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει Φθάσας πολλὴν τὴν
 ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐΦύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στέ-
 νοντες. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
 vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
 Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
 inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
 decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
 ro, Acarnan, (gemebat enim & iste, dirisque Myrtium
 prosequabatur) quid insimulas amorem, non temet ipsum?
 qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
 fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
 Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae dementi-
 tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
 heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
 tans. Mihi enim vero non vulgarem delectationem praebye-
 runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium fumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τούτον σὺν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφίγμένος;
 ἤπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα σὺν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλᾶμευ καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπὼντα) Γρ. τοι. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 Ἀπολιπὼντα εἶναι. οὐδὲν τοιού- τὰ ἐννεήκοντα. G.

tueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac lineā

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ πρᾶσ-
ετι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἦδ' ἔγωγε ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνήσκειν δε-
ρὸν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί οὖν
ἂν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσὶν; οὓς ἐχρῆν διάκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν
τῷ γήρῳ κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὡς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένον. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

MENIPPOT KAI TEIPEΣIOY.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι ἔ

T MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T IRESIA, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἑταλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

- 2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένης; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησέ γάρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseras, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στῆῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στῆῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πῶγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὅρῳ, τί σοὶ βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀντὶ τοῦ διαχώραζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tirefia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperii.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses; vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστίν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 TEIP. Σὺ οὖν οὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που καί κείναις ἐντύχω, εἶσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ᾗσθαι, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμβαλεῖ εἶναι;

TEIP. Ὅρα; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπῆρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐθύη, ἀνόντων· εἰρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὥς μηδὲ κῆρα
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλοῦρα, αὐτῶς χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut infusum, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

λά κατὰ τοὺς μάντις τοῦτα ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῶν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rum hoc quidem solemnī vatum more facis: soletis enim vates nihil fanī & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἡ ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἤξιώσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἰτίας κατέστη, μόνος ἀντιζετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξιῶς δὲ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιστὶ κρατεῖν ὅσων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti; nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Aias. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Aias. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὕσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείρασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδείτερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

- 2 ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ἂν, ἀρέχθῃ δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκησεν ἄλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudicibus.

Aiax. Equidem scio, quaenam me condemnaverit: sed

Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero mihi non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρ-
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τίτυον ἀποταβείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δοῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελήλεγμαι, ὦ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπέκτονώς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofst. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν ἄλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀποκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκεῖνη ὑπηρεταῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθᾷ, ἢ ἐκάστω ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φανεύ-

Soft. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de alijs iudicium
iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, mali que qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σείεν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτίασῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Ἐὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐποῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδिका ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut fatelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensē; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

238 LUCIANI DIALOGI MORTUORUM:

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζεις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστής μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

queat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sofstrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogaticulas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ I. Pag. 7. l. 8. Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ I. Pag. 8. l. 12. Ἡμῶν) ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro I. ὁ πρῶτον καταχέας ἡμῶν non male. *ead.* ὑπεράνω) Ita S. A. Reliquae ὑπὲρ ἀνω. Pag. 10. l. 3. Ἐδῆ) ἔδῃ & πῆ notatur ex P. l. 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. I. Pag. 11. l. 3. Γάλακτος) καὶ γάλ. I. quod restitui volebat Solanus. l. 15. Γανύμηδες) ὦ Γαν. I. Pag. 12. l. 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. I. Pag. 13. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola I. Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. l. 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νυν. marg. A. i W. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν I. l. 11. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον I. *ead.* Αὐτὸς) ὁ παῖς I. Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) ἦρα. ἡδῶ ταῦτα. Z. G. marg. A. i W. sed personis non mutatis. l. 7. Ἐμπρέπει) ἐπρεπε G. Pag. 17. l. 7. Δεῖδῃ) δεῖδῃ marg. A. i W. Pag. 18. l. 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσον καὶ αἰσχροῶν. L. Pag. 21. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται B. 1. B. 2. Pag. 22. l. 6. Συμπεριεχθήσεται) Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπεριεχθήσεται. l. 20. Προσυγελᾷ) προσμειδιᾷ L. Pag. 23. l. 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. l. 8. Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ P. ἔστηκε τὸ I. Pag. 24. l. 6. Ὑφέλων) ὑφελὼν G. L. I. l. 8. Τὸ σκῆπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον F. I. In P. ἦλθεν ἐπὶ non exstitit. Pag. 25. l. 2. Κολλάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G. L. margo A. i W. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. Pag. 26. l. 4. Μιᾷ πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | . λῖθον | . διαταμεῖν. l. 7. Εἰ μέμνη) ἢ μέμνης L. Pag. 27. l. 1. Ἀναιμωτί) ἀναιμωτί F. & veteriores edd. in margine A. i W. notatur ἀνεμωτί. Aldus. l. 5. Τί γὰρ χρῆ π.) τί γὰρ οὐ χρῆ marg. A. i W. l. 8. Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. V. τῇ μήνιγγι. Pag. 29. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμηνεν P. I. marg. A. i W. Pag. 31. l. 7. Ὅσ' ἂν) ἂν A. P. margo A. i W. Pag. 32. l. 2. Lucian. Vol. II.

Παραγγέλλων) Priores edd. παραγγελλῶν. Sola *F.* παραγγέλλων. *L.* 16. Αὐτοὶ) Schol. *V.* notat variam lectionem. μόνον. Ea est in *L.* *I.* Pro ἐσμέν margo *A.* *i* *W.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *I.* 1. Παρὰ) Ita *F.* *I.* *V.* 2. *S.* *A.* Reliquae περί. *H.* Steph. Thef. *T.* *II*, p. 293, etiam παρά. *L.* 8. Μένουσαν) Sic scribitur in *A.* *P.* *L.* *I.* *V.* 2. marg. *A.* *i* *W.* Ceterae μὲν οὖσαν. *L.* 10. Τοιαῦτα) τοιούτων *P.* *L.* *I.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G.* *L.* *I.* *V.* 2. marg. *A.* *i* *W.* In reliquis edd. ἀπέστειλε. *L.* 16. Ἀνέναι) In aliis scribi ἀνείναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *L.* 10. Ὑποβαλλόμενος) Hunc in modum *P.* *L.* margo *A.* *i* *W.* Priores edd. ἐπιβαλλ. *L.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *L.* 6. Ἡ) ἢ *L.* *Pag.* 40. *L.* 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) *Th.* Mag. Διεσθαρῶς τοῦ σώματος. Posterius etiam *L.* *Pag.* 41. *L.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L.* *P.* *S.* *A.* margo. *A.* *i* *W.* Reliquae edd. Οἰβάδου. *Pag.* 42. *L.* 1. Τὸν λόγον) τὸν τρόπον *I.* *L.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inserit *G.* εἰσούλευσε. *L.* 6. Τοῦ Ταῦγετον) Sic invenitur in *L.* *I.* *B.* 1. 2. *S.* *A.* margo. *A.* *i* *W.* Ceterae edd. τὸ Ταῦγετον. *Pag.* 43. *L.* 3. Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *L.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.* *Pag.* 44. *L.* 6. Εὐεξία) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *L.* 6. Ἀρη) Ita sola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a Bourdelotio. Quam varie flectatur Ἄρης, monet Sylburgius ex Lascari Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *L.* 8. Φορεύσει) χονεύσει margo. *A.* *i* *W.* quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *L.* 13. Ἐγεγέννητο) ἐγέννητο *F.* In sequentibus edd. recte emendatum. *Pag.* 51. *L.* 1. Δεδείσδαι) δεδείσδαι omnes edd. exceptis *I.* & *V.* 2. *L.* 14. Παντί) πάντι *C.* quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *L.* 2. Στρατιωτικῶ) στράτῳ *C.* & Schol. *V.* *L.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.* ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχείρισε. *L.* 14. Ἐπαινέσδαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose ἐπαινέσδαι vel male ἐπαινεῖσδαι exhiberent. Mox εὐρημα sola *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum tumentur. *Pag.* 53. *L.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. margo. *A.* *i* *W.* *L.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* margo. *A.* *i* *W.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54. *L.* 1. Ῥέαν) Ἡραν pleraeque edd. Ῥέαν *P.* *L.* *I.* *V.* 2. marg. *A.* *i* *W.* *L.* 16. Διαπείρω) *F.* διασθέρω. sic & *V.* *Pag.* 55. *L.* 1. Αὐτῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *L.* 2. Ἡδῆ) Deest in *I.* *V.* 2. *L.* 6. Καὶ) Omissa vocola in *B.* 2. *P.* *L.* 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *L.* 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *L.* 8. Νενικηκίας) Ita *O.* *V.* 2. *S.* *A.* In ceteris edd. prave νενικύας. *L.* 12. Τοῦτου) τουτοῦ *L.* *Pag.* 58. *L.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *L.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I.* *l.* 10. Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I.* *Pag.* 59. *l.* 1. Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. I.* *l.* 2. Πότερα) πότερον *O.* *l.* 9. Ἡρώμην) ἡρώμην *H.* *l.* 10. Κοινολογούμενος) κοινῶν. *edd. primae:* in *B.* 2. & posterioribus bene correctum. *l.* 13. Εἰρετο) ἤρετο *O.* Poëticam formam omnes *edd.* servant. *Pag.* 60. *l.* 3. Τί δὲ) τί δα) *O.* satis commode. *l.* 10. Καὶ) Abest ab *O.* *Pag.* 61. *l.* 2. Ποῦ) Sic in *O. L.* *Edd.* omnes habuerunt ὅπου. *l.* 7. Οὐτως) οὐτοσί *O.* *l.* 9. Καλαύροπα) καλάβρ. *O. P.* *l.* 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L.* *l.* 15. Καταβεβήκαμεν) Priores *edd.* κατεβεβ. *Pag.* 62. *l.* 7. Ἄλλ' οὖν) Omitunt *O. P. I.* Ego cum ceteris *edd.* retineo. *l.* 14. Αὐτοῦ) αὐτὸς *O. P. L.* marg. *A. i W.* Placet vulgata. *l.* 16. Δακὼν) ἔχων *O. P. L.* marg. *A. i W.* *Pag.* 63. *l.* 2. Ἀποβεβλήκει) ἀπεβεβλ. *P.* *l.* 8. Ἐπιτήδεια) ἐπιτήδεια *F.* in ceteris emendatum. *ead.* Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O.* *l.* 15. Τὸ ἄθλον) τὸν ἄθλον omnes *edd.* priores: τὸ *O. L. I.* *Pag.* 64. *l.* 6. Δάμαλιν) Priores *edd.* δάμαλς. Δάμαλιν *O.* & marg. *A. i W.* *l.* 11. Ἐπ' ἄλλο) Priores *edd.* ἐπ' ἄλλω. *Pag.* 65. *l.* 6. Πείσαι) πείσον *O. L.* *l.* 9. Οὕτω) οὐ *O. I.* *Pag.* 66. *l.* 3. Ἀπεστράφην) ἀποστραφεῖν *O. P.* *l.* marg. *A. i W.* *l.* 6. Τῷ) τὸ *F.* *l.* 7. Καλὴ) Post hanc vocem interferit *ed. I.* sola: Πα. ἀποδύει καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. *l.* 8. Ἀποδύση) ἀποδύσης *P. I.* *l.* 14. ΠΑΡ.) Ἐρ. marg. *A. i W.* *Pag.* 67. *l.* 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. i W.* *l.* 7. Αὐτῇ) αὐτῇ marg. *A. i W.* *l.* 9. Ὡς δὲ ὄρα ἥδε ἡδέως) ὥς δὲ ὄρας ἥδε ἡδέως *I.* *fed* in *V.* 2. plane scriptum est ὄρα. *l.* 16. Περιμένω) περιμενῶ marg. *A. i W.* *Pag.* 68. *l.* 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς) Priores *edd.* σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O.* & *G.* nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. *l.* 10. Ἀθηνᾶ) ὦ Ἀθηνᾶ *O.* *l.* 14. Ἐπίθου) ἐπίθες *O.* *Pag.* 69. *l.* 3. Μετῶν) μετῶν *O.* Nihil est frequentius in *Codd.* horum vocabulorum confusione. *l.* 12. Ἀργῶθεν) Cunctae priores *edd.* Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O.* *l.* 16. Εὖ) Addidi, quod in omnibus *edd.* defuit, ex *O.* *Pag.* 70. *l.* 9. Γυμνὰς) γυμνῇ *O.* *l.* 15. Δὲ) δὴ *P.* *Pag.* 71. *l.* 4. Ὡς) Nullae *edd.* habuerunt: sequendam putavi auctoritatem *O.* *l.* 12. Δύω) δύο *H.* *l.* 13. Ὅλος) ὅλος *O.* *Pag.* 72. *l.* 1. Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν *O.* *l.* 2. Ἀναπείσομεν) ἵνα πείσωμεν. *P.* marg. *A. i W.* *l.* 3. Ταῦτα) Priores *edd.* τάχα. Ταῦτα *idem* in marg. *A. i W.* *l.* 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P.* πρέπει γὰρ ἂν *I. V.* 2. *ead.* Νικηφόρον) κατηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P.* νικητιφόρον vitiose *I.* *l.* 13. Τούτου) τουτουὶ *O.* *l.* 14. Ἀμελήσεις) ἀμελήσης *O.* quod magis usitatum. *l.* 15. Βούλει) βούλει οὖν *I. V.* 2. βού-

λει τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. ἄξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόθον) Πει-
 θῶ A. 1 W. ead. Πρὸς) ἔτι πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δι-
 δωμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
 in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζῃσθε) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζε-
 σθε. minus recte. l. 7. Καταβαρῆσειν) καταπονήσειν l. Pag. 75.
 l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευεν l. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος)
 ἐξαίρετος l. notaturque in margine A. 1 W. l. 6. Ὅσα) ἐπὶ ὅσα
 P. l. V. 2. A. 1 W. l. 7. Ἀποφαίνῃ) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. 1
 W. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνεῖν l. l. 12.
 Παρὰ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech.
 Pag. 78. l. 4. Ἡρέθῃ) ἡρέθῃ F. ἡρέθῃ A. 1. l. V. 2. l. 11. Ταῖς)
 ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg.
 A. 1 W. l. 13. Πίτυϊ) Πυθοῖ A. P. l. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
 Hic praefigebatur in margine A. 1 W. Ἐρ. ea persona mox
 deleta: tum ἰδόμεν. In P. εἶδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνεας
 C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτη-
 νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81.
 l. 4. Μάσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νή-
 φοντα ἄν σοι) νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. l. νήφ. σοι ἄν τὸν Πρ. V. 2.
 Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἔν τι l. peius ἔν τι V. 2. Pag. 83.
 l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν A. καὶ Σ.
 υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἄλλ. υἱὸς καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
 Τὰς καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi
 Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. l. l. 6. Πρό-
 ποσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν, καλὴν) Ita P. Post ὄψιν F.
 καὶ ἐδ. Priores edd. ἐνδεῖ καλὴν τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
 πρέπη) ἐπιπρέπαι O. l. 6. Κἂν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
 κἂν l. & marg. A. 1 W. καί. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δέ γε O. Pag. 93.
 l. 4. Βρυχομένῳ) Cunctae edd. βρυχομένῳ male: est enim a
 βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθῃκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
 μα) ἐπεὶ δὲ ἐθῃκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
 l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
 res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθήσας
 F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
 in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane,
 quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. I, 525: Ὡς
 οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ὑποὶ *I. V.* 2. *Pag.* 98. *l.* 9. Αὐτῶν) αὐτὰς *I. V.* 2. marg. *A. i W.* quod praetulero. *l.* 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην *I. V.* 2. *A. i W.* Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. *Pag.* 99. *l.* 2. Ξυναυλίζ μί-
γνυσο) Ξυναυμίζνυσο. *C. P.* *Pag.* 100. *l.* 5. Προσένεγκέ μοι)
προσένεγκάι μοι *A. i. l. V.* 2. *S.* *l.* 7. Κάειν) Ita vetustae edd.
eaeque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Ste-
phan. Thes. T. II, p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* καίειν. *Pag.* 106.
l. 4. Πάθης) μὴ πάθης *F.* *Pag.* 107. *l.* 3. NOT.) In *F. A. i. l.*
Zeph. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes
edd. correxerunt. *Pag.* 108. *l.* 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα *P.*
Pag. 109. *l.* 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομ.) Haec, omisso Neptuni no-
mine, praecedentibus annectuntur in *P.* ideoque mox in eo-
dem: ὅτι ἡμᾶς καταν. *l.* 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν *P. L.*
Pariter *C.* sed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd.
ὅπως γοῦν. *l.* 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο *F. l. V.* 2. In ceteris edd.
ἐγένετο: illud praeferendum duxi. *Pag.* 110. *l.* 6. Φιλομου-
σίας) φιλοτιμίας *F.* notatumque in margine *A. i W.* *l.* 14.
NHPHIDΩN) Νηρηίδων omnes edd. excepta *I.* ubi Ἀμφιτρύτης:
repositum hoc etiam in *A. i W.* *Pag.* 111. *l.* 5. Ἐφην) Ita *G.*
P. l. V. 2. *S. A.* marg. *A. i W.* In ceteris edd. ἔφης. *ead.* Τρωά-
δι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ *X. G. P.*
l. 6. Παραμύθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται *G. P.* suggerunt:
quod non negligendum videbatur. *l.* 11. Χαρισαμένους) χαρι-
σαμένους *G. P. L.* marg. *A. i W.* quod reddidi pro χαρισάμε-
νος priorum edd. *Pag.* 112. *l.* 1. Δύναται) δυνατὸς *G. P. L.*
l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλπει *G.* tum συσχεθεῖσα *G. P.*
A. i W. *l.* 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. *P.*
notaturque in marg. *A. i W.* *l.* 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀ-
ποσπ. *G.* *Pag.* 113. *l.* 15. Ἀνάδνθι) ἀνθι *P.* *Pag.* 114. *l.* 5.
Αὐτίκα μέτεισι) εὐθέως μετελεύσεται *B.* *l.* 7. Εὐτρεπῇ) εὐπρε-
πῇ priores edd. praeter *B.* 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmo-
dum in *G. L.* *ead.* Ἡ Λητὼ) ἢ Λήτῳ ἢ δὴ καὶ *P.* *Pag.* 115. *l.* 13.
Θολερδς) Θολερῶς *P. L. l. V.* 2. *A. i W.* in qua mox pro Δέρμη
notatur Δέρη, quod quid sibi velit ignoro: Δέρη tamen itidem
in *L. l.* 14. Φῆς) ἔφης *P.* *Pag.* 116. *l.* 17. Ἐπεῖ) εἶπε, ἐπεῖ *B.*
Pag. 117. *l.* 10. Καθίστο) Priores edd. καθίκετο. *l.* 14. Ἐμειδία)
ὑπεμειδία *G. P.* ἐπεμ. *L.* *Pag.* 119. *l.* 6. Προαρπάσαι) Ita *G.*
Priores edd. προσαρπάσαι. *Pag.* 120. *l.* 1. Σὺ γὰρ) ναί, σὺ
γὰρ *C.* *Pag.* 121. *l.* 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in *P.*
l. 5. Ἐνθα ἦσαν) Ex *G. P.* Defunt in prioribus edd. iidem Codd.
mox ἢ καὶ τινας ἄλλους. *Pag.* 122. *l.* 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς *P.* Pro
ἰδεῖν *I.* εἰς: sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.) IΦI. L. l. 10. ΔΩP.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omiffa persona, πλὴν ὅτι αὐτως quod ferri poffet. Pag. 124. l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. l. W. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλὰ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παροχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Prior edd. παροχούμενός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. *Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam accelfionem, fi plures Codd. confirment, non adfperner. Pag. 129. l. 2. Τὸ) P. obf. in quibufdam Codd. deeffe. l. 12. Ἀπαγγελῶ) ἐπ. B. 2. vitiofe. Pag. 131. l. 9. *Ἡ μελ.) εἰς μελ. P. In enotando erratum fufpicor, & hoc pertinere ad φαςί, quod paulo poft fequitur. l. 11. Φαςί) εἰς L. Pag. 132. l. 10. Ἀπένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil intereft, utrum probes. Similis variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ) καὶ Μένιππος C. Πλούτωνος καὶ Κροῖσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O. B. 2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ δὲ) Κροῖστος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O. Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ) Deeft in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137. l. 3. Σοῦ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari poteft, fi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκείνο ἡμ. l. 7. *Ολος) ὅλως O. Haec faepe numero in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo fecutus fum confenfum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. l. W. Accedit prifcarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tantummodo. l. 9. *Ἥλους) Vitiofe F. ἥλος. l. 11. Ὠνήσω) Ita O. B. 2. W. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9. *Οφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. l. margo A. l. W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut faepe fcribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F. Pag. 142. l. 7. Προθήβης) προθήβης poft F. aliae quaedam edd. Recte I. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίνετε) Ita G. P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες) Ita G. C. P. ἀγέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δωροφορήσαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσφυγέντες) καταγελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἀτεκνον, τὸν πλού-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ᾧ σε δεῖ. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἔπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ I. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἄθλιος) ἄθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγμιστρον) ἀγκυστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt defumtae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἑρμῆς O. ead. Ἑμῶν) Exstat in O. omnes edd. ὑμῶν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἑρμ. O. ead. Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. i W. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Ex G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeq. edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύφον) πλούτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην δηλονότι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic W. P. S. vetustae edd. ἀλαζωνίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καινάδ. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Δέληθε) λέληθας O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἑμβαίνοις) ἐμβαίνης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσὶ) μναῖ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν et si nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκρίψι) ἐπικρίψι L. ead. Ἐπικόπω) ἐπικόπτω G. P. A. i W. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπω forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακείαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γάρ quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδού) ἦν ἰδε P. εἶεν, ἰδού B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀνελώμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναιξίν margo A. i W. l. 12. Ὀρυσμένων) ὀρυσμέων O. F. quasi ab ὀρᾶσθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὔτε l. οἴτε margo A. i W. l. 9. Ἀριστέϊ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΩ-

ΝΟΣ) *Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μίνωνος*, ut supra ἐμβαινὺς pro ἐμβαινός. *Pag. 171. l. 6. Ὁ Λίβυς*) Sic omnes edd. excepta *P.* quae δὲ Λίβυ praefert. *l. 9. Ἐνέγκαιτο*) *I.* typorum vitio ἐνέγκατο. *l. 12. Ὀλίγων*) Depravate *H. & P. ὀλίγον. l. 16. Ἄπαντα*) Priorae edd. ἅπαντας, excepta *W.* In margine *A. i W. τοὺς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας* notatum reperi. *Pag. 172. l. 15. Καὶ*) Per errorem in *I. & V. 2.* expresse- runt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag. 174. l. 12. Οὐκ ἤξίωσα*) καὶ οὐκ ἤξ. *l. 175. l. 12. Εἶλον*) εἶχον Schol. *l. 16. Παρὰ*) πρὸς *l. 176. l. 2. Ὡν*) Defuit in *B. 2. P. l. 8. Ἐταίραις*) ἐτέραις solemni labe *I. V. 2. H. S. A. Pag. 177. l. 8. Σκηπίων*) Hoc solo loco Σκιπίων *I. V. 2. l. 9. Αὐτὸν*) ἐμαυτὸν *P.* vitiose. *Pag. 178. l. 3. Καὶ*) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l. 11. Βλέπεσθαι*) κλέπεσθαι *O. l. 12. Ἐξηπατῆσθαι*) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfaceret. *l. 13. Πατέρα σου παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι* *O. Pag. 179. l. 4. Γὰρ*) δ' ὑπεπτ. *O. l. 8. Τί*) τίτι *O.* quod placet. *l. 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι*) οἰκοδομούντες σοι νεὼς *O. Pag. 180. l. 6. Καὶ*) Adiungendum videbatur ex *O. l. 7. Ἀνουβιν*) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l. 8. Γενέσθαι*) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial. XI, οὐδ' ἐπώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. l. 10. Ἐς τὸ εἶσω*) Ita recte *O. P. I. V. 2.* margo *A. i W.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag. 181. l. 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα*) Bene *F. & V. 2.* sine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumserunt. *l. 5. Βέβαια*) *F.* solemni errore βαίβαια. *l. 11. Ἐς*) *O.* πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Graeci fermonis scriptorisque nostri usum. *l. 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε*) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε· quod probo. *Pag. 182. l. 1. Ἐκείνοις*) Ea voce, quam *O.* praebuit, *Lucianum auxi. l. 9. Ὁρμώντας*) *I.* ὁρῶντας· quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini παραδιόρθωσις* est. *l. 14. col. 1. Καλλισθένην*) *C.* interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *l. 26. A. K. Φ.)* Verso ordine *O. Φ. καὶ A. Pag. 183. l. 12. Πελτάρια*) Scholiast. πελτιδία. *Etymol. p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. Pag. 184. l. 1. Θετταλὴν*) *G. P. L. Θετταλικήν.* Alterum amat *Nofter: Θεσσαλὰς τινὰς ᾧδ' ας, Δ. E. l. l. 3. Παίονας*) Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P. Παίονας. l. 11. Διαστήσας*) *G. P. & Scholiast. διασπάσας*· utrumque aequè commodum, ut quid *Lucianum auctorem* habeat diiudicare sit difficile. *Pag. 185. l. 10. Τσιούτους*) *P. τοσούτους. Pag. 186.*

l. 3. Εἶναι οἶμαι) O. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο) O. τὸ τοιοῦτο recte. l. 6. βλέπειν) Sic O. V. 2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειν. Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον ὃ) O. τοῦτο ὃ χρήσιμον ἔφης unde Solanus fingeat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. l. 7. Ἄσρνιν) G. P. L. Ἀσρνιν. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita W. ἐτιμάλιστα F. quomodo solent eiusmodi vocolae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, τιμάλιστα. Pag. 190. l. 8. Δέδοται) Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. l. 9. Τοιαῦτα) Sola I. ταῦτα. l. 23. Λεοντῇ) Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruerunt λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ) A. i. H. i. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. ead. Τόξον) G. O. ξύλον. l. 8. Τεθνεὸς) O. τεθνηκὼς. l. 10. Παρὰ) Sic O. F. l. V. 2. H. St. Ceterae περὶ. l. 14. Ἐπίτηδες) O. P. οὕτως. Iungi possent, οὕτως ἐπίτηδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ') O. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) O. οὗ γὰρ αὐτοί. F. οὗ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καὶ) O. Ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὦν) O. ὦν καί. l. 10. Σύνεμι) O. Συνὼν, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχολογίας) Hoc pro Ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλωλα) Ἀπὸλλωλα F. l. 6. Ἀρύσμαι) Ἀρύσαιμι P. I. minus commode. l. 8. Αὐθίς) Deest in O. l. 10. Τί γὰρ) τί δὲ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ O. P. I. Pag. 197. l. 4. Μοί) Priores edd. μέν. O. μοί, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. l. 5. Αὐτὸ) Abest ab O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι) κεῖται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον) Deficit in O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. i W. margine recte restituta. l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. l. 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγῃσαι) διήγησαι O. perperam. Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους) ἐν δόξους O. C. P. Prioris interpretatio. l. 12. Καὶ παρ' αὐτῶ) ὃ δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. l. 12. Ἐθέλης) ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον) εἰσι O. vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i W. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) P. L. I. margo A. i W. In F. ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. l. 17. Τάγε) τά τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλῶ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *L* ordine continuo: ἄλλοι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑώρακας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄλλοι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *l. 10. Καὶ ταῦτα*) Prioribus edd. πάντα ἐγνώκεναι ταῦτα. *Pag. 207. l. 1. Μέτει*) μεγίστην ἀσκήεις *O.* margo *A. i W.* *Pag. 208. l. 3. Παντάπασιν*) Deest in *O. C. l. 4. Ἀτρέπτω*) ἀτρέστῳ *P. ead. τῷ πρ.)* Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. deficit. *ead. Προσιέναι*) προσιέναι *O. L.* omittis, si recte capio Solani annotationem, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat. *Pag. 209. l. 16. ΚΑΙ Μ.)* *X. M. καὶ Ἐρμοῦ P. l. 17. Πορθμία*) πορθμεία *O. 3. F. Pag. 210. l. 5. Σου*) σε *G. L. l. 10. Ὀναίμην*) ὀναίμην *O. 3. ἑοναίμην P. L. ὀναίμην* margo *A. i W. Pag. 211. l. 5. Ἐπελαβόμεν*) συνεπελ. *O. 2.* non male. *l. 6. Ἐπιβατῶν*) ὠδυρομένων addit *O. 2.* Non probō onus orationis inutile. *l. 7. Πορθμία*) πορθμεία *O. 3. P.* Ostendunt vel πορθμεία, vel πρὸς τὸν πορθμεία. *l. 11. Προσλάβω*) παραλάβω *O. 2.* prave. *l. 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν*) τὸν μηδ' ὀτιοῦν κεκτημένον μάτην *O. 2.* Non absurde videatur accedere, praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag. 212. l. 19. Φυλάκιος*) Φινάκιος *O. Φυλακήσιος* margo *A. i W. Pag. 213. l. 4. Τύχη*) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii. *l. 15. Περίμεινον*) παράμεινον *O. & mox κἀκείνη. Pag. 214. l. 6. Λήψη*) λήψει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψη. *l. 15. Προσῆσται*) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσόψεται. *Pag. 218. l. 8. Εὐμορφότερος*) Ita *O.* Prioribus edd. excepta *W.* εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emendatum est vitium. *l. 13. Πότερος οὖν*) Secutus sum *O.* In omnibus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag. 219. l. 3. Ὅρα σὺ δὲ*) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὥρα δέ σοι. *Pag. 220. l. 3. Μὲν καὶ*) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod non sperno. *Pag. 221. l. 8. Ἀφ' οὗ*) In margine *A. i W.* notatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *l. 14. Περιεσπῆ*) περιπέσῃ *P. L.* margo *A. i W.* Multo praestat vulgata. *Pag. 223. l. 9. Ἐρεῖν*) ἐώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τῶν ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. *l. 12. Ὁροίτης*) *A. P. L.* margo *A. i W.* Ἡρώδης. *l. 13.*

Ἰαμινόδωρος) Μιννόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Ms. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Ms. notavit. Priorēs edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὁροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πήσης A. P. L. margo A. i W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντά τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάται) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὁμοίως) Ita G. P. L. l. & margo A. i W. Ceterae edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενά μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικείος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ δε. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praefereendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὁμῶς) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priorēs ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A. i. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας neque aliter margo A. i W. l. 15. Δὲ) δὴ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὕ. γ. ὧν ἡ K. π. τιμήσεις δὲ τοὺτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐπιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostro Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Το πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ γάρθηκε apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔζηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσούτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάντῃ ἀναγκ.) Interpone τί μινύσω τὸ πᾶν ἀναγκαῖον. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μηδὲν, ὃ Ζεῦ, κοινωμένης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheus ista Iovi mantycinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis-

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. *Ἐνιοι δὲ φασιν Διὸς ὀρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσων.* HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός· legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος· nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὥς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί· Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experientis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σὲ θεῶν τὸν πρῶτον αἰγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iuppiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicafter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Hocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γασόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηράμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀστὺν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Asterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοντεία. Suid. μάγανα, γοντεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βοστρύχους) Sic post, βαδὺν πάγωνα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Σηλυμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαῖνε) Ut antea. dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ, nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳν ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳν, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ τοῦτοῖς αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῦτοῖς ὑπέσχετο paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλην) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίνι an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐστὼ δὲ) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγυρόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, *Cum refluit campis & iam se condidit alveo*. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praeesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοῦντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδεν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσιδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, *regat*. GUYET.

ibid. τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμῆας ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ὁνείρους μοι ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III; 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immisiones, quorum causas geniiis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *pompa*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit; nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλέοντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερά) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatisque meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πάν ἐκείνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praefertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἑνορχῶ δύουσι. Μοχ ἔνθα ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνορχῶν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχων dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστῆς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ᾧ ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem *Ομβριον venerati sunt; ut testatur Strabo & Pausanias; & Ἰέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: *Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.* BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἰδὴν δ' ἴκανε πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γαργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γαργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobian. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδὴ, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γαργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Τέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητῆς· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνῆρπασας, ὃ βασιλεῦ τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνῆρσιψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοοῦειν ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνῆρπασε Δέσπης ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν, ὥς λογοποιήσαντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἄρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίνας διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui vëram aquilam, sed ramen iussu Iovis, hoc facinus perpetrasse ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστὴρ Aquarius. COGN. Brodaeï verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit.* Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducatur insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρταγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστράγαλος) Hoc quidem oppido festive Lucianus, ne scilicet fugam meditareretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδ' ἄμπετον ἐνὶ πλεον ᾧ ὑπὸ μαζῶν Μάργος ἔρας λαίης ὑποῖσχανε χεῖρὸς ἀγοστῶν istud ἄμπετον, quod suis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποῖσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μοῖλια δ' ἐμβαλε πάντα: e sinu nimirum, ubi congești erant: mox etiam v. 155 relictos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νιότητος τὸν κόλπον ἀνασείων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγῃ τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ, ὃ χρυσέαις εἰν οἰνοχόαις ἄβρᾶ βαίνων Λαομεδόντιε καὶ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πληρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἄβρᾶ βαίνων nam honeste catamitum & recte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀναδούναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum lassus ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cuiuscunque poetæ venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Λυδῇ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, fume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶδν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδύ, καὶ δεῖον τὸ μεγάλῳ θυγόν, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίου, αἰδίων γε ἐπιστήμονας: ita legenda sunt haec in Iamblichii Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolestat amoremque demereri fludet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: εἰκάς κνίσαι τὸν ὕπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὥς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex *l. re-*stituimus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiastes de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπιδείν) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Προιμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε ποθ' Ἦρη Θυμαβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adfiscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfert ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu maxime Atticae venuustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τινες ὥς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπείσασθαι, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι· clarius etiam in sequentibus luno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. *l.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμους τὰ
χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμους autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμωσε τὰ χείλη) Notabam has amoris in-
epias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυδρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυδρίαί τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. Hesych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὺν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γὰρ ἕνεκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Ms. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: *suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium.* Sed Ms. Ἡρά. ἡδίω ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *suaviora haec
sunt.* Iup. *etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum.* Iuno ait, *suaviora haec sunt, videre obfitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem.* GRAEV. Ἡδέως ταῦτα omnes impressi. Ms. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίω ταῦ-

τα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt falsè uxorem ir-
 ridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic*
pincerna (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commenda-
 tione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Gany-*
medes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & di-
gitis roseis, sciteque ministrat poculum. Usus elegans particula-
 rum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem
 fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v.
 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέ-
 γειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὖ-
 σχημένως, κομῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγγχεῖν, σπουδαίως
 καὶ εὐσχημένως πῶς προσεγγχεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην.
 HEMST.

ead. l. 11. Ἡδίων τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc.
 τὰ σφιν πολὺ φέρτερα δαίνης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima
 Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναιχλ
 πρὸς εὐχαίτῳ Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Paḡ. 17. l. 1. Λυπεῖς, ὃ Ἡρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ καὶ
 &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse in-
 terpretationem Micylli: *Aegriiudine, Iuno, te ipsam afficis,*
nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides teme-
re ab eo truncatam. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διόνέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod
 sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi
 pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διόνέως, ut in priore
 Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem
 petere licet a Munckero ad Hygin, F. 155, p. 227; ubi docet,
 quam varie Ixionis fœceri nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua
 auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim a-
 pud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallet
 εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emen-
 dandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus e-
 nim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetz. Ch. IX, Hist. 273,
 qui dicit, fœcerum Ixionis ab aliis vocatum Deïoneum, ab a-
 liis Eïoneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed
 in V. ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus red-
 diderat μισθῶ qua coniectura non video multum profici. Lo-
 cus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus
 aliquid sincerius, ungues male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δὲ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἀνθρώπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἱκανὸν μὲν, ἄγροικὸς δέ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpres, sat quidem formosa. sed talia ὅσα κόβεις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Def. Herald. Anim. in Salmas. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. συμποτικὸς τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heinsf. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alicuius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaf. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἀκοίτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. § 14, προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Iunonem tentare Ixionis ausi, Tibullus: Iunonem de stupro interpellare, Lactant. ad Stat. IV, § 39; de stupri iniuria compellare, ad Theb. VIII, § 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δέ) Forfan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commode servari posse ἐπ' ἐμέ: nec tamen non praeferam εἰς ἐμέ, quasi veller intellectum ὑβρίζει: sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὅμοια ἡμῖν legeretur ὁμέστιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὅμέστιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρωσ) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἄρχων. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἄγει σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, assecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἄγουσι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitur. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud Nonnum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθουν) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥριον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολοίκισται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἵκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἵκοίμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini dicunt, *male pereat, Diī Deaeque cum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec emendare, cum If. Casaubonus δὲ πάνυ Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocríteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamen scriptores ὥρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὅρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bisetus etiam profert ad Lyfistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὥραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyfistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) Ἀν ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus es vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε' similem in modum μέγα κακὸν εἶται vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχειρ) Poll. II, 149, ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum*: nam *adunca manus* interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλότρια γίνε-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειρίαν ὀρχησταίς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἡ-
φοπαίκτηις five praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὀφείεις δι' ὀξύχειρίαν κλέπτου-
σι eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθέν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diurnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto*:
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἐρωτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἐρωτα sic videtur legisse interpres, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέλων τῷ πόδε Mss. ὑφε-
λὼν τῷ πόδε; quasi pedes illi furripuerit: quamvis & vulga-
rum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine*. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίεται
με καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν Ἐρωτα, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praecipere oportebat*.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἶοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ
ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν ubi vertunt, *nam*
cum iste vir iudicio vellet experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ *provocare* &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι.
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus insedit: restituendum erat
vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀριστον αὐτῶν εἰς πυγμαίην
προσεκαλεῖτο recte Faber προσκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-επάλαισεν luctatorum est ὑφέλλειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiiciant: idem & ὑποσκειλίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *subducere pedes* Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλλειν, ὑποφέρειν, ὑποσκειλίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18, cum modo *saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret*. Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρειν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graevius addit, *quasi pedes illi furripuerit*, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, *pedes abstulit*, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. Τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. BOURD. Fl. & I. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχομαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Etsi iam omissum in A. 1. & H. Francinus tamen in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an Fl. Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gemmis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ᾧ (Ἑρμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρωσθαι τὴν κλεπτοσύνην, δὲ τῆς μητρὸς Μαρίας συλλουομένης αἰς ἥθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt resingenda, nisi quod συλλουομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκοις) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marinum I, & If. Vossium de Poëm. Cant. CLER.
 ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt *aerea fila*, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὐρὴν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἔπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάντῃ γλαφυρὸν, ὃ ἠφαιστε. In ed. Salmurienfi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecit hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non fane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Ms. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae*, quibus *fides* in lyris intenduntur. Homero Odyss. φ dicuntur κόλλοπες. Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, *Facile intendit nova clavicula fides*. Ubi Eustathius: κόλλοψ δ' παρὰ τοῖς ὑστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν quare ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγός vero, sive ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, excepto *μαγάδιον*. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἄμουσον τι καὶ ἀψῶδον. Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur *μαγάδιον* & *καλάμους*, mendose pro *μαγάδας* & *κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638. Vox *κολλάβους*, quam exhibent P. L. Gr. Ms. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro *κόλλοπας τῆς κιθάρας* alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam *κάλαμος* olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας*: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλά-
 βους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλλοπας
 unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranis anti-
 quis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto
 est positum. Verum est, Lucianum Δ. Έν. Ι, Ιον. Trag. § 10,
 adv. Indoct. § 10, κολλάπας usurpare, quod equidem ad nor-
 mam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim prae-
 cipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν ἄλλη
 διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλεΐδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέ-
 γει κόλλοπας· sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam
 saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco reces-
 serit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit,
 longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων.
 Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgaram de-
 terioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, &
 ad veteris Atticismi praescripta revocare: in antiquis sane
 scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλάπας Plato
 de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρ-
 ἔχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας
 plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16.
 sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum commu-
 nem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indi-
 cio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in He-
 sychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαν-
 τα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus
 ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillo-
 rum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. § 10.
 At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt suppres,
 iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118,
 τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολ-
 λάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν haec in Nicomacho to-
 tidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri
 parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans
 Etymol. in Ζυγός Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit
 φαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι
 παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ φαλτηρίου στρεφόμενοι ἑτερόν τε τὴν χορ-
 δὴν καὶ ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii
 Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim
 autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & du-
 rato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi
 non potest: vid. Hesych. in Ἐκολλόπωσε. Κεράσβολα voca-
 bantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις λύραις κόλλαβοι·

alibi voce truncata, Κράσβολα, κλάβροι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κλάβρες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian-di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit *accommodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae descriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inductis, subigi se patiatur ac moliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπτά χορδὰς) Consentiunt omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Callida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κάμει — κιθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagma scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrobi. COGN.

ibid. Ῥάβδον τινὰ) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morie resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραπτος. COGN.

ead. l. 9. Ψυχᾶγωγῆι) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) Λ. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῦς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thes. in *Μαγὰς*, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνη) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηας corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non factis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 W. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ παύσχειν; Etsi sensus egregie confitet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

rexo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνόπλιος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mήτιν qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeipere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζι) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζι, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διοσκούροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius ductu, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσάσῃ, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ἑμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ακρατον οὔσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερντέραν ἰποῖσι προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyerus mutat. Caesia quidem; sed ornat hoc etiam ipsum cassis: caesi oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καταπληκτικὸν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὧπας ἔχουσαν. De Sylla
Lucian. Vol. II.

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὔσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adfectus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinſius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὄρωσα, ξὺν ἀρρένωπῷ τε τῷ ἦθει τὴν παρειαὶ ἐπιφονίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Iſſn. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιαστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae physici vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. καὶ τοῦτο) καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρίκιζει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Πάδιον οὔτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae prefse scripti Codicis vestigiis insistit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὔτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheum, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὥς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πληξάντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτανος Ἀθηνᾶ σὺν ὕπλοις ἀνέθηκε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιμάοι λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat; minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel σὺν ὕπλοις ex vertice patris profiluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὀπλοῖς λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδύνατων ἑρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστὶ φυτάνυμον ἅμα λαχοῦσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα. Ἐνθ' Ἡφαιστός ἐχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθηνῆν. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδύνατων ἔοικ' ἑρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegit incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monét, ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiastē Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως.* Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμενεν) Hoc, an ἐπεσήμενεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἡ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογόνειο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thef. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas ὀκτάμηννα τίκτειν· quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: Χαῖρος μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφέντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λυσας· quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμόεσσι Φασιν, οἱ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δ' ἐ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βιβυδινηέντι &c. Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinularit G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, Δράκαρον hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum Δράκονον Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνιοι λεχώϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. Ὅσ' ἂν) Angl. ἄ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰῶνται) Ex Homero. BOURD. Hes. Theog. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. παραγγέλον, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit παραγγέλλον, quamquam cunctae post primam edd. exprefferint παραγγέλων· quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΥΤΑ postulat παραγγέλλον. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte ἀγγελῶν· tametsi in Flor. sit ibi quoque ἀγγέλων. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concumbit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὃ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναίκος, ἣ συνέστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HA. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet. Frigebit, si Mercurio tribuatur.* SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Bas. p. 142 B. SOLAN. Consueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, soli sumus & sine arbitris, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μετασθησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὃ Τυανεύ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πύσση ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro solus, seiunctus ab aliis, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λείπεται τὸ στεα —; XXVI, 2: — αὐταὶ ἑοῖσαι, solae, sine virorum comitatu: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξην. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοιτῶναι, καθεύδειν, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. l. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mf. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mf. Gr. habent etiam L. & ed. l. vulgatae ἀπ — mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶ θνάσκοισα Βισταλίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hefych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν ἑαυτῶν ἔτρωσαν ἐκείνοι μητέρα. ibi vide Iosf. Mercer. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μειράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscem veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἀδωνιν περιέψυχες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ. ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiasten. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Persf. Solea puer obiurgabere rubra. BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. Noster alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκας ἦντο βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. laxa cervix, Persf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσθα τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἶσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὕβριζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὕβριζεν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πᾶν) *Opem* vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthiaz*. V. Julian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἄττι) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἄττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Attinis* & *Attinem*, quasi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἄττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἄττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *pemem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, τάμνονταί τε τοὺς πήχεας. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heinf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύας, triplex tibia- rum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνανεύον, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπου ἀγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ρυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπύγγων κῶδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ρυθμὸν exposuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetæ verba in iambos, ut

per metri legem *τρέχοντι ῥυθμῷ* sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum purem *τρέχοντι ῥυθμῷ*, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, *τρέχοντι πάγῳ* quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρον αὐλὸν* dixit Aristid. Quintil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλθον αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτερον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τὸν φ διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive *cornu*: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultra citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de *tuba*, sed *ἀναγέοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est H. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus*, *Graeca plerumque choreis*, *Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum*. Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cuius sonus voce *βόμβος* recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce *κτύπος* commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi i Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thef. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανείσα, furore percita, ἐμμανείσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὄρωσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibit, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὄρω. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανείσα) Id est, μανείσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὔσα. At ubi diligentius verba confidero, est elegans ellipsis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανείσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibueris amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine. Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimiitur apud Euripidem in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pater imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, & c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο· h. e. hoc nomine appellabatur. ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi, αἶτ, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28; III, 10: ubi his similia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. ὈΛΗ) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Petron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττῇ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis apparet, Ἀττῇ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec editio fuit expressa. An Ἀττῇ usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἀττῇ frequentissime solent Ἀττιδός, Ἀττιδὶ nunquam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀττιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σορισταί. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἀττεῶν ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀδωνάσιοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut propriam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἀττῆς, Salmas. ad Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Luciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακεία) Interpretatus sum ad Petroni: *Pharmace* responde: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, *supra me accumbere*. Postea idem interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore*. CLER.

ead. l. 4. Ὁ ἐμβρόντης) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἂ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemptas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς φοινίσσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς Φοινίσσας: τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροΐσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schortum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβῶναι & Ἀἰσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane confet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum siue Heraclitus aliquis, siue quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: *ιατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο*. Quid spectaverit Allatius, illud *ιατρικὴν νικήσας* vertens *celebrem in medicina*, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat *ιατρικὴν ἀσκήσας*: ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone *ιατρικὴν καὶ μουσικὴν* (forte *μαντικὴν*) ἥσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac fede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. "Α μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὁρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auēt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ριζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Überius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγὸς ἐπαίτης φιλοκερδῆς, ἢ συρφετώδης. Priora sumsit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδῆς, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedit, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ δρασυνομένην nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἱερ. νουσ. in initio μάχους τε καὶ καθαρὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεφθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεφθορὸς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Pr. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πᾶμπαν διαφθαρέντας. Aut peccasse dicces Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφθορα. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διέφθορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iussum in τῷ σώματι ista labes mentem corrumpit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένα κακώς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior. Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παίδμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Crefollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo βᾶπτιζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲ τὸν Παῖθονα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παῖθων, εἴ μοι Δέμις ἀμφαδὸν εἴπειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obf. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάρων) Haec ita distinxit, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάρων) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάρων, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄλλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνήκισεν Ἰολάφ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῖαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνήμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἑπεσιν ἐποίησαν, teste Pauſ. IX, c. 11, qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονε τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημόκων. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondet scilicet — χαλκοῦραν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάραι τέκεν οἱ Κρεοντῆς υἱούς· ibi insignis est Scholiastae veteris notae prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirmantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρεοντος, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηίων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: itaque suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deianirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὑλλος, Κτήσιππος, Γλῆρος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponfore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεωτέρους τοῦ Ἑλλου υἱοὺς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit: ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ἑλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, seiungere nescivit interpretes: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνευς, Ὀνειτής, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus ἐνωχίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Verustiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzetzi Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitiata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. Lacon. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, verum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τῶπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Fletit ab invito morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Hunc cene ego unquam* (inquam malebat D. Heinsius; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendit?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. I. 1. Λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. 'Ο δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis esse ἀνακλόνον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροψίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impegit. At Graevius ex Ms. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, insidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio hypothetae fecus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. 'Αμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Ms. restituenda: ἤρχ μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium insidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροψίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, saepe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex gemis quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. 'Εγὼ μὲν ἀνέρριψα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκον) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. 'Απὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγιστον, & ipse
Lucian. Vol. II. T

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. Ἀμύκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὅμηρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hīscē laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως; ut docet Stephanus in *Ἐθναϊcis*: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτώσις non εὐθεΐα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. T6. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & μοχ ἐπισπόμενον δέ· recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δετικὴ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae 'AI, 'AI, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsā nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiacis fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poëtas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιζούσαις τῶν νε-
κρῶ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heins. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenſes refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτη κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χροῖα· ἐπεστὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμμα-
τα. Scribi debere κομοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κομοσάνδαλον ἀνέ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχλήσθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurs. Misc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comitorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ce-
terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum, desig-
nans primam Hyacinthi litteram*: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa versiculi, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &
dicavit florulentum subcubam*. Philostratus Ep. LXI: οὐκ εἶδες
οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti er-
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptari ex eo flore, qui de vul-
nere prodit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Aiakis
cruore in enses Hectoreum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versu-
bus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις αἰοιδῶν
Ῥοιτείης ἀμάθεισι δαδουπτότος Αἰακιδάο Εὐχρος ἀντέλλειν γε-
γραμμένα κοκύνουσιν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nusquam non corripetur, in proclivi erat reponere φήμις,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim εἶας hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Εας, Εἶας, *Ηας, *Ηεροπότης, *Ιαρα, *Ιεροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκύνουσιν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, alique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Ἐπιθρήνοντα) *Ἐπιθρηνοῦντα. alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χῶλδν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. *Ἡφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio; defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χῶλδν ὄντα τὸν *Ἡφαιστον &c. HEMST.

ibid. *Ὀντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τὸν. Optime, mea quidem sententia, *l.* quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius χαρίεντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. *Απ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. *l.* 2. Καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσι τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita fese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulandia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae fatelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. Τῇ λύρῃ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613; postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *robis amatoris infortunatum & infelicem*, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit verustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὅπῃς περικλυτὸς ἀμφιγυνῆις Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viferet, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non fuc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. Ξ , 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflicti amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno desedissee. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabrilis Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ . Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios campos devocavit; sed diverso consilio, ut operam sociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν mallem καὶ στρατιώτην αὐ' etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτὸς haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμνηχάνισσας) Perspicuum est, legendum ἐπιμνηχάνισσας. IENS. Ἐπιμνηχάνισσας Iensii emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ—σαςας legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ , 336, eadem ferme habet; eoque credo factum; ut Lucianus, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocosior Ovidius & a quo talia exspectes l. c. & II de Arte Am. 56r. SOLAN.

Par. 46. l. 7. Κατακλύσμενον) Vide Ovid. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 120, *Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθη ὑφ' ὑμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis defestetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονῶσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponco, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὅσων Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. eis Ἀπολλ. BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάρω) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφιλόχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, r. SOLAN.

ibid. Λοξά) Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragoad. & passim. Λοξίας Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. μυθεύμενος. CLER. Μαντυόμενος) In ed. A. & C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθεύμενος: idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Iulian. Imp. Epist. ad Iambli. BOURD.

ibid. Αἰ Μούσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἄθλιος) Addi solet articulus. nisi forte legendum ἄθλιος, sed edd. vetant, nec sequens paritur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum adest, ut ornet sententiam vocabulum αὐτή, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas ἀγνή quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, tetigit: Ἀρτεμις ἀγνή in Odyssea satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata praestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis assertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γενέσεως ἀρχή, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρήκτους, ἄλυτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτὴ μένοιεν & v. 299, Καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δισμὰ Ἠφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecit Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare præfert, ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκατελιηµένος πάθεσιν ὥσπερ Ἠφαιστείοις δεσμοῖς ἀρήκτοῖς, ἀλύτοῖς, ἑµενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneæ tela comparentur: ἀφανὴ δεσµὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσµὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἠφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δέσµα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgaris interpret. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerē ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνόμενων τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἥσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciphro. p. 413. HEMST.

ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθάρουν τῷ Ἀπεί) Totus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit hæc a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, verustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεῖς Ἄρης. Lucianus ξυνδεδεμένοι, δεδεμένοι, δεδεσθαι quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεῖς, δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδεσθαι) Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & Δημομίτης per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. πάνυ & Πανί fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντί censeo, quia cuius similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Paní similem. SOLAN.

ead. l. 15. Δημομίτης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam choëis aprior & iocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina testis opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανί) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μάλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στράτῳ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶ τὸ στρατιωτικόν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἰππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδεὶς φθόρος) Nolim vertere, non est quod invidas: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit *pro στρατιωτικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliisque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: "Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτοις πιούσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πᾶ οὐ δάνατον εἶναι τὸ πρᾶχθῆν, ἀλλ' οἶνον δὲν κάρων, γενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet *ἐπι ζηλοτυπεῖν* saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν ἑοικας*, & *Ἡρα*. Eἶγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. 1 W.* *ἦγε* itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἥγε) Sic L. ἦτε P. Impressi εἶ γε. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυδότης) Lege *μεθυδόντες*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. JENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. Τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes *Ἡραν*. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praefes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse viriatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum existisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius invec tam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recordor; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ Ἡρα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτη illud Ἡρα literis iisdem constans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret in controversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Ῥέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων Ἡρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδόντων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγνοίαν τῇ Ῥεᾷ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ Ἡρᾷ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris iustibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicat in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἡρῃ, νῆϊδα μὲν με πατὴρ τέκε τοιο βολάων, οὐδέ τίνα χρεῖω θελήτηριον οἶδα πόθοιο. HEMST.

ead. l. 5. Χαροπὴ) Hesych. Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper aspiciat: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι suspectum habere, & diligenter, ne noceat, observare. Aristotel. πρὸς

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενός; οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργόνης προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μούσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuvet, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzet. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatio-
ra: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: Ἀ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίτῃς Τιμαῖτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνῳ ἐφοπλίσσῃ. Χ' αἱ Μούσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στομύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτέμιν &c.) Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiat prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH.
ead. l. 17. Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις
 τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poetæ non memini:
 ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρον) Idæe montis tres nu-
 merant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Le-
 ctum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer.
 ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol.
 Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κημοῖσι Φαλακράης ἐν
 βήσσῃ: pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum
 sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr.
 v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum:
 Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte obser-
 vat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Home-
 rum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννιφα
 nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condide-
 rant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide E-
 tymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore com-
 pulsæ cives novam urbem in subiectam monti planitiem dedu-
 xissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita
 Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πάλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo
 XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἄκρω-
 τήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου: sed
 valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic
 etiam mutilarum acceperimus. Latini post Virgilium Garga-
 ra cacumen Idæe non minus, quam ipsam urbem appellarunt.
 Stat. Theb. I, 549, *Gargara desidunt surgenti* — ubi quæ no-
 tat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N.
 V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idæe montis*
cacumen: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil ta-
 men habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi
 Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipsæ mons vete-*
re Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus: neque ali-
 ter fere Euripides, qui sæpius eius rei meminit: Troad. v.
 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel.
 v. 23, Ὅτ' Ἰδαῖαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὃ Τῆς Μαΐας τε καὶ Διὸς γό-
 νος. Androm. v. 274, & mox: Ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλ-
 θον: tum Ἰδαῖον λέπας: ridentem vero loci fontibus irrigui a-
 moenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum
 ingeniosissimus: *Est locus in mediæ nemorosis vallibus Idæe*. Cal-
 lim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγῆ εἰδῆ

καζεν ἔριν, ut vir fummus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramytenni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσιν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος: quae repetit Eustath. ad Il. E, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timothee in Ἀλεξάνδρεια: satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαῖος κευθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου: is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθηήσασθε μελοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης Δικάρηνον ἐπὶ πρῶνα Φαλάκρης: ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vestus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακράϊας κῆρας argute vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero suppositios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornaram interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryf. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἑρμείας ἔδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, δισιτὴν τοῦ ἔδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygi celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praecriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικάστην vel κρίτην, δισιτὴν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρίς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta; ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustris observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὐχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνόμων, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: Θυωρίτης, τραπεζίτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μνηστῆρας οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ δῆλον φυλάσσουσαν. Latine dixeris, *formarum pulchritudinisque spectatorem*: sicuti *pecuniae spectatores* dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lētum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνόμων παλαιοῦ νόμματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poëtae locus Eid. XII, 36: Λυδίη ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποῖν Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἐκρίνευ τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci *τριπλαῖς*, vel *κριτήν* locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel similitima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eo-que ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἶδν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας ἰδῶν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. *videte*. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vespi. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — Ναὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγάμος &c.) Οἰνῶν Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ Συγάτης, quam, ut rem minuat Mercurius, ἐγῆμε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Leß. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, commo-

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, *sat quidem formosa*. Non audio: saepius enim *ικανὸς & ἀγαθὸς* praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam & rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. Ἄλλως ἡρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἡρετό με· nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, *praevaricaris*. GUYET.

ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nizyr. c. 14, & Ἀλ. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis εἶρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) *Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus*, sive, ut non male interpres, *stellas emensi sumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo *παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi Erasmus, *cum plurimum nubium effem emensus*. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Theridos: *ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν*, postquam longe a terra provecti in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπείσπαδαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπείσπασαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπείσπασαμεν) An scribendum? ἄλλα μεταξὺ λόγων ἢ δὴ προϊόντες πολὺ ἀπείσπασθημεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige *ἐαυτοὺς*: quasi dixisset, *ἐσπάσαμεν ἐαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων*, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, *avellere, distrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xénoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἄγριον διῶκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyæn. VI, c. 16, §. 4, ὥς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθῃσαν ἄχρι πελάγους διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus factis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere, digredi ponitur, illud iam communis, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθῃ ἀπ' αὐτῶν ὥσει λίθου βολήν veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθῃ neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθῃ. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτόν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἑννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίους ἑννέα, ποιούμενῳ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adoriti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverxi potest: fefellerat, ut saepe, librariorum imperitis absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum proveli. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Iac. Gronovius argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀπεσπᾶσαμεν. HEMST. ead. l. 16. τὸ Γάργαραν) Rob. Stephanus in Thef. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altus Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nus-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρό-
τήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλάβρο. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nanfius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἶονεὶ καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac *pedum* Festus & Servius. Glossae veteres: *Pedum*, καλαύρο. ποιμενική ῥάβδος λαγαβόλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praetulerō. Ἄλλα eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advo-
lantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: νῆα καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut Ienius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβρο. Καλαύρο. καλάβρο. autem, ut Eὔρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & I. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅπως ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iovis haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, in forma aquilae, ἐν σχήματι ἀετοῦ. CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀν περιβαλὼν; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—. quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνύκεσαν καὶ διαπεπόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. L. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Δοσίθεο p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔσθ, praemium certaminis erit, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scriptum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mff. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔσθ, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adici vi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλω) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. Ἐπ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel, περιλαμβάνεται utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) Οκ. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρμόφατον ἀπὸ προσταλτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . ἡδύνει καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρμόφατα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτὰς: qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Ms. lectio ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἶρηκε τὸ ἀμάρτομι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς: vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασί π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὐτω. Vide Ἀπεκκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὺν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus*. Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστράφην) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ΗΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt *Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr.* (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poëtis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutare. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiora a Iunone tacta, opportunam ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσήν· hoc ergo principe poëtarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

IN DIALOGOS DEORUM. 311

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuninae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego te ἰαμῇ, ne oculos meos ἐπιψύχας vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλένας λευκὰς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πτόνια Ἥρη. Sic postea Minervae obicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὁμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcikus, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Palladas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. l. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exserunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat ll. E, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micillus & Benedictus, ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, ver-
tat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀπο-
δύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi
mallim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

*ead. l. 17. "Ἡ δ' ἐδίας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμ-
μάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον*) Vertunt: An vereris, ne
tibi obiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuentis
prae se ferendo adspicitur. Davus sum, non Oedipus; aenigma
Latinae versionis non expedit: sed sim licet Davus, scio ta-
men, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus:
Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo,
quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερὸν vocat κόρυδα, qua
φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ
γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialo-
go Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο
καὶ κόρυς: sine illa caecos oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus
explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep.
2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo
ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum
est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum il-
lud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro
nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello va-
cans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit
Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ὡς δ' ἐ ὄρᾳ ἥδε ἥδ' ἐως) Sic hunc locum, foedissime
in vulgatis edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quae-
so, quod omnes infidet, ὄρᾳ δ' ἐ ἥδ' ἐως, sine ἥδε, quod I. suppe-
ditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρᾳς pro ὄρᾳ habet.
Plaudent, fat scio, quibus elegantiae placent: neque monen-
di, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio lau-
dari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces,
quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagi-
tiosa negligentia soleant omittere. De ἥδ' ἐως ὄρᾳν, vide Eurip.
Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse
acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam
coniectavi, ὄρᾳ δ' ἐ ἥδε ἥδ' ἐως: neque enim dubitandum vide-
batur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est
μειδίῃν φιλαμειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte ninitur. HEMST.

ead. l. 16. ὦρα σοι καὶ τᾶλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. ὦρα σοι καὶ τᾶλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me ruleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὦρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utila tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes sefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτή, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργόθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ἑξίν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὕψιν, Paridi assignavit : probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus : tum scribi potius debuerat, οἷα δέ τις τὴν ὕψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nude cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censeretur potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρικὸς, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens : Phrynichus praeivit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικός : nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palæstra, nunquam palæstra vel palæstes : praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188 : palæstricus ephēbus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palæstrae meminuit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Οὕτω δὴ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui deripitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum : id quidem recte ; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδαστοι, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157 : Τοιᾷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δὴ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet : pleonasmus istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπαυτις οὕτω τι καρτερῇ. HEMST.

ead. l. 11. Ἄσπον) Ὀμφακίαν. Aristaen. ἄσπον τὰ παρὰ κλῆρον τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρω) Phrygi : notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praefecto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρως ὁμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλός. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum Il. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. *tu desiderium, tu voluptas*. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. *Eratine*, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erosime*,) Cypridis filia, & Himeros Cupidinis affecutor (Graecorum ὁπαδὸν interpretatur) item Terpsis & famulatio Dianae concinentes grauisse intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεός, ἣν Παρηγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δ' Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopa facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Veneri & Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδες exponendum esse contendit non filios, sed famulos, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodrornus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumimus: in impr. enim non comaret. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτῃ) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτῃ, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριον καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponfam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέπει γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nobiles — Hartung. p. 658. πρέπει, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέπει γὰρ ἂν κἀμέ· ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέπει γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet εὐρτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, κανηφόροι prosequerentur, cur hoc tibi munus praecipuum Venus deprecari voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ κἀμέ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ κἀμέ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουῖ) Ms. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοὶ) Ms. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσομαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ εἰάν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέται, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρῶν. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, βούλει παραβῶ σοὶ δόρπον; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδι· fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: ἀν' ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἄσπεος· immo potius ἐτι αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Confule Eust. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν κ.) Haec mutuatur ex Homero Il. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi exprefferit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σείρην μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιο Διῶϊσιν nam συναρτᾶν est συναπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν ἑλάσσαν) Pone tantum καί. diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφόμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula conicere, utque metu huius coitionis Iuppiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἡρὴ τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincere Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec stru-ctura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὕγιος ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἡρᾷ μιγῆναι perperam editur μιγνύναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poëta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαριώην. Pro-
pertio Icarionis: Quaeque terunt fastus, Icarioni, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ti potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarus cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διότερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν*. Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεια μὲν καὶ Λευκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκόωντα, Ἰκαρίωνα*, quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε* inferuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρεια τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός*. Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarus ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nympharum conubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἦϊκτο γυναικὶ Ἰσθίμῃ, κόρῃ μεγάλῃτορος Ἰκαρίοιο*. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod merum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω αὐτὸν ἀπείχασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum sollerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκροήσας αὐτὴν μαγείᾳ εἰς ἔρῳτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὤχευθῃ ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzet. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet affirmanti Herodoto. II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ἄκρω τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε περί οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sitisse Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxia audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarum, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοσκελής*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegyptio iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγιοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *δικέρας* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεροβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεροβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. *κερώνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius trlicantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obiecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπῆλος, Διφύης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πάνι τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσῳ ἔτεά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilio Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrium*] Pindarus *Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceus; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

foedalem ac confortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστῆρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἥδ' ὡς, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἥδ' ὡς, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξ ὅπ' τὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνηι τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λυγρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμην. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικόν τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεραμίου σκεύους διατεθρυμμένου. *testatum sonitus.* Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβειαι. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire viderur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, *Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse,* (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστέϊον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγὸν ποῦν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster

Lucian. Vol. II.

X

Δικ. cap. 9. Μακρὰ dicebatur spelunca; vide omnino Eurip. Ἴω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῦτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθετος; Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικὸς, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur fingatur Pana amasse, vide Polyæn. Strat. I, pag. 10. Meminit & Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll. V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet quidem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: pag. 57, εἰν κακογενὲς ὄχειον ἐπιβῆ· inscendere Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτῳ) Hinc Pan ὁρσσσαύλου πρὸς Ἀχῶν Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versa fabula nihil est notius. Quod praeter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτῳ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann. ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male quidam cuss Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὴν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet. II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth. Πρ. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermefianaῖ Gratiarum una Pitho, teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ, 139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός. plures annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺξ. Echo, quae sibi ius matris itidem vindicat, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librarios solemnī facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυι. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυι) Suid. in Pitrys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυι. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus diffimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὺρ ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διόνης correxerat etiam Marth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίνπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν εἶναι. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampſaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδέσιου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια· de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἡν τις Ἑλλην) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἥδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαθερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθη, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius inverecunde, quem plane descripsit Des. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἥδη καὶ πρὸς τὸ ὕβριστικώτερον παραφέρόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thasius Lesbiiisque vinulis, quod diei reliquum est, commadefacere, sive, quod superest diei, Thasius vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro verendum existimet, *nuper Lampfaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρρίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρὶκὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thrafo apud Ter. *Ego istum Eunuchum vel sobrius.* VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπιείρα. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare*.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνει. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἐστὶ) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκῆρυκας Harpocracion interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emetientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequeretur. HEMST.

ead. l. 12. Νεώνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitum auream, ut ex Cycli poëtis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. T, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχολογέειν) Hinc Mercurius ψυχολογός, νεκρότομος, ψυχοπόμος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτρεος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾧδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Leda filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Etsi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβῆναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, *ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγεγόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmuriensi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοὶ) *B. 2. οἱ — υἱοί*. quod a Gronovio monitum. In reliquis *ὁ — υἱός*. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁβόμενον ὃ, τι πράττει ἡ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritīs & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysium peperisset, sublatum iussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, *ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην* atque Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγένορος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντιόπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηνόρευκα) Erasmus; Benedictus, alii, quod mire-
ris, *se pariturum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἂν ἡξ. πεπρᾶσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. *De his qui sui vel alien.*
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adi-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immitti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὁ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrit-
ptum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶ-
σιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κακτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸδούλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες. ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnium, & Th. Marcilius ad § 1 Instit. de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei Is. Casaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχολοι οἱ ἐρῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallem*: tollens vero ipsum in currum &c. *Philostratus pro eo usurpavit ἀναβέμενον*. Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβίβασαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέκνα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint viae insistere, cum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστηκέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασιν βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιοματικῆ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura; quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσούτου) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος) Micyllus, *iugum curtus*: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, *gyrum rotiae*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνων) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγὸτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ· v. 728, ubi poëta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσὶ, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφέρειας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur δ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος· vid. Scholia. σχιστὰν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπίσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἄντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitatieque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεῖς πρὸς στέρια κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatum Varronis Atacini versus, quem Quintilianus fervavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagranti deiectum fulmine Phaethon. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.*

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορα δ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat Hom. Odyss. Λ, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) *Caesium cicatrices* Terullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caesium vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmaf. p. 306. nam *caesium vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vulnorum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia; ut in Livio II, 23, ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐστίν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὕτως οὐκ ἵχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω Arrian. 'A. A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnorum, quamquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.*

VIII, 79, Ἐχὼν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aelchin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχουσιν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent iniustae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὐ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum vestigia osculantur*. Venuste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμολοπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτόν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μάλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus *vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Pol-luce error* —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρεῖδς ἐκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρεῖδς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ἐπὶ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Stratum Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ ὦν τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ ὦν τὸ ἡμίτμον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemnī mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, Ὡν ὀστράκου στρόβιλος ἐν τετμημένῳ κόρσῃν σκεπάσει — qui locus verat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνῃ στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα ποῖtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. Ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἀντὶ τοῦ ὤων, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manu operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νυν εἰ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὤων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὤν ἐκεῖνο, δ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus Iſ. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmaf. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulyssē: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κυνὴν gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμονίῳ τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστὴρ ὑπεράνω· talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima focerī mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquida offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transita navium & antennas persultant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellarunt: Hefych. Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι feruntur quoque in Lysandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὸς ἑκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστρα τοῖς οἰᾶξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες: quod adeo non spreuit, virtutis suae adversum censuit Lysander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine sinistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres Helenae lucida sidera; gemina Ledaē sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Callimacho Λ. Π. v. 25; & quod inusitatus, stella pro Tyndaridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarent. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. Adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaſten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam proprius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inferuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένῳ εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciffim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum huius univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëta, in cuius adyto ſapientiae, quidquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaffe, cum eos ἐτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθαγράφοι παρέδωκαν (perperam ediderunt μυθογράφοις· ſic autem vocat poëtas, praefertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὐ τετεχναſμένα πλάσματα ſυνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέſιν κεκομψεῦσθαι, τόντε οὐρανὸν εἰς ἡμιſφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτερημερίας αὐτῶν προſτεραπευſάμενοι δῖνγνμα· eum in modum ex C. Mſ. poſtrema cum D. Hoefſchelio ſunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio ſpectat Euripidis Scholiaſtae locus ad Oreſt. v. 465, ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eoſque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὗς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, five philoſophos, iuſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Iovis Plutonifque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἐτερημερίαν alternaſque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Euſtathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem facerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuvento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαιρίων κατασκευήν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas existisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες familia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenenses ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων: quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia, qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκύρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblii, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σάδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indiciiis deprehendi potest; nam Κεφαλήσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφὰς οἱ ταύτη θεοὺς ὀνομάζουσι· iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Κάβειρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Κάβειρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελαγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, Καὶ μεγάλους σωτήρας ὁμοῦ, Διὸς ἀφθίτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτήρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτήρες ἀγαυοὶ, Οἳ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων· illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχотρόφοι, ἀεरोειδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: *Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae*: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἤκέτευεν· quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deteritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debeat, rationem invenio *) ante portas statuit duas virileis species aeneas, Dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod sanum esse memoratur *Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas esse licuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariari vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (alius praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt*: iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit.* Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 193.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stefichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρως, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἦραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum novèrit antiquitas tota, reponere δὲ Ξάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποέτας Graeculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaeni, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, sumsisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθηκάτην χρυσοῦς ἀστέρας: perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι: nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεθηκάτην καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; sicut Homer. Il. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panor- mo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκουράους: neque solet aliter Polyaenus, πῖλιον κεφαλῇ περιδέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabi- rorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς: εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέραν ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκουράων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diosdorus ex verusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisent: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse*: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam *equos, quibus utantur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse*: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitissimis Helenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sine adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus: p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀγδελφούς ἡδὲ κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρῶμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, forori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκῃ τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem dissidere, notat Scholiares: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημαίωται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἐμπαινω οἶεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud fane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus affociarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averri posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbinē Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata fororis Igae Therapnaei fugerunt carbasa fratres.* merentur adscribi, quae Lutatius observat: *Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *, cuius tanta est vis incendiū, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamsi aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria.* Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Diocurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII; εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰδύοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae serviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶ βοῖοις Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, sic & Διὶ τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b, Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναστῆσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδυτικήν· ὀνόματι.

IN DIALOGOS DEORUM. 341

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς δίδοναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrisor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ similiter, atque χόβη σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocli. Phil. v. 1467, λωβητῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστῆς Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrobi. Saturn. V, c. 22, Ὡπτιν βλητῆρα δίστων malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν δίστων, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praecleara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae- ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενον τε μαλάζοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consent non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στυλιννοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνήψατε utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεύκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in Ἀδευκής. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praefuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δίκαιους: quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: *Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὺς τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ τῳ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυοιτες μόχθων σώζομεν.* Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & merfa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos *Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἔοντων* Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, *Ἀλλ' ἐμπνέετε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας αὐτοῖσι ναύταισιν ὀϊόμενοις θανέεσθαι.* quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae fidus ab infinis Quassus eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. *ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpretis mirifice: fluctu iam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, fluctu iam latus navis superante) Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον* quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: *ἴσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκούρους, οἷς ἂν ὄσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδῶνος, τῷ δὲ προΐενται* interpretis, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permittere.* Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici *παρωτίδας* appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, *Διοσκούρους* etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὄσιν ἀποστήματα· ταῦτα ὄντι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουνσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis *Διόσκουροι* medicum annotavit Eustath. ad

II. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ladaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὑπάρ λεγούσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἴστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλοιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σὺν τῆς γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra defudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exercerivolu-
erant. HEMST.

ead. l. 14. 'Εξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi debe-
rent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας. parum
commode. Notissimus est Homeri locus Od. Δ, 302, sed in cu-
ius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis sta-
tionem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pol-
lucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen.
VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum partire
duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit. signate
Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spe-
ctatum ad inferos miserat: *Visturam hinc cernit Ledaici Castoris
umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide
Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio non-
nunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere
mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pol-
lux.* ingenio Minucius Felix indulsit, breviter, ut solet, com-
pacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit
huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabi-
lem repudiat: ἑτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii
utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt
vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri pos-
sunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam,
Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum
principem περίπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις
περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ
μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀ-
ποθνέσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant
vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligen-
tius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς
ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε.
Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interpo-
nens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: 'Ετερή-
μεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες;
modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμ-
φοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνείῳ.
Fuere viri docti, quos dissidium illud antiquorum non per-
spectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae
Samofatenfis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis per-
sona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lu-
cianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, Schol. Homeri νεύμασθαι πρὸς
τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternalam illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo περί 'Αρ. καὶ Πρ. p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Inveſtum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe anneſtenda; pendent enim ab iſto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥς περ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſetricium haud ſane iocis, & aſperioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio falſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona γεννᾷ πρῶτην Ἀρτεμιν, ὅφ' ἦς μαιωθεῖſα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννηſε quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem leſtiſſimo, προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgillii IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat Ἀρτεμιν, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianeam valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἤδεται μάγος ἐſτὶν Ἀρτεμις Σεραπείη δὲ Ἀπόλλων. Dianam magam ſando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliiſque ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendat Giſb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. illuſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam iniſto, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις : causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio , quo mendi genere vix dici potest , quot adhuc veterum loca laborent ; ut in Hesychio , Παῖον , ἀσφαλές , βέβαιον· pro Πάγιον· Λοῖα , ὀλέθρια· pro Λοίγια· ἦγε & ἦε , ἀγών & αἰών in membranis saepe commutata : ἐργωλας nullius pretij vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἐριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνηνέναι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, Ἥρατο οὐτὶ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κιχίνοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinssii σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἄλλ' ὀλοαῖς μαρίαῖς — Ergo recte quadrat ἐπιμεμνηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινα vel τινί, ἐμμανέσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereïdum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galatae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nullum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν δρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galatae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας : certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Arhen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρ) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam*. COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud Nostrum in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitte possit: τις τῶν ἐξυδορκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum expone- re, monet Scholiafles. Neque tamen Luciano ignotum, mi- nusve usitatum σκοπιὰ apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbiū habitum accepit, de quo com- modius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φρι- ζοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίαςιν δέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκο- πιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιᾶν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θεόδωτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἴτνας σκοπιᾶν usur- pet, περιφραστικῶς, ait Scholiaf. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην quomodo Dionysius Perieg. σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀρχκύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scri- pturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προ- πόντων τῆς Αἴτνης protenique iuxta litoris vera locique natu- rae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit Philippus Theffal. in Epigr. apud Salmaf. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & ali- bi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοί) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμῶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. I. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὕψιν) Voces illas, quia Codd. addice- bant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ iungendum erat ad τὴν ὕψιν nam ἐνδεῖς per se positum nul- lius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἦ- σαν. HEMST.

ibid. τὴν ὕψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὕψιν non cum καλὴ con- iungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, nisi vul- gatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra D. κρ. c. 7, & ιστ. β. c. 36, εἰκ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστεῖαι. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικός. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum*, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, speculo, ut sic dicam, *con simile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν αἰμία κόρα δας. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto*. Qui Galateae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distincti, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτῃ φίλῃ) Leg. Ἀμοιτρίτῃ, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτῃ sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adi φίλοψ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δ' ἡ πικτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset : diu nobis erit expectandum, interea dum locutionem esse Graecam prober ; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops : Ναλο, *Sumtaque arundinibus compressa est fistula centum* : ne scilicet ad corporis modulum longus iunctorum tot arundinum ordo non responderet ; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, clavicula. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὕπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum ; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatae servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41 : — τρέφω δέ τοι ἐνδεκα νέβρω, Πάσας ἀμνοφώρω, καὶ σκύμνω τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete : *Inveni geminos, qui tecum ludere possint, (expressit ἀθύρματα) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae ; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos.* Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum : scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus ; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμεν. Illum ego versiculum ab ea fede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigessimum, ubi melius sententiae serviat : nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπὸ ζων, ὥσπερ οἱ τράγοι ; HEMST.

ibid. Ἀρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS. *ead. l. 14.* Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδῶ τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τῶν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδῖαν. *Valle sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἦν βέλους). *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in *Vot. in Baccho*, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκε) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκε τῇ θύρᾳ τὸ πτόμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime; quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἐπέθηκε θυρᾶν μέγαν ὑψόσ' αἰέρας: μοχ, πέτρῃ ἐπέθηκε θυρᾶσι: v. 313, Πριδείας ἀφελὼν θυρᾶν μέγαν. αὐτὰρ ἐπειτα Ἀφ' ἐπέθεχ', ὥς εἶτε φάρετ' ἡ πῶμ' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πτόμα (in πτόμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρᾶν poeta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσεπιβ— SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὐσας (τῆς ἀρστέρας χειρὸς) ἵκη, p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες: de Ages. p. 388, v. 24, ubi cumalata videas eiusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀδορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis θορυβητός, ἁμαρτητός, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἐχθιστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, extenuo, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύν-
ναι δ' ἐκέλευσα· μοχ· — ἐγὼ δ' ἐθώωσα παραστάς Ἀκρον, ἄφαρ
δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὀν-
φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθήσω —. Illud Ho-
meri ἐθώωσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα· tum ἐπυράκ-
τεον, ἐπύρου ἐν τῷ δαλὸν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
etsi probae notae, in Thesaurο nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto veste & praeterea igne succenso. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας.) Usque ad μόνον aberant a M^c.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmurienti; at debebat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, &
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, de-
buerat scribi, μανθάνω ἔπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo;

Ut Gronovius voluit, ita plane *V. 2.* & ferri potest ὑπ' ἐκεί-
νοις, scilicet προβάτοις sed potius habuero ὑπ' ἐκείνω, nimi-
rum κριῶν, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit,
sit consentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus sive Maximus
Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε
δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ξ-
ριον ἐνὸς κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ
οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. τὸ σῶζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male co-
haerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubi-
to, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde
perrepsissent in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐ-
μοὶ πρόσσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra
desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Grae-
cum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportu-
num: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque le-
ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expedi-
tius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo
vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ
γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut ex-
planaret, addidit aliquis, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,
quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae
orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas,
qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt,
ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
que effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui
nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per
subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
ciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae ur-
bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
pheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse infecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occul-
tas egisse vias: subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis
confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Al-
phei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promonto-
rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & A-
rethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in
III: — *Populique per aequora mittens Sicanus Alpheus aquas* —

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscofo fonte recepat Alpheon, sacrae portantem signa coronae. Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — Tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intemerata canali, Donec Sicanius tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago venisse maritum.* COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δῖνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus, indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telefillae versum apud Hephaest. pag. 36, Ἄδ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι, φεύγεις τὸν Ἀλφείον, mutatum iret in Ἄδ' Ἀρήθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo H. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειὸς) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. Suidas mukō luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξήσιν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσαι &c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare *neque diffusis aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quae tota est elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si Luciano potuisset in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est po-
Lucian. Vol. II. Z

refgas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano *ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς* itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κεν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυκλῷ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἐλεγχεῖ: nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον: id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) *Larum* Gaza vertit *gaviam*, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro* hiante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιῶ) *Aves*, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinat, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφαίνειν. Nescio ubi, sicut *gaviae & ardeae, demersus in profundum*, alicubi *videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus*. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pug. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manifeste-

stum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πού σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δὲν ῥὲ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκεῖνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελέσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τὸ δὲ τὸ ἔδος εἰσασθῆαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δὲ ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τοῦτω μάλιστα δοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τοῦτω ad sensum, qui sine illo fatis foret concinnus; *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶ τὴν Σκαμανδρονόμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσας. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudire ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem*, ut *Neoptolemum ad Troiam*, sic illum in campo Martio nomen invenisse. cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, conciliare, & *permovere*, ut praecefferat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero illum, in altero illae, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt*, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c. Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat*. Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ὕ, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ὕ per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem*. Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum Myoparoni, praedonibusque patuisse*. Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui socii iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent*. Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. 'H δὲ ποῦ — αὐτῇ ρ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε ἀν' ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Sulpicor autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde Men. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspensus, ut in nota videbis. SOLAN. 'H δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἥδε δὲ ποῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἥ δὲ Ἀπέθουσα sequi solet οὐτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πῶς τότε. Noster πῶς δ' εἰ ἴστ. συγγρ. c. 5, τὸ δ' (πρᾶγμα) αἰσθὰ που καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστὶ. de Lucr. αἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisse, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum redidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscae lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, conicio: *sive illas ibi primum nascens invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiecto mari effundere, amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἀνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλὴς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δ' ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀραιφνὲς τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. de quo. vide Casaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hesych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τίνος ἀπέρχεται est venire ab aliquo, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναῖκος, scil. ἐκπεμφθείς. At παρὰ τινος ἀπέρχεται est ire ad aliquem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timone: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὃ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπὶ παρὰ τινος πεμφθείς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλὴς φοιτῶσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & absurdo sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *ξυναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant *tibiaturum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *ξυναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ᾤθη συναυλούντων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινα τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtrinebat; nam postmodum chori praecinentem tibicinem voce subsequabantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἰσὶν προσαυλήσεως οἰονται, ὡς τὴν αὐλῶδιαν· & Segm. 107, vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγῶν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδούντος· nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα; εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὃ μὲν καλάμα, ὃ δὲ κέρατι, ὃ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ *συναυλίαν* καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῶ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριον, οἷς καὶ προσήνυλον, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *ξυναυλίαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφύρεσθαι. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diversa in re Aristid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἐλθεινδόν τὸ χρέμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praecefferat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατὰ τοῦ χοροῦ. Hefychius affirmat, Ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσόν· quod ita capiendum, si concinant inter se duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐσχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκύν συναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miscearis, aegre, quorsum spectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, cum cohabitationem & consortium significat: veluti de matrimonio Aristot. Pol. VII, p. 212, ὁρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλῖαι γεροντικαί, quas bene restituit Anaxandridae Casaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum est ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyss. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem assumtus est, quem Aegyptii Cerea appellabant. Hunc artium peritum fuisse tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias se formas vertere solitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, secutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite gestare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus insignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias se demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam saltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuisse, veluti Empusa, docilem. Heraclitus Ponticus diversam his colligit allegoriam. A Proteo natum est adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id est, Proteo mutabilior; quod in vasrum & versipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνη, id est, sed prorsus Protei in morem in omnem speciem verteris, sursum ac deorsum te ipsum distorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & sqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obiiicitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψεῦδος, cuius ἐπεξηγησις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Polliceae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polypi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, δὲ ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id est, Mentem habeas vasti polybi, qui protinus illa, Se quibus admorit, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποια ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspicere ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Ἐγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρηνεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὅμοιαι οὔσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad II, X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦντα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur, * equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Alatium ad Eustathii Hexaëm. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutesque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. *Intuitus vidi*, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repertum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: *cuiusmodi phrasae occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraica consuetudine petitae*: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem factum testum relinquimus suum illud *ιδὼν εἶδον*. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaëus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέγεσθαι & ἐπεκλέγεσθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustitatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: *ac nisi Iuppiter ipsas diremisset*. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, *τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι*; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. Kr. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσεις κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; frequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiola personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapno: Σκληραγωγῇ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφῆως accepisse se scribit τὸ φορέπονον, καὶ ὀλιγοδείς, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιακονοί, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γὰρ ἀρυσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollocl. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aequatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censi possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Afty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργεῖων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσα· quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀγίως χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἑξ καὶ εἰκοσι σταδίου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari ciociο pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam If. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet ciociο P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνη· κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾧ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὑδραν καταδεδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hesychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλοῦντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἐμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermisit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὔσαν τὴν Λαΐδα θρασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφορούσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum sane iter, quod, uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL miliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἀ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse fuculosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: *Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc fiste, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si curus iungatur. Dein σὺ δ' ἄλλα, est *saltem*, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἄλλα τούτων λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δ' ἄλλα) Priorum interpretatione praeestat Graevii versio: neque tamen ira placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δ' ἄλλα, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἄλλα, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἰπτόκαμποι τὸ ἄρμα ἔφουροι τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφῖνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε. ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπῳτ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὅπῳτ' ἂν αἰσῶν. tu disjunge: ἀποσκόπει. ὅπῳτ' ἂν &c. vel etiam potius interfere

καὶ ἀποσκοπεῖ, καὶ ὅτ' ἀν' αἴσῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiariter inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interruptit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causu*: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χρῆ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγυπτου τοῦ Δ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδὲν δεινὸν πάθης) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem μή sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, *δαρρεῖτε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον* unde simul liquet, minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τὴν τριαινὴν τὴν πέτραν. εἴαν saepius apud Nost. sed diversa virtute: ἐκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἐμαντόν. ἐκείνον ζῆν ἑάσον. ἑάσον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθοις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. *Fl. μὴ πάθης*: SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπόνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminere Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse ἀναδύνας. Sic Dion Chryf. 69 A. πηγῆς ἐγγυς ἀναδιδούσης. SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαινῇ) Callim. Hym. Iovis. Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Iovem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia, sed laticibus foeta, Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' εἰς οἱ δίχα πούλῳ διέστη, Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptrο: at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est verendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror, hoc non fuisse in editione Ultraiectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II, p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra S. A. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διεκόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν κόρην, διαφθεῖρειν διακακίσται, διαπαρθευέται. deflorare, devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Luciani nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L. G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακακοῦσθαι & Διακοῦσαι; ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, interfecerunt. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud inferos aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie εἰς τὸν τετραπυμένον πίθον, non τετρημένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox τετραπυμένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Luciano in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Danaοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετραπυμένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod, monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετρημένον f. τετραπυμένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Et si διεχθήσαντο Graecum sit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρήσαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod reicripti, propius accedit, quam τετραπυμένον Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D. Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii saepe *πίθον τετρυπημένον* dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in *Ψήφοις τετρημέναις & τετρυπημέναις*. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN. *ead. l. 6.* Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi *ἐπίχα*, *gravida enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Erapheus*. Dein distingue: ἀρξεί δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina*. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habita fertur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. Ἀρξεί τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς: sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. Νῦν Δία εὐνοστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνδύκτων. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς ταῖναρον. In mercede Conductis, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέουσιν, γένευκα: quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτῆρ (vel potius νευστῆρ) καλυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεῦσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum confipator habet διανεύσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἐμμισδὸν σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεύσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπλευσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀπναίγῃ. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. ὧς ἐξένευσά μοι γιγίς, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barnesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστὶ) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδῆτι, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδῆτι. Dicitur etiam τετραποδῆδον. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἀνευ τιθῆνης τετραποδῆδον βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. L. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνιδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p. Lucian. Vol. II.

10, Scironis praerupta letalia, alique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxilii maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἰνὸ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φεύγουσα, καὶ στάσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας ἤλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν υποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα. eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγκυρα νιομένης ἀμφὶ Μολουριάδος. quid enim sive νῆσος Μεθουρίας, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον. sic enim Zenob. C. IV, p. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἢ Ἰνὸ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὲς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκροῦ τοῦ Κιθαιρώνος, καθόπερ καθέκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων πάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρώνας ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχῃς τῆς μηκυνομένης ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρώνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῇ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Nepuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὸ τῆς γῆς ἐκπε-
 σουσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου·
 τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκο-
 θέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii prae-
 termittere non potuerunt, quin eundem in casum transfer-
 rent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, *regi hunc ge-
 nitivum a sequente mox verbo χρήσεται affirmans: illud alienum
 prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: phrasin autem
 χρήσεται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheas
 fruatur persona.* HEMST.

ead. l. 17. Κιθαροδόν) Nomen, si non succurrat, mox edi-
 turus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ) Vel haec suo loco sunt
 mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον exci-
 dit φέρων, quo potius animus inclinatur: in ultimo dialogo, ἐξε-
 νηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in si-
 mili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενήξαντο ὀχρουντες αὐτόν.
 Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in A-
 rionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus aucto-
 res. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Ario-
 nis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus
 est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p.
 794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poetæ celeberrimi æ-
 nea, quam in sempiternam rei mirandæ memoriā ibi col-
 locaverant: δημοί, inquit, τοὺς δελφίνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς
 ἀνθρώποις, καὶ ὧδ' ἦς φίλους, καὶ οἶους παρατάξασθαι πρὸς λη-
 στὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum lau-
 dat Neptunus in hoc dialoگو, sic φιλόμουσοι sæpe ab Aeliano
 atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
 dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑ-
 πολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de
 Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν γευστέον, καὶ πειρατέον σώ-
 ζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοὶ δελφινὰ τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπο-
 λαβεῖν ἂν, ἢ τινὰ ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur
 ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: forma-
 vit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale
 Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut
 Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedicum*: Herodot.
 I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox, ἐνδύντα τε πάσαν
 τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστη τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν καθαροδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπημα exponit καθαροδοῦ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocalae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχίσας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδειξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δεῖξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ ὕψειν ἑσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiis patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavit

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen paratas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebat: eo spectat illud εἰδείξε πολλὸν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset ἔσπεπνῆσεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti audita cantionis suavisimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustiner: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ Παις) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales infidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi contrerrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellespontum vocant eruditi. Frerum est angustum inter Propon-tidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo determinans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius ad-siuit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clau-ditur Hellespontus. COGN.

ead. l. 19. τῷ ἐπώνυμῳ πελάγῃ) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praeber Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinibus Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φι-δοξέου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παῖδι ὠραίῳ εἰκάσαντες ζῶουσι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iam dudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde actot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo mersa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impartire non fuit dignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eorum idem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Stephanus in Thef. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρος καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γεροντίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέροντος, & reverentiam quandam dignitatis exciter, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. III. l. 2. Τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulit, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adederunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεα, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἔφην) Sic omnino legendum ex Ms. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Ms. & P. addidimus, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δύνουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἐν τῇ Χερρόνῳ) Ms. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάψεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisae: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα: atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνησον τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνησῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνησου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλην· καὶ κεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quifquam tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersones habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποίετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interius ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κενόταφιον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen servavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδὼν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c, 20: Sed Hellen decidisse in Hellepontum, & a Neptuno compressam Paeona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paeonem genuit. Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθαμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦ τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Helleponti nomen his maris angustiiis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hesychius interpreteretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praelata Salmastii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Ms. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum ei erit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὅρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιθαριῶνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱόν) Melicertam, (vide ὅρχ. c. 42) qui, Deus factus, *Palaemon* dictus est: mater autem *Leucothoe*. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dandum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Ms. postea reperi bene scribi χαρισάμενους, sc. ἡμᾶς, nos, re nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισάμενας· sed & illam nos oportebit servare gratificaturas *Baccho*. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισάμενας. Nos secuti sumus Ms. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισάμενας· nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluisssem χαρισάμενον, re scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτεῖρασαι ΑΥΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, *Bacchi*, cui & *Athamanti* marito *Mercurius* eum tradit de femore *Iovis* prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad *Iunonem* permaneret. Postquam *Ino* in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille *Bacchus* novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἐκλεΐε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσση τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec *Apollodoro* narranti III, p. 171, plane consentit *Ovid*.

Metam. III., 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse, teste Hygin. Poët. Astr. II., 21. Inoni inquam, cum membranis meis & ed. Miccylli; nam Munckeriana perperam *Inoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Ἐρέπτεϊρα εὖστεφάνου Διονύσου* Hymn. LXXIII., sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόροιο Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Sattyrica, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφοί* in Aeschyli dramatum indiculo, Hefychio, & Photii Lex. Ms. v. *Ἐψιούσα* male I. Meursius & Stanleus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως νεανίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν*. in vulgatis καὶ *δύναται*. Non longe ab his repone ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰληγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως*. Percussa, & pavore simul correpta & vertigine ad volatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Ms. tamen pro *δάμβει*, scribitur etiam *δάλλει*, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατός* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατός*, minimum refert: contra ἡ Ἑλλήμη δύναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκαίμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H., 86. HEMST.

ead. l. 2. Ὅχηματος παραδόξου) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ.* c. 14, & Apollod. I., p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Scio recte dici *δάμβει* vel *ἐκπλήξει ἔχεισθαι*, ut *μανίαις ἔχεισθαι* apud Platon. p. 940 D. *ἔχεισθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχεισθαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις, ὅργῃ συνέχεισθαι* Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi *δάμβος & ἐκπλήξειν*, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. περὶ Πρεσβ. *ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδέοντες*. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorum in hac lectione pertineat ἄμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extrudere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur: δάλλπος enim interpretari licet *fervorem aeris*, qui spiritum delicatulae virginis intercepto eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem verat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto δάλλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediatur: opportunum ergo πνίγεις, δάλλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ δάλλπει, & ἄμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: in primis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανές ἐξεπλάγη hoc βάθος ἀχανές sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιῶν hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατὴ τε γινόμενον ἐνίων illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exhibet ἡνίων; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πράττει τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀνασθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. Ἰλιγγιάσασα) Σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγιον. Interp. Aristophan. Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλῳ συστρέφεισθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπειλήπτο) Ἀν ἐπειλήπτο; GUYET. Ἐπειλήπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. So-

LAN. Reieci vulgatum ἀπειλήπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειλήπτο legendum est ἐπειλήπτο nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passve etiam (potius dixisset medie, vel, verbi medi virtute) usurpatur pro apprehendo.* Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmiter exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diss. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον δις ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel σατέρου τῶν κέρατων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα: ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη: cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκτος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμτος Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Ms. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo observatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat cursum a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impediri debuisse: considerandum itaque, an dederit Lucia-

πὺς, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστά μέγας θεὸς οὖρεα θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθλίψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἀφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poetica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπιπλέεσθαι, ut commode iungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari merfus, vel saltem salo fluctibusque testus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφύεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἐτι νήχεσθαι συμβέβηκε: neque illud ἐτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Adversf. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνεσθαι & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen exstitisse Ἀνάφην, ἐπεὶ δ' ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dislociaram, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνώματος) Thom. Mag. in Ἀνώματος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Triton, & caerula concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristm desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat Palaephatus *περὶ Ἀπίστων*, non monstra, ut poëtae fabulari sunt. Tritonem Lycophron *Νηρέως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acefandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenüs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereïdibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Mf. *εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμω*. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, omnia esse parata: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμπλοι τε πολλαί* &c. Euripid. Cycl. v. 593, — *ὥς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δειπνον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, *καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής*. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Lungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi : neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haecenus inhaeret. Mirifice lussit in utriusque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ δέατρον εὐτρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὧσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἴδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐτρεπῇ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῇ ποιούμενη· sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρθας εὐτρεπῇ ποιοῦ, γύναι· & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῇ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. τὰ τ' ἔνδον εὐπρεπῇ ποίει λαβὼν, & Nicofrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῇ ποίει, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῇ; tamen posteriori loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαπαῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat : Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοῶ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λάος εὐπρεπής· ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπὴς ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὶς δὲ δάσσει, κἀξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σε μὲν εὐπρεπὴς ὅδε. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praeulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὴν παρὴν τε μάχῃ μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. ΞΑΝΘΟΥ) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur : unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινήεντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis : Ξάνθου δινήεντος, δν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι, Ἐν καθαρῷ. — Huius meminit Eustath. circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπνηθράσκωμαι ὅλως) Lego ἀπνηθράσκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedat κατὰ σβέσιν, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diverſae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέας τε καὶ ἰτέαι ἥδ' ἐ μυρρίκαι δα. Τείροντ' ἐγχείλυνες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae usulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, fanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίνειν notae velut igne signatae atque inustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων αὖν οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγενηκότος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti; vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: *Forſque etiam quod studioſa ſenſis & aſſidua relatio meracam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam*: cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam inſecerit*, eo uſu verbi, qui ab inſiciendis lanis, unde & *lanarum inſectores* Plinio, ductus eſt: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe;

προγραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3, hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicæarchus tradit B. E. p. 12, & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Aufonio dicitur *ceris inungere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utriusque rei communia sunt *urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν* verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: *ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας* Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, costilia, arida sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista substituantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur *ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύομενον εἰς τὸ ἐκκαύμα* & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralataram locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζῶπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. *Θολερῶς*, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans *Θερμός*. In P. ὦ Ε. καὶ Θ. non inveniri, testantur Excerpta. SO- LAN. Nihil prius in mentem veniat, quam *Θολερῶς & Θερμῶς*, scilicet *διάκεισθαι* quia praecessit, ὅπως *διάκειμαι*. Eo factum, ut, cum *Θολερὸς* mutare instituissent in *Θολερῶς*, desierint in *Θερμός*, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Θαλαρδὲς εἶ, ὃ Ξάνθε, καὶ Σεργός*. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν* & *Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱωνόν* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo *τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι δύνου- τις* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱόν) Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro *υἱὸν υἱωνόν*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱωνόν* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subdii. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσω) Subintellige *τὴν ναῦν* postquam multum a terra provecti essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνας δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελφῇ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἴτε* nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta extinxisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπε, εἶπε*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθένευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω, virgino*: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. Καθίκετο) Interpres: *Quid agebat illa, quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, *ὅποτε καθίστο, quando immittebatur in cistam*. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, *quando abripiebatur*. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, *quando ingrediebatur*. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur*. Abundat igitur litera, & lege *καθίστο*. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθεῖρκετο*, ut *ἐρω. c. 16*. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppedibat Cod. Graev. *Καθεῖρκετο* temporis incommode premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραῖος τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ῆκον εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latini,
 ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidi
 filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὕπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.*
 GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχρην σε προαρπάσαι. Quid enim?
 num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
 amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius reperit, an in-
 genio fuerit affectus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum repohere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*,
 mallem omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Δ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσης δαήμεραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου ρεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπὸ δ' ὕρετο quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, Καί ῥ' ἐπ' Ἐνι-
 πῆος πωλέσκειτο καλὰ ρέεθρα vim verbi Homericici explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vucula postrema, quam prava cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas; nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐμενουν; ἔφης γὰρ ἀπιδὼν Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihilne? dixisti enim abiens.* Μοχ' ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότ' est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatē cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κύμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάδῃ, οὐρεὶ ἴσον, Κυρτωθέν' κρύψεν τε δῶδον, δνητὴν τε γυναιῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex altitudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἄμα in cunctis edd. annexum τῷ συνῆσθα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) Caeruleum: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρεῖς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κύτος ὑμῶν, ὧ Νηρείδες. Κύτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεῖσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, Νηρηίδων & Νηρήως συγγατέρων
has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis
etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα,
inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρηίδας κοινὸν ὃν ἡ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ
Νηρηίδας Ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήως Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt
ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae:
Nereidesque Deae, Nereidumque pater; — & *viridis Nereidum co-*
mas. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex
ille est Polydectes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus
lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λι-
βύην, ἐνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein
idem liber addit τινὰς πῶς, ὃ Τρίτων, μόνος, ἡ καὶ τινὰς ἄλλους
συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἐνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur
haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expres-
sum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphia-
nassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula so-
lemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν,
ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἐνθα ἦσαν nam
cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα
ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου
διητῶντο. Gorgoneas tetigisse domos — Ovid. Met. IV, 778.
Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Per-
seus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod qui-
dem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: ere-
nim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus
Gorgonas, semineam gentem & cum vetustissimis Amazoni-
bus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & au-
spiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D.
HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas,
Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit,
violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum
Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἀν' ἰδῆ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἰδοί;) Interroga-
tionis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δ' ἔκ.) Inservit haec particula repe-
tendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath.
p. 255 C. τοὺς δ' ἡ τοιούτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat : eundem usum habet οὖν ; γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀσὶ. . . . ἐνεπλάσθη γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint : peperit huius rei ignorantia non raro pravās correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnūquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare : neutrum huic loco congruit : litera minus est, ne integrum videatur ; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens : in Ἑπισκ. c. 11, ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, δ' ἀποστίλβει. Zeῦξ. c. 10, τοὺς ὁδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781 : *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facituros existimarunt, si clypeo substituerent : ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii : prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατ'όπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδ'εῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδ'εῖν εἰς τ. ἔ. & omnino in P. i. εἰς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνον, καὶ ἄνεμον· lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὀργάνου. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἑτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Quae enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia satis est aperta: Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ εἴωρα προσπεπατταλευμένην, ἤλγησεν ἂν si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἂν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucyd. VI, §6. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Mox εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exempta. Tum porro malim, ἐπέννευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet repozita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγενῶς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in *Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην*) IV, c. 108, ξύλων τε ναυπηγῆσιμων πομπῇ ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπὴν interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legitur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταῦρος εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit hīce aut similibus verbis, *Zanni hasschôr gazal & Chôrapah*, quae possunt verti Graece, ὁ Ζῆν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Iuppiter Taurus rapuit Europam*. Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat *Chôrapah*, alba facie, quam stuprator pudori eius infidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabulae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquissimae historiae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio sumtum est: *Hasschôr* vero pro tauro, cum praeterea *insidiatorem* sonaret. Ceterum hunc dialogum expressit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideoque ferme poëticē in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur: Κρύψε δὲδν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος, argutia fere sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Nigidius, teste Germanici Scholiaſta, eumque taurum tradidit *Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam Agenoris filiam ad se portaret*: fontem vides; unde sua derivavit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit, Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχρουν. Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαρῳ μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concordiam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinſianam emendationem in Ovidio Metam. II, 855, *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Faſta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit Burmannus, certissime confirmari arbitror. Ad Faſt. V, 607, Neapolis ad Naſonis locum Luciani verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. HEMST.

ead. l. 15. Ἀπεριστάνοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνοι. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus exprefferat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετώμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ.... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτῶνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχούμενην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τιμῇ, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Iohnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

fule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Cels. 116 A. Hesych. *καναβρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαντας ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praefer novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιῶνας αὔριον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

Ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevississet. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* deserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere distabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἑώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, καὶ κεῖ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθωσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταλύμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ Συναυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκνων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασι. Quamquam eo iam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐθάρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ἐκφοδούντας &c. ut mirum minime sit, ad-eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeus fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeam frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδύκην) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδύκην συνέβη τὸν μὲν κα..... ὡς ὑπὲρ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθιν &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἔστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὲρ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ..... SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenii linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit sanata. Schol. ad Homeri Od. Λ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεώσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλῳς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν αὐτὸν κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογέους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προηρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultro fateantur; verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitudinis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν Ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἀνκατάσχοι. Ἀδελότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Eufipidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκλιται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶσι τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δειπνῶν) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκείον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἐκάτης δειπνῶν) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. κατὰ πλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἐκάτης δειπνῶν & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Des. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commississe putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomocunque impleveret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

Conciō haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, & δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριβόοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὁξυθύμια καλεῖται nam Hefychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριβόοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δειπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitioniores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρθοτελεστάς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui cum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἦγετο ἢ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertè VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δειπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δειπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δειπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριβόους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hefychius, οὗτα φασὶ δὴ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, δύνονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hefychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, *peractis lustrandi caeremoniis efferri, inque triviis abiici*: Plutarch. Quaest. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκῃ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσιν ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς εἰκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μήνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπον, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθεῖν, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὡς ἐκ καθαρσίου) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraverit ovis*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσε Δείσιον, γρη῏, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ

χοιριδίοις, ἅπερ ἀνέμαζον καθάρσια. Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθαρχία. τούτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστίχιν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarcho καθάρσια dicta περίστια. Scholiast. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολυθύρον) Utitur hoc loco Oët. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, *ΑἰQUI, scelus*, inquit hera, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum?* tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπας δὲ τὰς τρώγλας commodè; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινοῦν τρώγλων ἐστὶ *slicharium lineum ac lacerum*: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχὸν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνίητο) C. M. ἀνείτο. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐὰν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vesceretur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligere V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλὰ ἐπισκώπτει ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpres notam commisit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ; quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ τερατευόμενος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένον γὰρ τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24, vel invito clariss. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειον. De quibus in Vitar. auct. BOURD. Ceratinae & Crocodilinae quæstiones & ambiguitates: Quintil. I. VORST. Philosophos omnes, præsertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens: Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: ergo Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conicio factum, ut postea cornua maritis fieri ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori iam ætate in proverbium abiisse observavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide. Locus autem Artemidori, quem laudat, existat in Onirocrit. I. II, cap. 11: Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex. Etym. v. Corne. Vetus hæc Sophisticatio. Diog. Laërt. pag. 147 A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10, B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλιος) Κροκοδείλιος sophisma ex fabula mulieris Aegyptiae huiusmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Vitarum auctione sub finem. Quintilianus lib. I, c. 10, ceratinas & crocodilinas ambiguitates appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. COGN. Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. Crocodilus, inquebant, raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non. Haec & eiusmodi ἀπορία philosophis illa ætate, iuventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81, & B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88. Idem Diogenes plura eiusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174 E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in mentem ἐρευνᾶν, dictio scilicet consentanea τῷ νοῦ, cui parum accurate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

primum : nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπὸρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφικτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, captiosas interrogationes nectere, ex quibus concessis con-
clusiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἡρώτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰδὲν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricarur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilius Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξης. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμώζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — invenietque Nil sibi legatum praeter plorare —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — Dametri, teque, Tigel-
li, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμώζετε· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ καλεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὀβολὸν) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβο-
λοῦ, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρας Μένεται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδ' ἐν ἥττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Πρα-
ve Δαμαξένου· peius *Damaxenis* interpretes: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrium, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Hefych. φοβερὰ simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρυθρία) Ἐρυθρία, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρία, ἢ ρίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hefych. verbo Ἐρυθραίνεις, a quo Suid. qui adiungit: ἢ ῥοδάνη, ἥς ἢ ρίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχοῦσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt Plin. Ruell. Fusch. Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῶν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi fermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις· apud Nostrium D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον· & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν ῥα φθιδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρείπτει ἀγνώστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiussore dato: nec minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaretur, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum φασὶν notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μὴδὲν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μὴδὲν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσι, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco. per commodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόψεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum dissita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ ταυῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρῆδων εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μὴδὲ ξυμμερεῖν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhiberi

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκωνος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἥγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἥγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occulteretur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in mudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Eisd.) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις ἐκλεῖσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκλελυῖσθαι αὐτοῦς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & vitiis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὴν παλαιότητα τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξστραχὴν ἠλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent; ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus serius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in *Mortuorum Dialogis*, idque prode videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) *Alio migremus*: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. B2. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonium, ἢ ἐκείνῳ ποι κατὰσθησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expreſſius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria reperunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τῆ ταφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιοῦτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὡς οὐδὲ πω παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Por. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερὰ Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philostratus Ἀνδράποδα Ποντικά ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyfistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. Ὑβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. Ὑβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilocho vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli existisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

ckus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, templumque vestustum est fontibus rivisque circa amoenum. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, postulat εἰσέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδείς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphr. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἱστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἵτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδῇ &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἔχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάρως μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδούσι τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφώνιου, καὶ εἰς Ἀμφιά-

ρω, καὶ εἰς Μόλφου· ἔνθα φησὶν ἀνθρῶποι δ' ὡς θεοὶ εἶσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. Origen. in Cels. VII, p. 355. HEMST.

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel ἐς Τροφώνιου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφώνιου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον, ἀπὸ Τροφώνιου προσφάτως ἀναβεβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. Θέσπισμα ἐκ Τροφώνιου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σηκούς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies καταλθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἔρχεσθαι· μοχ: ἐπειδὴν δὲ ἀγὴρ ἔρχηται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἔλθοῦσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱμα· ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφώνιου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδοῖς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Necyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximus Tyrrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφώνιου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφώνιου περὶ Λεβαδίαν πόλιν) ὁ δέσμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσκευασάμενος ὁδὸν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταιτιάς τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεῖς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνεισὶν αὐθις ὑποφῆτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosā vaferimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφώνιον καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίάρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφώνιου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dēm in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἰσθὺν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod facerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri caerimonias praestigiatori mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio reddiisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἵς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφώνιον κατιόντες a quibus Etymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectioe praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιτοῦτα μέντοι Τροφώνιῳ, καὶ ἀρεστῇ καὶ ὑγιεῖα ὁμοίως. Modo βοῦν placenta genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologo

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βούς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quafrarte magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττοῦταις certe Philostratus assignat: μελιττοῦτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλίγματα ἐρπετῶν, ἀ τοῖς κατιούσιν ἐγχιρῖπται· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiastes lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Τροπῳτήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi reperit hoc loco τροπῳτήρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τιθέναι pro λογιζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγειρῶ μνᾶς δακ', ἱατρῶ δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Τπομν. p. 146 ex Lyfia: καὶ δῆσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθῃμι, λογιῶμαι γάρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογισθῇ. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τιθέναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τιθέναι & δέικαι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἐκατὸν δραχμὰς· δὲς ἐτέραν μνᾶν. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu*, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὀβολῶν *quinque drachmis ἐπὶ acut.* Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, imprimis Aristophani, saepe est *emere, comparare*, ut apud Latinos *sumere*. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti.* Ibidem: *Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres.* Horat. *Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, *acut ad velum* sc. ὀνησάμην, *ἐπὶ*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego rependi.* Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῖράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκαστής. Benedictus ita vertit, *Et pro acu ad refarciendum velum* (nam Micyllus tantum dederat, & pro refarciendo velo) *quinque obolos exsolvi*; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὀνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἥλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiendo captet, quidquam fecius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωγόντα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua Festus in *Maltha*, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθην τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes, qui antennas ad malos deslinabant*, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρως vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautè I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hyfera, funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέρως, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopol. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST.

ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὀνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionis substituit, *Recte sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis fatis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τρόπῳ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hefych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφην recentioris aevi annotavit Car. du Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητής) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητής καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἢ βελόνη ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι, ἥτοι συρράπτειν τὰ διεσπάργνота τῆς ὀβύνης· τοῦτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριόν φασι, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτρίον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἡπῆσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: ἀκεσταί, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ῥαύγειν & Ῥάφης. Th. Mag. in Ἀκέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομουμ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν quod male omisium in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπῆτρης, & Eustath. ad Od. Ξ, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνίσταται) L. ᾧ ἀνέϊται. SOLAN. Scripsi ἀνίσταται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρητημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστού σχοινίου, ᾧ ἀνίσταται καὶ τείνεται abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίου. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστὸν, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἂ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἂ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρως post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἂ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τὰδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosit. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρήνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod torques in hunc morem sit invecus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testaments supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent* &c. V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quingagesies mille*. Quanto rectius Micyllus, *quingaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ κἀκεῖνος εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοῦς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos laetat & spe inani pascit. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) Latitat, *πλανᾷ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχρηότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ *ἐπελπίζειν*. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπί-
 ζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη.
 Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπ-
 ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
 ptime, etiam huic loco, conveniat, *scite laetari & sperare alit*, Eu-
 crates nempe adulatores suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ ἔχει, ut
 loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
 exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Trago-
 podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολοῦμενοι, *Vana spe*
stulte laetati. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἱ δ' ἐλπί-
 δεσ βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος, *Spes vero laetati profugos, ut*
aiunt. At, ne quid dissimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
 loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
 eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de
 hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
 ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα δια-
 βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὅποσοι
 τότε αὐτοὺς δειάσαντες ἐπήλπισαν, ὥς λέγονται Σικελίαν.
 Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
 vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Lu-
 ciano revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus ef-
 fe; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum re-
 fert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere
 legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἐλπῶ pro
sperare facio, in iicio, ad *sperare* adduco, usurparint veteres. Sic cer-
 te Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἐλπει καὶ ὑπέσχε-
 ται ἀνδρὶ ἐκάστω· quod ἐλπει Hesychius ἐλπίδοποιεῖ, Scho-
 liastes vetus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro
 ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἐλπῶ, unde ἀέλπων, *desperans,*
non sperans; quae vox instauranda apud Hesychium: nam ubi
 legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse
 Ἀελπέοντες idque, ut innumera alia, sumsit Hesychius ex
 Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
 ἄστυ, ἀέλποντες σῶον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀ-
 ελπέων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit
 ἀελπτέων, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor
 Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo sciri pot-
 esteo, quod Hesychius affert ἐλπεον. IENS. V. Iens. Lect. Luc.
 V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legisse videtur. Sic Thu-
 cyd. VIII, 1: δειάσαντες ἐπήλπισαν ὥς λέγονται Σικελίαν. &
 Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
 βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est: Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν· nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prorsus accommodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgaris bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit lenius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciano proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe propostita lassare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχῶν ἡγήγησε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pl. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπίζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· & ne vos frustretur Ezechias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spect in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μὴδὲν ἑαυτῷ συνειδὸτα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρείττονων ἐπελπίζειν· plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνηθέντων ναυτικῷ, κάθοδον ἔσεσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cassi. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς κάθοδος ἔσται σφίσιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσιν δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένον βόσκονται· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur· Cicero pro Cluent. § 72: *Hic ille planus improbiissimus, quaeestu iudiciario pastus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος· eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπηνέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συννηνέμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῦτις τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρῆσταις, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam sorte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τιθέναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48.* Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-

ros descendunt, si scriberetur ἐλκίσθωσαν, haud equidem disperneretur: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσον τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφ' ἧς ἅπαντας, & mox κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ πῶδος. Quod autem mox τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κορυῦτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. Ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristae. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθήβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰάγτος) L. Αἴαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Oilco: & mox ὑπέργνητος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῶτα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thes. in Κόρυζα: alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχόν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum.* Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ ὕψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederō castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praefertim Comici, sed & σοφὸν & σοφέλλην per convicium appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἀνὰ ποταμῶν) Ἀνὰ ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Uritur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fufe Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλὰκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam haecenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascens rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βούν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum.

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν) λέγει τὸ ἔλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μηδαμῶς, & ἀνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, affumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: refeceris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίνετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, alienis inhialis: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίνετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχαλόντες. SOLAN. Ἐπιχαίνετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχαλόντες· & in Tim. ἐπικεχνήοντες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichii Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκακοι sunt dicti Ceterum est ad hereditarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὥπως αὐτοῖς αὐτὸς εἰη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτώντων εἰσὶν, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τουτονὶ τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δὶ ἦν αὐτῷ πλούσιος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἄθροισθεῖν, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οὗ-
δε ἀπέλθωσιν· εἰπόν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo. Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχνηνός. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; fae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἴπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσεποιούμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσεποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διῖ. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας αὐτοῦς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inferuit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium afciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν αὐτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt πατέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei substractae indole emphasin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐρανίοισι φέρον παρέθηκε γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἷχεται, καὶ καθείλκυσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, deprompti ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοῦς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τιμαρχὸν αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τοῦτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῶ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & de data opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμῖνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχ εἰρίζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέειπεν ἑαυτὸν. Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἑμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

p. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34, Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν· p. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρῳ τῶν ὀδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδούναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τὸ λήμμα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatorum seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu sollertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures hereditas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σου πλουσιωτέροις) οὐδὲ πάποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
sa: Rem quandam & artem, inquit, excogitasti novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,

etiam si liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatorum nanciscantur. Liqueat, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χαροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpret; sic reposuimus, cum male antea δоруφορήσαντες. BOURD. Δоруφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt Δωροφορή—. V. Nryp. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, Δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ Δωροφορεῖν αὐτῷ διπλῶντα πάμπολλά, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγγο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δоруφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσμυγνέντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσμυγνέντες, dolore ardentibus: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferretur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγνέντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμί-
 χομαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere
 est. Apud Simonidem σμύχω de tempore dicitur, quod omnia
 absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 369.
 Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatio-
 ne velis ὑποσμυγέτες pro ἀπ — substituere, optime sic etiam
 sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc,
 quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum
 glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum
 Luciani, quaecumque tandem fuerit, ut sibi incognitum repu-
 diabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema ad-
 mittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέτες, ut legitur,
 aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέτες omnino le-
 gendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέτες) Pluribus in libris ex-
 stat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vo-
 cis, qualiscumque a Luciano fuerit profecta, interpretamen-
 tum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vos-
 sianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuif-
 set occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone ne-
 bulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, &
 quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem
 magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam,
 si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii
 tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam,
 tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere
 momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπο-
 σμύχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice uiuitur Lucianus in
 dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέτες,
 cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt,
 seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & con-
 secti dolore: nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam
 μαραίνω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui
 possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & pro-
 pria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne lu-
 culento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo,
 qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim
 serpit proxima corripuens, fumoque se tantum prodit. Idem
 paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae
 servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poeta, le-
 gem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας,
 vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eu-
 stath. pag. 781: Ἔστι δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἧτοι ἐπίτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἑρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθεῖν τέως μὲν ἐνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλῆξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δρ' ὥς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everfae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἐτι ἀναδιδόμενη φλῆξ ἄμαυρά, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἴκοι καϊόμενοι καθαρῶ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῶ πυρὶ, καὶ καταιθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimeendus est, ac propemodum exstinguendus, οὐ καθαρῶ πυρὶ. Medici tradunt ad febres sive πυρετοὺς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἶον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἶπη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀφάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatiu I, p. 33, ὥς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποφίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσυχάζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὃ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδεικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronom est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξηγήσιν appositum servare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηπός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & iorvius, ut iectam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασμήχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, ὧς δὲ κατεσμήχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἰπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασμυχόμενον, ἀνιάσθαι μὲν εἰκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλείστα μὲν εὐφράναςαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimus ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμήξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπῆσαι· neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis lafonem aspestat amore capta Κῆρ ἀχέει σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμυχόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένην καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμήχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶον εἰ πυρὸς τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμήχοντος. Suid. Διασμήχων, διαξύων, διακαίων sed ibi, Hesychio duce, reficiendum est διαζέων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἡς με περισμύχουσι μελεδόνες· sed maxime solet ὑποσμήχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβεγνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμήχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικαλίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανὸς ἐνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολούμενος. Sifterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θαλασσίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὑποσμήχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

cienſis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Thecl. II, p. 206: ὅπερ (ἔλαιον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam sibi fieri postulans, seseque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una abstulit) sanitatem nactus: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμηχε, statim exstat nativus orationis color: Quod oleum cum ille postulasset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urebat. Hesychio simul opem feramus: Ὑποσμίγει, (melius ὑποσμήχει) θλίβει, ἀνίψ., καταπονεῖ, ἐκ μεταφοῶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut de vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφοῶς τῶν καυμάτων sequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· Suidas amplius: ἐνδιερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis Etymologus, nisi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἐνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste monent, eorum in censum τὸ σμίχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consecrari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire Luciani verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni itatus controversiam optimo iure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμίχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμυγέτες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zosimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμήχετο τῇ τῆς κέρης ἐπιθυμίᾳ Theodosius, pro ἐπεσμήχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aprius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut faterentur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure do-

& callent. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabulo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum *ἀποσφυγόντες* reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque diffident, ut ad quamdam communis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enimvero mirifice perpulchra L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius litterulae detrimento *ἀπομυγόντες*: fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studiose Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius invenitur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Polluci tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II; 78, *ἢ δὴ δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον*: accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: Hesych. *Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοιτεύειν* quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eustath. ad Od. E, p. 1761, *Ἀπομύξαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι*. Neque aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. Παραγγ. p. 26, *Κρέσσον οὐκ σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ἀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν*, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quamvis ibi quo minus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obstat. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum & astutis technis defraudare*: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emunέlo lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hieronymum, imitatore non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus *atque unxeris* suppedirat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit facienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter *ἀπομυγόντες*, ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluserat, delusi atque emunέti: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevisset. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες*: quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγέτες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγέτες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμὸς* Paed. II, c. 6, *Qui sermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὅλβει δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Porterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discefferim a vulgato, quod a *μυκτῆς* sive *ἀπομυκτῆς* prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀττικὸς εἰρωνευτῆς· hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae *fastidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel irrisiōnem & fastidium iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Sed alterum *ἐπιμυγέτες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subductoque naso & excusso illudere*. Suid. Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκθήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν Hefych. in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκθήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an separatim sit scribendum, Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκθήρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit Il. Δ, 20, Θ, 457, — αἶδ' ἐπέμυξεν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quem admodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *mussitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arri-

fit, secutus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo risu atque indignatione insuper habere reddiderunt*, Hefychius: neutris suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξάν vel α μύζειν repeti poterat, vel α μύττειν, quae, tametsi ab eadem radice μύειν propagata, distare notandi proprietate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p. 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significandi discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ' αὖ κέκρυπας κἀναμυχθίζῃ, quin sit, *ducto per nares spiritu ingemiscere, atque indignationem testari*, vix in dubium voces: eo spectat Hefychii Μυχθισμός, στεναγμός nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & adunco naso subfannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι neque aliter Suidas explicuit Meleagrum Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί τί μάταια γελάς, καί σιμά σε σπῆρὸς Μυθθίζεις; τάχα πού σαρδόνιον γελάσεις. In Theocriti Eid. XX pro μυθθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυχθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελάειν ὥς μύθος, ἀλλὰ θαυμάζειν ὥς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα ταῦτα δὲ μὲν τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν ubi sententiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam inde extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus Hefychius dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vocis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in Hefychio, ἀρροστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδῆτὺς, κτιστὺς & λῆιστὺς Herodoto, μαστὺς, ὄρχιστὺς. Nunc si Scholiasten secutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius, a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται, quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: *Hi vero dentes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insidias appetitae spem irrisi ac ludibrio habitū*. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Hesych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macro. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιώναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιώναι. Aristaen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ξῶις ἐπιμήκιστον, εὐξῶις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δίκαιους ἐποίει, βιώναι τε ἐπιμήκιστον. Iof. Waffius Add. praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας· at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius moriari, quam ubi praemiseras omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent προπέμψης*· atque id ipsum rescribi voluit Ienius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωρημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμὰ βεβῆναι Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρδέρων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεία ἥσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ· quod aliis ignoratum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Propert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, *Μηδείης ὑπ' ἔρωτι*, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971, *ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος*. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, malletm fere apud Dion. Chryf. pag. 286 C. *διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος*, pro ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN. ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, quae sic transtulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξῃσθαι, me herede instituto brevi moriturum. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. I. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81, *τούτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νόσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι*: ita legendum est. V, c. 35, *ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον*. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo refigas ὑπισχνούμενον· illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνείσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciphr. I Ep. 3, ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξωσθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstitute me: non ut interpretes meo bono, quod Graeca secum *πῶς* ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὸν ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδεσία· τοῦ Ἑρμεῖου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam Δημοσθένει ἐπὶ παισὶν, *relictis*, *superstitibus filiis obire*: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδί λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnus ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsum in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedef. p. 70, ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis*. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διασέκτορα πλουτὸν ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatio demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐτι νηπίῳ γὰρ μοι τεθνήκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παντάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξωσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstitute me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξωσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cesserit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, *Vivet extento Proculeius aevo*. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγυγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγυγνομένου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνον ἐγγεγενημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνον ἐγγεγομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι: ipse Thucydid. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγεγενημένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ἕως ἂν ἀκαίρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὅτι τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni senectū*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ὅτι δὲ τὰ χίστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τὰ χίστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiacōn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τὰ χίστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius: sic hoc loco haec dictio fumenda, ut ex Homero Il. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio celerius, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότερόν δ' ἐχάρισε μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον: si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad Il Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἔτοιμον ἐγγεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγεάτω Phillem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγγεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τοῦτου τὸ φάρμακον ἐγγεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἐτοίμους ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesis videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficultus autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλεῖς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκείμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμενον. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρὰ σκευαζομένων. Ἐκταδῆναι, *extendere pedes, mori.* HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ) Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Mf. *venisset enim ad te*, sc. κληρος, *hereditas, communi illa via, licet paulo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, alique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vocola postrema ordinem continues: Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος· nimirum ὁ κληρος· nisi malis βραδύτερον. Perfimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἂν σοὶ γαστὴς εὐπεπεμμένος, ad quem de illa potestate verborum ἤκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiff. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρόν
ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῖον, ut est in Charmide Platonis p.
463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa ta-
men, ni fallor, ab Archilocho sumferat Plato. Explicat Lucia-
ni locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor:
fuit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto mani-
feste patet. IDEM.

ead. l. 16. Κατασοφισθεῖς) Ms. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, misere
deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio-
nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas in-
stitutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliff. Byn-
kershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi
secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus insti-
tutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non
incurreret in leges, ad speciem captatoriam rerulit, senten-
tiam probissimorum suae ætatis hominum secutus. Sic mu-
tuae coniugum institutiones quamvis iure publico non impro-
babantur, poterant enim veris affectionibus videri provoca-
tae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerum-
que in suspicionem incidebant infidatoriae malitiae, gravem
bonorum honestorumque hominum vituperationem subie-
runt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut
proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu nocteque tundendo,
maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus
instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpre-
tatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostende-
re*: praefero sensum paulo ampliorem, in publicum proferre, cum
pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum per-
manet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51,
Qui testamentum tradet tibi cumque legendum. Quod autem prae-
cessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt inter-
pretes, imminente morte, sed spe mortis, quam simulac Hermo-
laus obiisset, resignatis tabulis mutuuum ultimae voluntatis
beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat
p. 240 ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θη-
ρῶν & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *vi-
duas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes
venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editio-
nibus ὅτι coniungitur, cum ὃ, τι scribendum sit, ut recte
dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS:
ead. l. 10. τὸ ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque
 circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de heredi-
 petis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque
 lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi
 formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio,
Escam hamo circumponere. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν
 ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μείζονι
 ἀπιστίαν Zenon Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tan-
 quam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: oppor-
 tune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud
 Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτὴς οὐκ ἀνέστα-
 σεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς
 sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V.
 L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπιεῖν τὸ
 δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon
 Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης
 καταπιῶν εἴλκετο τῷ ἀγκιστρῷ παιδόμενος de iis, quos prae-
 miis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat
 Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσω δὲ τὸ τῶν ἀξιομάτων δέ-
 λεαρ εἰσδεχόμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως
 ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περι-
 φέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγμένοις τῆς θήρας δέ-
 λεαρ, ἢ ἐκεῖνον (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρεῖαν περιχρῆναντες συγκατα-
 πίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui
 ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγ-
 κιστροφάγος, restibus Hesychio & Etymologo. His affinia
 sunt in Luciano permulta; sed imprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M.
 Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic lo-
 cus, quando qui hamo praetoso captatorem deceptum cir-
 cumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον per-
 quam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ubi-
 que Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Insidiatorem prae-
 toso fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descri-
 ptis ab auctore nostro captatoriis artibus conferre non poe-
 nitebit. Aristaeon. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ
 προσακτέον κἄν αὐτὸς τὸ ἀγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύ-
 σω. Erasmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὖοσμος, περίσμος,
 ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμῖαν saepissime interpretantur Gram-
 matici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Siculorum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatus nec mollius. Plato hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syraculas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lysis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretii sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλῃ, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζῆγρος ὑψηλὸν δὲς. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀναιμῆνον καὶ ἀβροδιαίτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει το ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακορουμένων Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδιαίτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τάγαθα, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiiiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρέυη, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρέει ὑπορρέειν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρέειν τὰ γαθά. Gall. c. 12, τὸ χρυσιον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπιρρέοντος. Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιρρέοντων. Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρέει τὰ τοῦ πλοῦτος καλὰ. Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρέει καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Aristaten. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέη. *Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπιρροή pro copia & affluentia: σβεννύναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροήν* apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλοῦτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suaviandi vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τινα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σύ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης: nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σύ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hefychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaephar. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: *Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum miffito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit.* Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: *Nil sibi relictum praeter plorare.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου δεῖ. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνας, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod prior loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρυγὴ καὶ ὀλεθρος, ἀναχρησάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρυγὴ τῶν δημοσίων εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρυγὴ ἀνὴρ πλαγαῖς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγίς (vel παισίδης nam vulgatum παύσαι nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχην, Σικελοί. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκίτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἐτι τὴν γνάθον neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοις γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nannarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Valensius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὄφθαλμῷ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco est in ὑμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itidemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡίδνος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡόνος quamvis

Mofchopulus affentiat^{ur} pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡδὼν & Ἡϊὼν. Vocem restituere Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἑωρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἥδνας vel ἡϊόνας, scrupulus omnis erit sublat^{us}: pro more suo mirificus est in his vertendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἐπιπλά) Τὰ ελαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπλάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proieci: verte, proiciantur. GUYET. Pro ἀπορρίφθῶσαν Attice, proiciuntur, non proieci, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἴδού σοι ὁ πλούτος ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videtis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensus literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enim vero, Grammaticis distantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρήσθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prians. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI sn. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologō & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὕσθ. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλασιονεῖ vel οἶον ἢ κουφὴ κτησίς, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐτοσί ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταῖα λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύμβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πύθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὐτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρρῆ, ὁ τὴν πορφυράν ἐφιστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὦ τὸ διάδημα. Ita & alii in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκείσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cinēta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, *Ubi ille est, qui fustem gerit?* Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σήμεν ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιοματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Ρο-

nus quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde deletatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ νέοπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκατόμβας· ex Catapl. § 4, ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) *Minax.* BOURD. In Charontis, Mercurii, & diverforum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός habet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. *Quis es tu?* GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrium Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damascius Ol. CCI. LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. Ἐφесτρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφесτρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρῆν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde pro πυρρῆν βηρρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν fibulis adstringebantur ἔφесτρίδες five lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἔφесτρὶς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρήν. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur *epitaphia*, cum sint *vestimenta funebria*. GRAEV. Inepte interpres, neque *epitaphia*: ἐντάφια, ut notum est, pro *vestibus sepulcralibus*. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκήρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco considerares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Codex addidisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς) De quibus dico ad Catapl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Def. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. l. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam tro-paeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθυόμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

reſſellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσαι ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem reperunt a βρενθίω vel βρενθειώ, unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod Pollux teſtatur VI, 104; vetuſtatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Heſychius & Erymol. βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὃς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθιδὸν μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent Schol. Aeſchyl. ad Perſ. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloſſ. Hipp. λυδῶν vel λυδιδόν τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθίω nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cyprii erat θρίδαξ aut θρίδακινη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Heſychio: idem βρενθινὰ commemorat radices quaſdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Erymologus praebet βρενθία, tanquam ſi diminuta foret vox a βρένθος, quod ipſe ſuppeditat in Γήτειον p. 230, βρένθος, βρένθειον· ἔſτι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρον· eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθειον ἀπὸ τινος ἀνθους ἢ δέος. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cyprii, ſola lactuca, an apud Lydos alioſque diverſum herbae florifve genus, mihi quidem definire non eſt in promptu; multoque minus an Arcadica βρένθη, cuius ex Pauſania meminit Stephanus, nomen huic germi ni acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nuſquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, uſum eius iampridem interiſſe, tamenſi Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθειον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσαι congrueret, ita finerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia Erymologus, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρενθειον praefert. Iam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, iuſtius obiici poteſt, minime conceſſero: repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθειον, ὃ ἐστὶ μῦρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύομενοι καὶ βρενθυόμενοι μῦρον χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscriptit Etymol. p. 212, in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντινός, (ita legendum, non Βισαντίνος· alibi paulo rectius Βησαντίνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Befantinoo. Miki videtur in βρένθος primaria fuisse virtustumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβος, quae vox ad illam explanandam his adhibetur, neque cum H. Stephano in τύφον, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro fastu tumido & arrogantia contemptoria ponitur: recitabo, inquit, ex oratione *Lysiae in Aeschinem Socraticum*, εἰς longiorα διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφος hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evoluerdis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κομικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μῦρόν τι ἐκείνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Δύδιον) περιεσφόμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἥγουν κατατρεφᾶν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequè pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθὺς, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, Βρενθὺς, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρνεον, δ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθὺς existunt πληθύειν & πληθύειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦ-

σθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπείσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι in quibus citius curam, quam copiam desideres : nullum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου· neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole sententiæ non aspernetur. Non una vice Aristophanes usurpat : notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν παραβάλλει· Scholiastes cum scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὄρᾳς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τὸ φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur : τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως· alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66 ; quod ab elegantiss. Menagio praetermissum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin isthac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio desipientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabaeus in Pac. v. 26 : — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque sibi arrogat* : quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· Lyfistr. v. 887, X' ἂν δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, quam superbas iras gerere consuetum habeant. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὃ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profiteri : περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείων ἔδωκας. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36, avis asterias, εἴ τις ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὃδε βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Nofter in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito ac severo meditabundum incedere, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 625 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκούσατε δὲ αὐτίνος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si labem exiguum elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθυομαι ἰσως καὶ αὐδαδίζομαι· καὶ ἐπεστῆρισεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq; multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις· & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. θεραπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylactus debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶν μάλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλάκίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δωρήματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hefychius emendatus faciat: βρεναίεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum est βρενθύεται· nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδίσται, vel βρινδεῖται· nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκου) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auf. cap. 22, & alibi. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λήρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν τῇ Δία, καὶ χυρσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam fatis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem ne tasse, videri nunc intelligere *αναπίπται*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν ἢ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquereimis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναῖ) Coll. P. & L. In impressis μῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 3. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὄρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγυλῶν ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ κακῆς δαίμονος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆρα· κοπίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορα εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῆρῶν —. Posteriora submisit Pollux X, 87, 104, 131. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπων) Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: Menippus iste sumpta securi, qua navas fabricant, eam rescabit scansorio navis tabulato suppositam. Pro ἐπικόπων in Ms. est ἐπικόπτω· sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐπικοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεδν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλεδν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεδν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοῖσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεδν olearia cella: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Ms. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non veritissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237.

ubi ἐπίζηνον exponit ἐπίκοπον. Το δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀν-
τὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτον ἐπικόπῳ ἢ τοι ἐπικορ-
μίῳ δάντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad huius
nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia
ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες
ὡς ἐπιζείνω, ἢ γουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic &
male legitur apud Hesych. ἐπίζυλον pro ἐπίζηνα, τὸ παρ' ἐνίοις
ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut
tabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode pos-
sumus. Uritur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte
Luciani locum: *Menippus isle capta securi, qua naupegae utun-
tur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda impo-
nuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* GRAEV. Huius & loci
& vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπίκο-
πος, inquit, *substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi
secatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. &
Merc. λαβὼν πέλεκυν &c.* loquitur autem ibi de barba. Potest ta-
men & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt,
ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit,
cuique synonymi ἐπίζηνον, at ιδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristopha-
nis autem Scholiastes ἐπίζηνον esse dicit (ad Acharn. v. 317.)
μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius ex-
ponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiun-
git, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτον ἐπικόπῳ, ἢ τοι ἐπικορ-
μίῳ δάντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent.
Sed fortasse non minus ἐπίκοπον substantive dicitur, quam ἐπίκοπος
quemadmodum apud Poll. ἐπίζηνον, & apud Scholiastem Aristopha-
nis ἐπίζηνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς,
aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον, aut aliquid aliud. Sicut
vero tam ἐπίζηνος dicitur, quam ἐπίζηνον, ita tam ἐλεός, quam
ἐλεὼν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικόπανῳ profert, quae
Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae
a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit te-
nendum, declarabo. Ἐλεὼν apud Homerum, vel ἐλεός, hoc
enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζαν
esse μαγειρικὴν sive mensam coquinarem veteres consentiunt:
eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quam-
vis alioquin pro neutro faciat τοῦλεὼν Aristophanis in Equ. v.
152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poetae ἐλεοῖσι
non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum
exponit, Ἐλεός δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ θεοσπίδος εἰς
τὴν ἀναβάς ταῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtem-

peremus, Ἐλεδν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεδς, τοῦ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεαῖς ὑποδύεσθαι διακοινοῦντας ἐν ταῖς δοί-
ναις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, an Ἐλεοκόποι Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεδν, ὅπερ ἑστίν ἐκτὸς ξυλινδν, γηγένηται τοῦνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἑστὶ κέρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, p. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βοιωτοῦ πατρώου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει θερμῷ κοπείσης φοινῖφ προσφάγματι quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγρεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βοῦν ἐπικόπον, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὥς οἶα ἐπὶ τίνος ἐπίξηνου, ὃ ἑστὶν ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κέρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hincin Hesychio reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἐκόπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεοῦ βακώσαι mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σα-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεινε. Porro,
quod Hesychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ
ὕφαινονμένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέ-
βητα veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρεῖον
sive κρήιον duplicem; hi codicem coqui lanionisve accipiebant,
alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptæ tuto fidimus, μάλκην a Paris τὸ ἐπικόπανον vocari He-
sychius ostendit: illi autem coniecturæ, quæ suspicatus fui in
eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάριον aut Πάριον,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigenti, *Calā, ἐπικόπις, ἐπιγλυφίς*. Ergo Lucianus ad prae-
cidendam tam grandem philosophi barbā scala navali Me-
nippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularer. HEMST.

cad. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditibus hominibus, qui nihil hic viderunt.
Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte: *Euge vero; nunc ho-*
mini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφνης in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perversæ: aliud nor-
ma Graecæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
§ 1, σὺ δ' ἄλλος ἢ δὴ ἀναπέφνης. Κατάπλ. c. 24, πῶς καθαρὸς
ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θυῶν τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὁμνῶς, οὔτε ὀνομάζων ἄλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνη. Suidas: Ἀναπέφνη, ἀπεδείχθη, καὶ
οὐχ ἑναπέφνη. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quæ
habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πάγονα τοῦ-
τον ἀποθέσθω, & ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi fordes excussæ ia-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quæ
Mercurii personæ convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco serram
Menippum ad deradendam philosophi barbā risus causa po-

fcit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis fatis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peraeto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitum deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae fane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ἐρ. Ὁ πέλεκυς ἰκανός. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio fane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi diviserat, repetitur. HEMST.

ibid. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλῶν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) *Ideit, αὐτῷ, εὐθύς.* GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit *hircum in alis habere*. Lyfismachus apud Plautum in Mercat. *Iam plenus aetatis, animaue foetida Senex hircosus* —. COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἶροντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπασκότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπασκότες, Ardemidor. Prooem. I. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκως τὰς ὀφρῦς. Alciphro. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνὸς τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς προτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum commoda notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praecepta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallet *ἐαυτὸν*· quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν ἐαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπετάσας γοῦν τὸν πῶγονα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & Etymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilia*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδ' ἐδύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων* non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κέλπου, *sub sinu*. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης *de re furitiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σιυχαίνειν significet fastidium creare, quale solet odor ingratius ac taeter; at fastidire, aversari σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo* (taedeo) Σιαντρία, *fastidia*. Σιαντὸς, *taeter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σιυχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάρειν nam Nicephori & Ioannis Moschi σιανθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, reperi: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium exciset, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δὲ ὑπὸ

διὰ αὐτὸν πάντας σιάνειν, αἰτ Lucianus *gravi foetore philosophum cum omnibus esse fastidio*. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πῆρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακείαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait*. Παρίσα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Pnt. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: Ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anacharf. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδού, posita post ἦν' apostrophē nota: nec enim dubito, quin elisum sit adverbium ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud fane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustis ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενόν τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latonae p. 46, huius ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: execratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περὶ εἰσιν) Fururum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μετῴσιστε καὶ τιμωρήσῃ τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπενσα) Confule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συννηχῆται, unde peritum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspicabar olim, συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphy. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichii liberisque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensisbus Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀφθόνοις) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *LLOYD.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ, &c.) Narrat eadem de Luctu. BOURD. Protulit Des. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Mox δάπτωσί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δέησει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δέησει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλουσιος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Sal. murienfi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμπρικόν) Legendum δὲ ante τὸ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulyssē colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίζω utrobique & προκομίζω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παιῖδες nam ὥστε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἷτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις οἷτε ἀπὸ τῶν α. τ. τὸ μ. οἷτε α. τῶν δ. οἷτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit H. Valefius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subferuntur genitulum extiorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristetas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obvenuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentum vates, quibus ex spe lucris futurorum praedictio pendebat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστεάν appellaret; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεά, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεά) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum fustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristetas nullus. SOLAN. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεά reponatur, quia Ἀριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciph. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορῆς haec notat: *Pro οἱ βορῆαι, quasi a βορῆς per metaplasum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆος Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, cum nominans, qui non Ἀριστεύς, verum Ἀριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεύς.* Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitum accedo: est enim talis nominum, praesertim priorum, formae mutatio nequitiam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελαμβιον Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβεύς Od. γ, 255, φ, 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnius ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. refingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diff. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celf. p. 113, Rutgerf. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodorus nominat Ἀριſτεύαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριſτέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκείως. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericae, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectoriſque fata exigebant Il. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι vitiōſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριſτέας καὶ Μοίριχος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criffam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην quamquam ſaepiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antifthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. Heſych. Suid. Interpreſ Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἐβλεπον) Alii vero nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nulluſque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur. Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld ſien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὀρᾶν eſt aſſectare, petere, cupere, adiuncta praepoſitione ἐς vel πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἀλλ'

τῷ ἀρίστω, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non
 tenuia nos expetimus dona. In Charidemo c. 25 : Καὶ σχεδὸν εἴ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας,
 Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia
 ducentes. In de Mercede Cond. c. 24 : Καίρως ἦν πρὸς ἐλευθερίαν
 ἦδη ὄρῶν. In Hermotimo c. 4 : Ἀλλὰ παρρῆϊν χρὴ, καὶ θυμὸν
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀνω εὐδαι-
 μονίαν, Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viam me-
 tam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem. In De-
 monacte c. 2 : οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiosi.
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult ;
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. Aelian. H.
 V. I, 28 : ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθύς ὁρῶντα καὶ θαυ-
 μάζοντα αὐτοὺς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὁρᾶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν,
 καὶ Δεκλείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος ;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino affectare, cupere ; sed ta-
 men spectare, ut illud verbum saepe apud Latinos : verten-
 dum autem, cum vita ad tyrannidem spectaret. Non intellexit id
 interpres, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraeos callentissimo. Sed plane pro affectare, petere,
 studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22 : Οὐ γὰρ οὔτε χυρ-
 σίον ἐτε, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεισθαι περὶ αὐτῶν δις. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,
 ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per videre
 vortī, cum etiam videre ita sumatur apud Latinos ; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius ; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert ; ut & per intueri, uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter pot-
 est explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tentum arcum tenens, τὸν ἂ
 μὴ δέμῃς ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν ἂ μὴ δέμῃς, vix potest hic esse, qui simpli-
 citer aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi ita
 coërceri queant, ut plane non coniiciantur tubinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ira oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εις ἀ μὴ θάμεις ὁρῶντα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro petere, incumbere in aliquid, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, cumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδελφῶν. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυνάιμην μὴ στέγοντα πημπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῶ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὅδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus unguis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. Ἐξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δὲ προλεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominafſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem vicifſet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius fermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, cum Epheſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiufforem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. ἱστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιας & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucyd. I, c. 18, εὐ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκίμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tueretur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων· p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους· v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής· p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκίμος. Thucyd. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profitear, & Scholiastae Cass. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris in controversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod bello strenuum atque egrégium esse, lubens deseram. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Julian. Caesar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν αὐτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Nostrum frequens, ad quod, etsi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, saepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Iac. Gronov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξ.) Non necesse erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vultonis in Asia rebus gestis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile. Corn. Nepos ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* SOLAN. Hannibalem Graece etiam locutum lapide ait *Lucianus τῶν Νεκρικῶν* Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus constari ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, cum usus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia. Dion. Coic. in Exc. Valet. p. 593, καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πατριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἡσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἀλοτε ἀλλήν ποιούμενος, ἥδει γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen deprehendere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus:* "Εν μὲν τούτο, ὃ Μίνως, ὠνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα. Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciani patrociniū suscipi, aequissime fero. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Haldrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. Non fratri, sed sororis viro. Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χάραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας longe aliud est κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ἂν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεία ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἕς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδένος πω θαρρόντος, ἐμβαλὼν τετρακοσίαις ἀνέστησα ἄσπῃ &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam aspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. ἅπαντας horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις) Variarum de horum annulorum mensura sententiarum. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium*. Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliiter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περί δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἰκοὶ Κερκυησίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον*. Χοϊνίξι γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων*. Commissi erroris si quis Dionem insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, & qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκῦλον* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κόλπον*, cui commode iungatur *ἀνάπλων* verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Host. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνῳ* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, *τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

cad. l. 9. Ἀντεξεταζόμενος). Nolui hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεπόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignavia infimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξέταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. N. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congrédi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciphr. III, Ep. 54, ῥωμαίοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις, *cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere*. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίους) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas *miserrimum Darium*: ὀλεθρὸς est *exitio dignus*. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africana-rum aliquot gentium adieciisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenus eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίκλα καὶ καρτὰ πρὸς. Leg. Ἀμίκλα τοῦ καὶ Βάρκη πατρός. GRON. Ἀμικλα' στουον καὶ Καρτα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτὰ πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. Ἀποστὰς τῶν πατρῶν) Subaudi ἐθισμῶν, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ δῖαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς δῖαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumpsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos δῖαιταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς δῖαιταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Ienius, requirit. In ed. I. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδῖαιτῶ, inquit, quoque voce affixa apud Lucian. de Alexandro, δῖαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante δῖαιταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρίων ἐκδίαιτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατρῶν utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloec. § 5, subdubitans, an recte legatur πατρῶν, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια & πατρῶα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscriptis pater, *instar lictoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin *συλλαμβάνειν* *τινα* *ἐπὶ θανάτῳ* reddere potuerint, *interficientibus opem ferre*. *Συλλαμβάνειν* quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam *τοὺς φίλους* non tantum ad *ἐμιαιφόνει* pertinet, sed etiam ad *συνελάμβανεν*. Est autem *συλλαμβάνειν* *τινα*, *aliquem capere, comprehendere*. Sed quod illud *ἐπὶ θανάτῳ* denotare poterit *interficientibus*? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam *ad mortem*. Ergo *συλλαμβάνειν* *τινα* *ἐπὶ θανάτῳ* est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: *φοβαύμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ*. Ceterum τὸ *συνελάμβανεν* hic est *συλλαμβάνειν* *ἐκέλευε*, *comprehendi iubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, *Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν*, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat *πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης*: si teneas *ἐπιπλευσάντων*, ut sane retinendum est, omnino refingi decet; τῇ Λιβύῃ. Longus II, p. 48, *ἐπέπλει τοῖς παραβαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς* mox iterum, *ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς* sic & *ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις* apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, *ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ ληστήρια πολυάνδρα φανερώς*, malim, *αὐτῇ*. Diversum est Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, *καὶ τὴν ἐπὶ Χίαν καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον*, neque mutari convenit. Modo ἡρᾶ ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, *pariter patriae dominatus*

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιούμεαι ἐπίσης ὁμοίως (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὢν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferrata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem persecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντος οὐδ' ἐπ' ἀποστολῆς οὐδ' ἐν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδ' ἐν Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiiiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos *alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odyseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ γάρβηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὥς Ὀνησικράτης ἱστορεῖ. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Ῥαψῳδῶν) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent Ῥαψῳδῶν A1. H1. V2. Ῥαψῳδῶν. B2. P. melius Ῥαψῳδῶν portentum dedit A. Ῥαψῳδῶν. HEMST.

ead. l. 81. Μὴν τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam, ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τῷ. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpret, qui *mentis sententia magis, quam fortuna, est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii in lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari fumitur: Το παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησῆσαι δοκοῦν, ὥς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν· εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀπτήτητα πλήθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Valef. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῶν χροῦμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἐτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, communisque omnium libertatis raptores appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεὺς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bofius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem vel imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigesimalum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας: id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθεῖς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέτας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμέσσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι: ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἀρχειν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξαμένους) Commodius utique συμπηξαμένους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani folius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

tuis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pangendo figendoque distinguere*, vel *ita desigere*, ut *stabilitum diu perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μόνιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, νῆας τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. HEMST. *ead. l. 16.* Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsi Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ δὲ) Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugarium intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem in primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginenses, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Valef. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem incusasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valef. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν διεκ. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικάσις ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ἀμότητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδ' ἐν) *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam, iusti aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, *servata ludorum lege*: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumfit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνῶν) Pro ἐτέραις συνῶν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἐταίραις συνῶν, *cum amicis consuescens*, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίραις συνῶν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, *reliſſa Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit*. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorruit: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerüs, *deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: Inivictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit. Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliorem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Muphides allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum iacuisse cubili, Nec crimen Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit, occulta mentem vivante sagitta. At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducer, eumque nobis monstrabit ἑταίραις συνόντα. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθήδυνα θεῖν, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaëus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affecutus, per luxum & voluptatem conterere: debuerat potius, luxu & voluptatibus ἀνοικτὰ belli opportunitates perdere atque e manibus amittere. Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δὲ μεираκίου σχολὴν ἄγοντος διατρίβας καὶ παιδίαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθή-*

δυσπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον eamque potestatem pluribus verbis confert affixa praepositio κατὰ. Καταπορνύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδευασθῆναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταρῖσθαι, καταγυμνάσασθαι, vide Hefych. in Κατεγυμνάσατο, καταπαλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffidet Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεποίητο τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν εἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑπεθέσεως, καὶ καθηδυναθῆσειν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omnino perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, explanare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυναθῶντα ἱκανῶς. notatque, genitivum etiam annecti: cuius structurae quod ponit exemplum, καθηδυναθῶν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔζης χρόνον, καθηδυναθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ διαρρέων ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Basilium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; cum tamen vel invitis membranarum ac Suida non dubitandum videatur, quin refingi praestet τὸν βίον. nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, *se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἑω μάλλον ὀρμήσαι*, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quidnam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95: *deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invitum, voluptate vicit*. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali Cannas fuisse*: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

IN DIALOGOS MORTUORUM. 479

praeteriti temporis fumam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἦ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut *Σικελούς & Σικελιώτας*, sic etiam *Ἰταλούς* atque *Ἰταλιώτας* discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non *Ἰταλιώτης*, sed *Ἰταλός* dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis *Σικελιώτας* posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. οὕτως) Commodius, mea quidem sententia, legeretur *οὕτως*, sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorsum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ἑμιλεῖν αὐτῇ· &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἀνδρα διεπὸρβμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: οὐ παύσεται με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perfringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, interven- tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicu- la lectosque ventitarit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae le- ctiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniatur, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi fur- tivus accessus, & emissitius testium oculis minime fidens, quip- pe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evolve- rentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτε- σθαι: altera quidem egregie placet παρ' αὐτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρίωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. "Ο- μοια praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὁμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδ' ἐν ὕχλῳ οὐ- τε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usum verborum *volutari & κυλίσθαι* eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Mijel. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut te- stantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Εξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligen- tiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpres, reddens, *Aitque de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret.* IENS. Ἐξηπατῆσθαι Mf. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyfandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, eis Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδόντα. Hi ciues Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφῆτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφῆτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔστιν ἀνελόντι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τὰδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, alique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφῆτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἀχρηστὸν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 45: Obtulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit. Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἐφθασα ἐπισκῆψαι legas, ἂν ἐπισκῆψας, τὴν τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκῆπτει τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆσαι τοῖς οἰκείοις δάψας οὕτως: utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpret: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt* &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδύκουν τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythaeae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοὶ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεοὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφηγμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis*. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀννουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαρράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat*. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poetae coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φιλα εἰδὼς Ἐδρίαι Πέρσαισι βαρὺς δὲ αἰολομήτης pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successioribus iure quidem denegare non potuerunt: infamiam eorum superstitēs nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmisserit, atque intra specus hiatus descendit. In verbis ἔς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἰσὼ τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τειχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam γ. IENS. Τὸ εἰσὼ optime ed. I. & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖνιά λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore insuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλορηματιαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

spectant scire? Cum vitium sentiret Kuhniius, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διέναι ad Diogen. L. VIII, 30, *sine modo, ut recenscam aliquid de Aristotele*. Solenter excogitatum; neque tamen eiusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana detegat. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cuius magistri sui iam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert Plurarch. p. 696 D. ubi scripserit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Calisthenem ab Aristotele commendatum: vid. Diogen. L. V, 10.) ἐγὼ καλῶσα, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν δις. ἀντικρὺς ἔν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. & p. 706 A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τῶν Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidiose vero Athen. XII, p. 537 F. non est, quod miremur, ait, aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, eiusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσοῦτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni posfit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggestit Io. Matth. Gesnerus: *Non puto, inquit, hanc vocem esse silentio regi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, sine me scire, id est, concede, ut ego melius quam quisquam sciam, & dicam adeo, quis fuerit Aristoteles; ut nostri, das muß ich am besten wissen. Μόνον non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus iam impertit, sed a praeterita.* IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος δις.) Adduxit Thom. Magister in Ἄρτι, & quod statim sequitur, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἶσθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον est dicere οἶσθ' δὲ δράσον, ut apud Aristoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρμώντας) Ed. I. ὀρῶντας. Sed praeestat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ δις.) Hoc exemplum posuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas trefve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 485

Pag. 183. l. 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Lucr. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πειθούσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀνδρῶς μὰ Δι' οὐδ' αὖ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς δέον τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σοφισμα ἦν τυχόν εἰς τοὺς ὑπάρχουσ τοῦ σε-
μνοῦ ἕνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύϊνα) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hesych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Confer. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videretur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκοπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλοτερῆ δὲ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύϊνας ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύϊνα) Vid. Not. ad Ἀλεξτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut
ad verbum χεῖρ' αὖ σάσθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοῦς,
οὐδὲ προδοσίαις ἀννούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo.
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Ms. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης, & similia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γὰρ τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἄβατοι. In Amor. cap. 45, Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, com-
mode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota
Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud
Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστέρησαν δύναμιν. Simul hinc
pater, delendum esse καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omni-
bus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐ-
τοῦς, scribit, οὐ διασπᾶσας αὐτοῦς, eos non diuellens, sive didu-
cens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo
invenit Graevius διασπᾶσας pro διαστήσας, & ita legit quo-
que in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vul-
gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διιστάται est
frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemad-
modum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo De-
mosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας λέγεται
γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum edi-
tionum irrepsit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo
duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δορατίῳ) Venabulum, hastam, sarissam, lan-
ceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io.
Freinshem. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινῆσαι ἐτόλμησα)
Luscinius: eo quod nomen meum celebrares & meas res gestas cum
mīs conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior:
eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.
Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire,
quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde
profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyfiae comparatur*; Iustinum, *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles; nullus tamen fortunae Candauli comparandus*. Et sic alii. GRON.

ead. l. 4. Μαρσδονικήν χλαμύδα) Confule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem constat; 'Αλεξ. c. 27, *Σηλυχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάδυν) *Χιτῶνα Περσικὴν στρατιωτικὴν* lege Suid. Hesych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίανρον ὀρθήν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Τῇ ἐλευθέρῳ) Admodum displicer illud ὑπ'. Ego delendum censeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyfimachum leoni obiectum ab eo scribunt, ait Curt. VIII, 1. Iustinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, *γάμους ἀθύτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud Arrian. VII, c. 10: *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἡμῶν*. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano diffentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ἑπλῶν μόνος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Callisthenis historia: quamquam de eius poena & morte valde dissentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; sed quem Lyfandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in *Καλλι-σθένος* Nearchum Tragicum illi afflociavit: an pro eo memoria vacillans Schol. nobis Lyfandrum suggessit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὀξυθράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus: HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὐκ οὐν σιγῇ ἔχοντες ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Λιβύῃ) Debuerat Λιβύσι: sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graecae; quale quod mox sequitur χρησ-μὸν δεσπόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκούν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim agisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνεν) Ἀορνεν Mf. non Ἀορνον, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνεν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Πητ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Πητ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Aornon & Aornin Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

IN DIALOGOS MORTUORUM. 489

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-
hem, ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνης) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes
reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum adden-
da fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita *συνήση*, ut
γνώση, ἀπομαθήση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρώην) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεύ,

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων θητευέμεν ἄλλῃ

Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἰν,

Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπάρουρος ὦν) Argumentum huius dialogi
ex Homero Lucianus derivavit Od. A, 488, utque erat in prin-
cipem poetarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin
animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam
ipsi adaspergeret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen
ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib.
III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad
frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit.
Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque
sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεῶς ὦν παῖς καὶ Πηλέως σωφρο-
νιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι
τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem
ἐπάρουρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & He-
sychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κη-
πουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scriben-
dum videretur, Βουλοίμην κε παρουρὸς ἔων, id est, φύλαξ, εἰς
φυλακὴν τίνα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag.
353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia
ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Luci-
lius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro-
batum*, Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox dei-
λὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige-
re non videtur ἀγεννή τινα φύγα, considerandum est, an prae-
stet δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo
habebat Lucianus, non ad δόξαριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὅ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis,
quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνθρωποι φερόμενοι,
cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime,
celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ὀτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius ὀ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δύσστηνον ἐκείνῳ δόξαν, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής: qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προσδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Vetum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωρία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωρία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπῶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblata redeunt in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἴρῃσιν προθεῖναι &c. δέξαιντ' ἂν ἀντίπαντος.... τῆς ἀμείνοτος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolati, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήρους καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβίοι τε καὶ ἱππότες τῆς ἀγέλης ταύτης· verti debuit, *inopes*, & *elephantis equorum loco vestii*: errorem interpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβίος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κακῆς μέγας, ὁ πλοῦσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranis Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλῆρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὼν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλοῦσιος ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χειρὺς ἐστὲ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis*. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, *σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν* particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & SE. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίξει εὐφυνὸς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati confulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἰδῶλον αὐτοῦ δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abijt Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, *sciendum, simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Diū facti sunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἰδῶλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanae disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθαρᾶμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοῦς ἀποκαταστάσεως, αὐτοῦ δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἰδῶλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ὡ καλλίνικε) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. BOURD.

ead. l. 4. καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. Ἐχεῖν, sicuti Latini habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum esse, rectene ceperit interpres. Hesych. Ἐχεῖν, ἐγγεγαμῖκεν* quod ad Homerum pertinet Od. Λ, 269. ProPERT. I, El. XIII, 23: *Nec sic coelestem flagrans amor Hercules He-*

ben Senfit ab Oetaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhufium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcestidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi If. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί) Thom. Mag. in *Μή εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἀπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικοῦ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς* ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in *Ἄ. Ὁ. Ἑκλ.* regulam condiderit, *ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται.* Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, *ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς.* HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Mf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad *Odyss. A, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῶφι οἷσθιν.* *Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas.* Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumpenterentur, asservere. Vid. *Od. A, 606*, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) *O. Fl. I. & W.* recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) *Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα.* BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι) *O.* Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. HomERICA loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχιση *Il. B, 714, 820.* Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γαίνατο παῖδε *Od. A, 298.* Imitatur Eunap. *Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς.* HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Saeri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὃ δὲ ἐλε-
λήθει πάλαι τεθνεώς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedi-
ctus, *Et illud nos latuit, eum iam olim fuisse defunctum*: & de Salta-
tione, ἐλελήθει, ἔφη, ὃ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς
δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc
corpus, sed plures animas habere*. In Necyomantia: ἐλελήθει Μέ-
νιππος ἡμᾶς ἀποθανόν, & ἐλελήθει δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἡμεν) Cum hic dixisset, quid-
quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vive-
re, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero repo-
suisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos,
alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Her-
cules, οὐκ, ὃ μάταιε, ὃ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἡμεν. Ratio loquendi
& sententiae requirit, ut legas ἡμην, & vertas, *nequaquam, fa-
tue, solus enim ambo eram*. Ego Hercules solus eram ambo, fi-
lius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph.
αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, *solī enim sumus*: & superius in dialogo Mer-
curii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *solī enim nos sumus*. Αὐτὸς
ἡμην ἀμφω est, ut apud Phaedrum, *Aesopus cum solus esset sa-
milīa*. GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quo-
rundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen pror-
sus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mor-
tem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens,
nihilque verat, quo minus cadaver Herculis in cineres reda-
ctum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix sanè
dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ· nam in
Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέν-
τα δεδὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse
p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν
Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἄδην,
οὗ καταπαίξει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς
δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νε-
κρῶν σύνοιμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγε-
λῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hu-
ius loci perspicere satis non potest, nisi obversetur memoriae
locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odys. Α. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσέρονσα βίην Ἡρακλῆειν

Εἰδῶλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοις θεοῖς

Τέρπεται ἐν Σαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Oblectatur convivis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro *ψευδολογίας* in Luciano Mf. habet *ψυχρολογίας*. tam frigidae sententiae: optime sane: quae sit *ψυχρότης* & *ψυχρολογία* nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam *ψευδολογία* non abhorreat, & Iocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς sub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, *ψυχρολογία* tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hefych. *Ψυχρολογία*, ψευδολογία. *Ψυχρολόγος*, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων Phot. de Damascio, οὐκ εἰς ἀμύσησιν ψυχρολογίαν &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuentum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, ἥωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἰστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστῶς) Respicit omnino locum Homeri Od. Δ, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit Ἑσταὶ ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλεζε γενεῶν eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus fuit Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstrat, imminetis saxi, quo suspensio ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavescerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύψας illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πόν) In Sipyllo sepultus; quod eius monumentum δέας ἄξιον vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hefych. Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everfa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Asclepiadae sunt deprompta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. Δ, 581, Iovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήμευτο, ἀνατρέψαι. Plures; quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppedabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Pag. 196. l. 1. Δέδιας μὴ ἐνδεΐα τοῦ ποτοῦ ἄ.) Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si Dioni Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ἄδου Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾷδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὡς περὶ Τάνταλος ἐν ἄδου λέγεται τὸν αἰὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium eis mutatum in ἡ, quia venustatem dicti Lucianeī minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ῥᾷδι si accedat languidum hocce ἡ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανοῦμενος. Agatharchidae locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μετῃλλαχότων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεῖα διεξέρχονται παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιάς τὸ τῆς ὕψους γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus). καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus oculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Δ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιτίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τραῖσθαι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίσει τῶν σωματίων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθημίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα γαυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φίντες ἐκφορᾷς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praefertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud *εἰς* agnoscunt omnes impres-
si: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ
non incommode. Magis tamen arridet *εἰς*: sic enim Noster ite-
rum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλεβόρου) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ
τοῦ δίδους, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδῃ δ' ἀπολωλώς. &
τῷ δίδει κολᾷζεσθαι: nunc mutato genere δίδαν: non magis
ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens.
Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usur-
patum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in
membranis antiquis saepe commutentur, prout librarius vel
doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel
rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione
Chrys. p. 133 B. pro δίδην vel δίδαν alii codices δίδος prae-
ferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura no-
tavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλέβορον) Affert Thom. Mag. in Ἐλλέβορος,
ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὗ τὸ ἐλλέβορον verum est, quod observat: hoc
vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theo-
phrastus & Dioscorides, ἐλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit
huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud,
quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut
alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non
enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* iubet esse
Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor.
Nisi forsitan legendum sit iterum *ληρεῖς*. Certe iis, quae hic Me-
nippus affert, nulla consolatio ineest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δίδῳσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπο-
μένοντας) Doctiss. amittinus meus Abreschius in Animadv. ad
Aeschyl. p. 63, deleta distinctione legit: δίδῳσι τοῦ ὕδατος,
& sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνης
aquam, quae initio dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ,
si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-
Lucian. Vol. II.

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἐμὸν οὕτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρὸ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ, 235 sqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θανμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἴτα αἱ χίλια νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praefertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticissimi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec spreuit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diss. de Stryl. N. T. & post eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιεώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσδαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristaeen. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hysm. Amor. III, p. 93. Aristaeen. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσσητον δ' ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quatenam igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖη δ' ἀμφὶ Τοῖη δ' ἀμφὶ γυναικί] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σώμα ea virtute potius solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel *corpora humi prosterunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiant: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες εαυτοὺς ἔκλαιον p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε aut si quis duriorē cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν εαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε: paulum aliter in Arriani Epict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὐτα ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) *durissimis pedibus fecit, ut se abiiceret in herbam*: sequitur Craffi responsum, *Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposisse*. Haec si fuissent in promptu Vultei Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus εαυτὸν φέρων μόνον ἔρριπε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα ὁ ἀκινθος κείται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμιτελής, inquit, ἦτοι ἀτελὴς, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἐτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελειώτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, noravit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poëta dixerit δῶμον ἡμιτελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam; & Gaullini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

rullus ad Manl. domum inceptam frustra, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poffet ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Poffet ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haec illa δέμον ημιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ημιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero, διότι χῆρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ημιτελῆ δέμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamide, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poeticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nafonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia flamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Miss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησά μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Εἰληχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὕπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἁδου, φησὶν, ὃ ἔστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲς consentiens Eustathio: neutrum probō: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ εἶδ' ὅτι ξυμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγῆται, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eosdem, qui saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, tabulae pictae interpretes & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoriis exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi*: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφρασιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγῆν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγῆν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἄλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσμενος ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲ περιγραφή· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθῆν. HEMST. *ead. l. 18.* Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν πορθ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpretungendus, οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσδα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοσί μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσδα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ἕς σε διεπέρασας· ut ad εἰωράκας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem fane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & sine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obs. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ ᾗδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβη διαφυγόν· & plagas ab eo metuuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πένθ. § 4, Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἄδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτῳ καὶ Κόρῃ τιμᾶς μεγίστας ἔχων παρεδρέμειν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακός ἢ Ῥαδάμανθος ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicium infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννήα ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γουνᾶσθαι νεκύων ἀμεννήα κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκύων ἀμεννήα κάρηνα Od. K

IN DIALOGOS MORTUORUM. 503

& A. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapa-
lo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod
ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol.
Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλός, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύττωμαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praeiuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haecenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura dissidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύττωσθαι vel
προσπύττωσθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερτὸν ἔκλε-
ψε προσπύττωσθαι αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295,
προσπύττωσθαι με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπύττωσθαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπύττω-
σονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπύττωσθαι
αὐτῇ δεσμός ἐσομαι, ita capiendum est: *amplexus vinculi modo
ipsi adhaerebo*: attendenti copia exemplorum, quibus hoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat,
si forte repererit περιπύττωσθαι τῷ πεπονθέντι, τῷ πεπληγό-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δὲ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περι-
πύττωσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σύκον ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπύττω-
σθαι Julian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur haec forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύττωμαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύττω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύτειν τινι, os alicui conspuere, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV. Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspuo*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύσας προσώπῳ ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriarum per ignominiam illatarum vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τὰ κέρη, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imiretur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐατιώμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνοησάμενος, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἡμεληκότι, χρημψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Asini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me faceffes &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympof. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quancunque rem abominari, despectam longe a se aspernari, &, quod Latini dicunt, consputare. Aristaeetus, si-ve quicumque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς. & fastidiose aversamini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam praeter alias voces insolentius formatas huius scholae sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσέπτυσάμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περιπτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur imprimis, Simplic. ad Epict. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortali Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἐπαίει: τέλος δὲ πλατὺ χρεμίσμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὤχετο. Si quis autem ira lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberrer: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST.

ead. l. 11. Ω Εὐφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Lucianeus loci meminit. HEMST.

ibid. Η Ἀπολλον) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μὴρς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde discas in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἔσθαι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sext. Empir. II. Υ. III, p. 184, ἐνιοὶ δὲ δᾶπτον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασι τῶν πατέρων ἢ κυάμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φίλος. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἰδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχυρὴν γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Win-det. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμφη disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κυάμφοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσ-
ρὸν τοιοῦτον

Ἰσὺν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκίων

διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphy. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrium B. πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphy. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς altum hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera murata difficultatem omnem expediet Κορρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀνέ-
καθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυπαρῷ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.) Φλυκταίνει pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀπτάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Salrus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν;

IN DIALOGOS MORTUORUM. 507

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. Χαλκόπου) Δια τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius: GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. Αἴς) Ed. A. οἷς, quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκευάζον*, *fabarum foritione senatores creabant.* De *κνύμοις* lege, quae olim cum praestantiss. Kustero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Iensius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26, & Ἑτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. Ἀμυκλαί. Vide Περ. c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. Συναγ. ἴστ. pag. 127, *κατεκάν δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας.* HEMST.

ead. l. 12. Τὸν σιμὸν λέγω) Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequae mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο δὲν σειληνωδὲς σφόδρα γὰρ· ibidemque Σάτυρος & Μάρσαυς audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, πῇ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἂν εἴην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερὲς τοῦτοις ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μὴ μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέειπε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἕξω τῶν ὀμμάτων. Eo faepissime scriptores antiqui reserant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim vel eum senem*) *scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνωθὶ σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Savaro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὁμοιον) Viden' calvum illum? Men. Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit. Aeac. Simum illum dico. Men. Et illud simile: simi enim omnes. Lucianum scripsisse existimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τὸ γὰρ σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim. IENS.*

ead. l. 17. Πολλὰ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολλ-

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βадίσματα εἰ θεάσαιτο τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἄλλὰ εἴωρα κας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βадίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς εἴωρα κας. Με. ἀλλ' εἴωρα κας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. θεραπειτ. β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάδων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restituas: Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἀνθρώπος εἶ. τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἀνδρα γεγενησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δ' εἰ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότες. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. * Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς εἴωρα κας. Με. ἀλλ' εἴωρα κας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos &c. IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς εἴωρα κας. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα: in P. vero εἴωρας. Atquod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiant, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς ἑώρακα* tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τὰ γε σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum verbum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρον) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονταί ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδότε. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praevisse videtur interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τοιαῦτα scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 511

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit comode distinguendo medicinam Iensius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάστοις. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἶδ' ὅτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidam. p. 185, v. 3, ἀνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ἡμῖν εὐδοκιμήματα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἀνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ εἶμαι τάλληθες λέγειν οὐδ' ἐν εἶδ' ὅτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα quod adeo liquere perlecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδ' ἐν εἶδ' ὅτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαριμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδραστίαν sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davif. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκον &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davifius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγορεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι) Benedictus: *Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum autione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Σεραπεντία τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὐσα. νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Croesum &c.* GRON. Nihil mutandum; passim ira adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hīscē scaret: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatīs forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragm. Bentr. n. CLXI, Ξεῖνος Ἐχιδναῖον νέρβεν ἄγων δάκρυον. Hercules est ille ξεῖνος: nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ ὅς λαβὼν καὶ μάλα ἴλαως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον similibus variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἄτρεπτον τῷ πρόσωπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμψῆλαι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priorē video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Infer. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἠθέλειν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακὼν τῷ κωνεῖρι) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morfu petit: maiore audacia, sed quae facetissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὸτα εἰ σε πλησίον ἦδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & rapaces fati manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: τοὺς γλισχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους· ἀκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τὸπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi, Lucian. Vol. II.

fineraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diverſi huic iniuriae ſubſcribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita ſcribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τὰλλα τὰ γαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἰλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν κατέπετελεῖσατο· commemorataque Socratis ſοφίᾳ & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam poſſint, finem elegantiffimae deſenſioni ſimul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιερμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνῳ ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριſτότατον νομίζω. Menander in Ὀργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακνόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὅντως) Credo legendum οὕτως· ſic ipſe contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένους) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum ſupra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus eſt; nam ad manes abire vetuit, canemque ſuperum iis in ſedibus morari noluit canis infernus: Quonam igitur? clari flagrat qua ſtella Leonis Additus eſt iuſtae nunc canis Erigonae. Quod imitatus eſt Aufonius, Graecum epigramma cultu ſimplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύων σάκκοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένους) Quomodo ſibi mortem conſciverit Diogenes, alibi dicendi locus eſt ad B. Πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum ſibi conſtans, negare videtur factum, eum ait, εἰ δ' ἐνδὲι φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρίμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda ſunt loca. Ceteri fere conſentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον· — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούνον ἐνεγκάμετος· ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantiffimus iuſtitiae, debita Charontem ſtiſpe fraudare noluit, porrexitque ipſὶ ναυτιλίᾳ

IN DIALOGOS MORTUORUM. 515

ὄβολον, five τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκηδεύμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebeant, Καρκάδοντα quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis desumptam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορθμῇ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορθμῇ δίδοσθαι καλουμένη κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι ubi refingendum putō, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turbam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαίν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολον. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmas. de Usur. p. 427. In eo solum a

§16 ANNOTATIONES

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimarit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore trientem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intraffe silentium*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, *Κυανέας τε πύλας παραμείλεται, αἶτε θανόντων Ψυχὰς εἰργουσιν, καί περ ἀναινομένας* nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse norat Scholiastes Iuvenalis, hodie retineat Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικάστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoracione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychoe iussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera prunam transvectionem, redditum altera meretur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicebam olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquàm gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore. Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἀγχειν dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & Basil. Hom. in Ps. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει· πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quàm Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil remove: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κυλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσήει· & ταυτὰ μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσήει. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας. Aristaeon. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς ubi multum fallatur, si quis πεπτωκυίας reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μὴ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquas navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem exprimeris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum ab Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id est, nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spes, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant. HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὸς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo traiectione gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia: nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον male in editis σου πατάξας, GRAEV.

ibid. "Εσῇ) *Εσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τοῦτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθηεῖον παράμεινε) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, nave subducta naulum vel portorium expecta. GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. Δανάων docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in Θέρμος. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus, id iam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret. Cum autem addit, Inde Crates apud Aristotelem, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησί, πῆρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀώπρευτον καὶ ἀκολάρευτον. Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De δείπνῳ Ἑκάτης dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενός αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, nec quidquam ipsi curae est. Navelim ego, neminem curat. Illud οὐδέ-

ος non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οὐδ' αὖτε ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS Animadv. c. XII, p. 55. Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non secus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζεν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπρευτον καὶ ἀκολάκρευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpret Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἑλλαν οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῶ μέλει. Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέλει. Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει. atque adeo Xenophonem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638, Iuppiter Stygius. SOLAN.

Poëtarum usu Zeüs commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἡρα ἁλίων μυχῶν, *praefes & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, Zeüs ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscavit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lurat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse prompta fuscipor: si contuleris; quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit πῶλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὲρ γένον apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit *ἡμέτερος Zeu*, principem poëtarum tetigit, cuius est II. I, 457, *Zeüs τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια*. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) A Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid. Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthiotidis non procula Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theffalus* vocatur Protefilaus. LEED. Mf. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. II. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακησιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphichus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακῆσιος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακῆσις Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abuisse in Θήβας τὰς Ἀχαΐδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαΐδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utrasque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θῆβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata II. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinſius ad Ovid. *Ep. Her.* XIII, 35, ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceides*, ab illa urbe, quam utrique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla uſquam Phyllus compareret, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam leſionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzet. *Chil.* II, c. 52, poſtquam Proteſilai hifloriam explicuit, Λουκιανός, ait, Φιλόſτρατος γράφει τὴν ἱſτορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηται καὶ ποιητὰ καὶ νέοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans: Philoſtratum vide p. 662, cum Oleario, & ſaepius in Heroic. Ariſtid. T. III, pag. 374 C. καθάπερ τὸν Πρωτεſίλαον φαſὶ παραιτηſάμενον τοὺς κάτω γεγενῆσθαι μετὰ τῶν ζώντων. Propert. I *El.* XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum ſilium permiſſo comineatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet Tzetzes, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. Αὐτῶν) Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, ſcilicet ἔρωτος. HEMST.

ead. l. 8. Ἑκτορος) Homerus Heſtorem non nominat, ſed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. *Metam.* XII, 67, cum Luciano ſentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν) Id eſt, amor, deſiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benediſtus; ſed haec res praevaluit pondere: quamquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto, ſed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit exſtingui. Eiufmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii maioris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dederō, meus amor omnem modum excedebat, molifque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet. Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον Heſychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλόν, ſed & ὑπέρμετρον. inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eandem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid viſioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro οὐκ οὖν for-

522 ANNOTATIONES

te non deterius legeretur, *σὺ γοῦν*. HEMSTERHUSIUS. Pag. 214. l. 5. *Κακείνην*) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. *Τὴν ὁμογενή μου Ἀλκυστιν*) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. *Προσέσεται*) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato *προσέφεται*. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas *προσέφεται*, quippe quod nec cum *οὐδὲ διαγνώσαι δυναμένη*, nec cum *φείδεσθαι* satis accurate conveniret. Moschopul. Ὀν. Ἀττ. Ἑκλ. Προσιέμαι, τὸ μέλλον προσήσεται, ὁ ἀρίστος προσηκάμην &c. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεται. Nost. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. *Καθιέκμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*) Mercurium iube, postquam ad lucem pervenerit Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in *καθιέκμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*, non intelligo. *Καθιέσθαι* τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus Il. Ε, v. 104: Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, O Ulysses, valde meum penetrasti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Iensius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperiis? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύσας (cui famulis exstat phrasidis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἑλλήσιν ἐστρατηλάτει &c. Iket. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superfluitas agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

πῶς, τάχα δ' ἂν τις καθέκτο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interpofuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, fed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiffumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄρι πλιγυῖς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐν σύμφῳ Χαίλα. — Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλωῖ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24, simpliciter est κλωῖ δέσαις. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρίῳ τῇ τροφῇ. ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βαλοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληλμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Physiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιευτὸς ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, οὐδέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι. qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχῇσι θῶν πεπεδημένοι αἰσί. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λουγαλέῳ. — Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli demeret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicc non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Cadmum suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo θανμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes monuisse, quia omiffa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem in his etiam verbis ut comode distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordina

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν. . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπηγαγόμεν & ἐπέβην a superioribus pendent, δεῖ βασιλεύσα, ἥρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendent Leo Alatiarius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. Ill. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicer. T. D. III, c. 3 r. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μουσώλου μάλα πολλὰς (πολυτελεῖς, περιβήντος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἀπρὸς περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστω. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgaris libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum granium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thef. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ἐν οὐ κατὰ γυνταὶ οὖν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuamine nares. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἶοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam struaturam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lysias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μουσώλου τάφος

IN DIALOGOS MORTUORUM. 525

ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὕτις ἐκεῖ τυμβολέτης παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφεῖς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδάδες ται) praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδάδες eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καριῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς) Adscripsit pater, forte βεβιωκότος) sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφώτερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφώτατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἐφῆ, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στερρώτεροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφώτερος & στερρώτεροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίνην θερμώτερον, pro θερμότερον) ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τίνας ἀντὶς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφοτέ-
ρους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνας δὲ καὶ ἐστὲ;) Vide, quam inepte distinguitur haec περικοπή· τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὲ; πρό-
τερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obfederat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. Aristoph. Plut. v. 425, Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δῶδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ παρῆστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἰχέ σοι Κωβίδος ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte Casaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρακὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph. K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κόμφῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λαβάρδιαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θερσίτης de-
mum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγῆ. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes: sic interpretes. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interserunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Mf. ὥρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅντινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῆ. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. Ὅρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὥρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὥρα. Aelian. V. H. I, 21, ὥρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.*

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπου nam pater ei erat Χάροπος, non Χάρο. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praefere censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος φύλαξ, φύλακος τρίβαξ, τρίβακος ἱέραξ, ἱέρακος ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακος & Ἄνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυξ & Θάρυπος, Χάροξ & Χάροπος in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέροξ pro στεροπή Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therpsitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therpsites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἐν το corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspeçaret; τὴν τοῦ γελοιοποιοῦ Θεορίτου ψυχὴν πύθησαν ἐνδύομένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuvabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἄδου, alii quoque Therfitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾶ γὰρ Μένων Θεορίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Act. Erud. Lips. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν ὁ, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspicione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσσοφον.

Τὰν γράμμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἶμεν ὁ δὲ φθονερὸς κλαίτω, ἔς κε θάνη·

Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ

Μείνω Θεορίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλων tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θεορίτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ὃ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *θεός ὢν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπὸ πηλαγμῆος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι συνοικὸς θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sanè, nisi ad Chironem fideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris insaniabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπέειπε ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γεννησόμενον ἀθάνατον, οὗτος ἀπέθανε*: ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖα*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θυήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ δέλοντα*: ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὢν* scripsisset, quam *θεός ὢν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω? Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραστος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* ἔσχεν &c. Est *τίς* non videatur plane repudiandum, maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* ἔσχεν; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὰ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *Τὸ φῶς τὸδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρᾶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν αἶψι) Est in hac oratione ἀνακλόουθον disturus erat, *Ἐγὼ δὲ... προφῶς, ἐντελής δὲ αὐτῶν* hanc seriem interrumpunt, quae post τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερα*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *ταῦτον εὐτυχέστατον λόγῳ, ὅστις θεωρήσας ἀλγῶς, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L I

μένον, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν
 κοινὸν, ἀστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτ' ἔτη τις καὶ ἑκατὸν βιώσε-
 ται, ὅφει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους. Σεμνότερα
 τούτων ἄτερ οὐκ ὄφει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν
 χρόνον, "Ὅν φημί, τοῦτον, καὶ πεδημίαν ἄνω. Ὀχλος, ἀγορὰ, κλέ-
 πται, κυβεῖαι, διατριβαί. quae sequuntur, curam adhuc, ut
 puto, diligentiores postulant. Ista vero sumsisit Menander ab
 Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI,
 p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum prin-
 cipis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habitum re-
 tulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mer-
 catulusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus per-
 quam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Sy-
 nesii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Pau-
 lum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit
 Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut con-
 sensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας ima-
 gine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, πα-
 ρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀπάντων
 συλλογόμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contu-
 lisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec
 Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime con-
 venit, quae scilicet revera proficitur, animas, relicto aethere
 patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque
 carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit E-
 picтетus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum
 Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι,
 ἀ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου,
 τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec
 etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui
 ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquif-
 set, ingenue respondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡελίοιο,
 Δεύτερον ἄστρο φαινὸν, σεληναῖος τε πρόσωπον. nihil haec-
 nus, quod inficite dictum offendat; sed addito puerilis simpli-
 citatis versu tertio, "Ἢδὲ καὶ ὠραῖους σικύους καὶ μῆλα καὶ
 ἔχρους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad
 homines etiam insulso proverbium a se natum propagavit,
 ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξιλλῆος Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in
 Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguër. p. 609, quam apud
 Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium
 Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul
 ex hisce patet, ἄστρο quam vere fuerint in Menandro repo-

sita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῇ τὴν βίαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egrege Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeano, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπτως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἐκατὸν ἔτη βιώσεται. Ὅψι παρόντα· καὶ ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ὀλέγους, Σαπρώτερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὕψι ποτέ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

ibid. Αἱ ὄραι καὶ ὄραι. mox, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondere hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι: quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyetium μεταβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύν quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Ἡθ. εὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Retinenda non est viri doctissimi Io. Iac. Wersthenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλον. HEMST.

ead. l. 8. Ἡκεις) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδ' ἐν ὅχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem filii Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεῖς) Thomas Magister v. Ἀτέλεστον videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, ne tibi contradicas, ut Benedictus; sed, cum multum circumveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. δέησει μεταβολὴν ζητεῖν. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασί) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianea protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δ' αἰ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπικεν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοιτες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προίεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ βαβυλώνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24, folius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperitur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπολθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus asferentur praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnii ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἔδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθύς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορευόμεν μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint satis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκων, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeronensi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντρεΐδοντας, εὐδ' ἐν δέον) Micyllus: *reluctari tamen & resupinos obtrui nūc*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἐπαίνας ἐπιβοῶντα ἑλέθρων τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμενόδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim debere; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arface moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arfacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὑπαρχος hic Arfaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀρσάξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiff. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse εἰσαυτῷ ἐπαμείβεσθαι τῆς τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαερῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ev. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

nicam superandus erat Cithaeron, quā parte demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαίρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeensies, qui
de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
λαγονησίους τὴν πρὸς Κιθαίρων καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticaepagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνῶν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiastae ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθήραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Ae-
thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐκαστὸς Διόνυσος τῆς ματίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθέριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis asserunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
meritatis accusandus Himerodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
tens periculosum iter nullo fere comitatu susceperit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
puam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram πάντες καθαρύνουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιβάδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπι-σφαλής· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculosa. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλοπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθεράς) Athenias Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Μὲ. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrobi. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ τῇ Δί, οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonesta) graviter ferebat. Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, pro barbarico ritu non inhonesta facie est. Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est pro societate inita. Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.*

ead. l. 7. Ἡγανάνται περὶς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuiffe a vero non abhorret: immo ab iis mutua-
tus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congres-
sum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sar-
matae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo *κον-
τοφόροι*, pro quo prave scribitur *ἀκοντοφόροι* apud Dion. Cass.
XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem me-
minerunt in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio
Plutarch. in Crass. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag.
240, 241, ubi reperies ista Lucianae phrasi proxima, *πῶδας
διαμπαῖς προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος* quemadmodum in
Philopoem. p. 359 B. *διαλαύνεται διαμπερές ὁμοῦ τοὺς μηροὺς
ἐκατέρους ἐν μεσαγκύλῳ* confer Suidam in Ἐξέσχ. *Pondera
contis Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppedabit
eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandi-
que morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat
ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως
δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον, sic ve-
ro subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae
praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποβείς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII;
42, 2, & Sarisphoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites
ufos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pol-
lucis ostendunt, & locus a Suida v. *Δόλιχον* allatus. Verum
longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum
Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos
longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Οροίτης ὁ ιδιώτης) Angl. *Ἡρώδης*. BOURD.
De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in
Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed
quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim
Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes fatis prospera usus esset
fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satel-
lites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto
ιδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae
rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsan priva-
tus aliquis Oroetes extiterit mollitie insignis, de quo mihi
non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem,
quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἂν ιδιώτης, καὶ πᾶν ἀπαλὸς τὸ πῶς οὐδ' ἐστάναι χαμαι, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο: quamquam ne sic quidem illud ιδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰππεύειν εἰθὺς καὶ πᾶν ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἑρώδης, a Polyaeo VII § 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Brissotius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καιρὸς ἐστὶ δειπνῶν ἐκάλει, τρέχειν ἐπανόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στυλάμενος εὐτρέπῳς οὕτως ἐπείγασθαι παρὰ τὸν κεκληκότα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Justin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefacti pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. T. T. pag. 292, 293: Ὑπὸ τῆς ἰππασίης, inquit, αὐτοὺς κέδματα λαμβάνει, ἅτε ἀσὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν' ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἔλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραῖναι, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἐτερπόμεν ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἐτερπόμεν ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πᾶν ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Julian. Misop. pag. 338 A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλαβίας .. Λάμπις .. Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἀθλίος ἐλέγχετο ἀποσκληκέναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἀθλίως. alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀποσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miserrum in modum emori*. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad Il. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspiciendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληκέναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. sequitur inferius, ὥς τῶν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρὸς. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληκέναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν. Ἀποσκληκέναι (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαίοι) ἀποξηραίνουσι, ἀποθάνουσι ubi reponendum ἀποξηραίνονται, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληκέναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληκέναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀφανθῆναι, ἀφανανθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὥς ἔοικεν, ἀφανανθήσομαι & ἐπαφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι lib. IX, p. 401 F. ἴν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζή-

τῶν τὸν σύναγρον ἀφανανθῆς poterat scripsisse, ἀποσκληνῆς. Taceo consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὖ θανοῦμαι. HEMST. in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξήρᾳσαι) Vitium ed. A. κατεξύρᾳσαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum, & significans *circiter, admodum*: ut in illo Demosthenis loco in Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio reprehensus, quod *omphino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικῶι ἀντὶ τοῦ ἐγγύς quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅστιν ἦδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅστιν, ἢδ' ἐγγύς eiecit Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Ms. Vatic. ὁμοῦ ὅστιν ἦδ' ἡ. Vide L. Bos Obs. Crit. c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Casaubon. ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lucianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34. HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτωκαίδεκάετι) Inveni illi octodecim annos nato. BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in Menandri Μισοῦμένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in Epict. III, pag. 351: Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελές, Ὅν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Berglerus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασύωνίδην ἄλλη σκηνή, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτελές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίον εὐτελές in Alciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχόν παιδισκαρίον. Ut

IN DIALOGOS MORTUORUM. 541

αὐτὴν ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri *Μισομύε-
νῳ*, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μαῦ (ἀν σοῦ;) καὶ
λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ πότε; quae a Suida conservata
v. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt.
HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεφίας αὐτὸς, θαυτοῦ κατηγόρει φθάσας,
πολλὴν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐ-
τὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, &
interpretare: prior ipse se accusavit mulde dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντ' ἑ στένοντες) Amabo, quid hic loci
est τῷ τε: Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, *τερπνο-
λὴν παρέσχον τὸτε στένοντες*, attulerunt mihi voluptatem tunc ge-
mentes. GRAEV. Παρέσχον τὸτε *W.* ed. uti & Graevius vidit
esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant,
non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργῃων) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. re-
cte ὑπέργῃων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera
elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἄπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum pau-
pertas, & proverbio dictus ἀλίῳ βίος: ea de re quaedam ob-
servans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Lucia-
ni locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγχι-
στρῶν καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον
ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v.
1250 & 1218, & Hp. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακίῳ πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934
interpretatur, *Ita mortem horres, ut adolescens*. Non credo eius-
modi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe
diversum est apud Graecos *μειρακίεσθαι πρὸς τινα*, atque
ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito
Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi-
dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτης
καὶ Ἀναξίμενι τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος: quod non
est, quasi apud Sophistam glorians, & sese iactans adolescentis licen-
tia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis iuveniliter ac ia-
ctabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex δὴ
verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt
editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγει. Ceterum
quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγει*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praefens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἅλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἴπω ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκείνο εἴπω ἔχοι τις ἂν* & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἦ τίς γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοτο ἂν;* Aoristum in Necyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *λέγει* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγει*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγει*. certe *λέγει* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. 'Ομοια) Melius Mf. *ἅπασιν γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὁμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. 'Ομοίως omnino scribendum cum ed. I. & Mf. Gr. P. & L. pro vulgato *ὁμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. *'Ομοια τὰ ὅμματα κενά*) Credi poterat excidisse *καὶ* propter similitudinem pronuntiandi, *καὶ κενά*. sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενὰς γλήνας*, id est, interprete Scholiaſta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς*, ut Oedipi *vacuos orbēs* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora* leonum VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. Μόνον δ' αἱ) Mf. *κεναὶ μὲναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ὄξυδερ- κέστατος*. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. 'Οπότ' ἂν ἦ &c.) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. *ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅπότ' ἂν ἦ* *ἦσθα* quis non putet dicturum *ἢ ὅταν γυνή*, quo ferme modo 'Αλ. c. 19. Verum Lucianus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἴ σου πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non latebunt. SOLAN.

ibid. *Ἦ ὁ γυναικείος*;) Malim, *ἢ ὅπότ' ἂν γυνή*: τὸ δ' *γυναικείος*

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
καῖος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδείας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μάλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαζ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδ' ἐν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Τειρεσία: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳν πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδ' ἐν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, mam-
mae marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκησαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτεινέιν hic innuitur. Nam si Τειρεσίας ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
rubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: 'Ο δὲ τύραννος παρὰ τὸν Ττυνὸν
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidae si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπῳτ' ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαι, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin
retinendam puto scriptiōnem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτεινεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & sit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτεινέσθαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa. HEMST. in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocola, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, in vitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, fumentem, ita legitur, ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgaris interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. ὥς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἢν φιλοχρηματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφῆσει & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ελεγε ὥς ξύμπαντες ξένοι εἶεν adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae ὥς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. ὄρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδῶνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, ἢν παν κακείναις ἐντύχῳ, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, ὅπότ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Δ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. Ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. τὴν Ἀνδῶνα) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. *Ἐπιν) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. τῶν φευσμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μνδ' ἐν ὕγιες λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obfederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum; praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Hθ. Νικ. IV, c. 7.* Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. *Ench. p. 25, Τίς ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τὸν ἀνθρώπων; τοὶ μάντις.* Illum imitatus fuit Epicharmus; vide *Poll. IX, 82*; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de *Divin.* De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. *Dinarch. p. 96, v. 18, Οὐτὰ Δημοσθένος τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοίμως χρῆται.* HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) Ἐμέλησας. GUYET. Pro ἠμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἠμέλησας. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? μελιζεν est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiaceum flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur ἠμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiaceum noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide *Odyss. A. v. 543 & 526*; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, novi, quae me damnavit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: Παιῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro ἠμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit ὁ πᾶν Graevius scribendum ἠμέλησας, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mitos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. ἠμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. interfeciturus eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. *Or. LXIV de Alexandro:*

Lucian. Vol. II.

M m

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλί-
σθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσα-
το. Iulian. Or. I, p. 33, ὡς τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν;
& pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἥδ' ἔ-
μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod
praeceffit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπο-
κτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐ-
μέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I.
H. Fr. W. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλυσας, vi-
tiose. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
tus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri
lectioni primas darem, non fecus ac Graevius, addubiravi:
μελίζειν enim cum sit *membratim discerpere vel concidere* apud
Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156,
Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes ta-
men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc
sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum ad-
iecit eruditiss. Kuhnius ad Diog. L. I, 98, *elegantem esse Graeci-
smum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annexi debeat,
etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί',
inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, scilicet κόπτειν τὴν θύραν,
quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum *μισεῖν τε καὶ φεύγειν*, Πολ.
VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ
ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Ioc. Pa-
neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
βουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπὶ ῥθουν, τὰς δ' ἔμελλον,
ταῖς δ' ἡπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιό-
τες. Aeschyl. Perf. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσ-
σονα Πάσχοι, τὰ δὲ μέλλουσι —. Thucydid. III, 55, οὐδὲν
ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μη-
δέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exem-
pla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum
adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexe-
rit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδενὸς τῶν ἐγ-
γυάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντες οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλή-
-

πάντος quod pro μέλλωντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctissi. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deserit, Waechtero: vide Act. Erud. Lipsi. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, ἄλλ' αὖχ' ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καϊάδαν, οὐ περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτιμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσεῖπεν ἡζιώσας.) Vide Homeri Od. XH. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος.) In Thucydide IV, 92, pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel exprefferint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὥς μὴ ἀντιπαισιντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπει.) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. Λ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Aiax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα.) Lege, versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaverit, non docent aut poëta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulysses in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέρχομαι Μινδ' ἐν ποτ' εἰπῆς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

Atum est ab Aiacis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὴν Αἴαντα τρίτον ἡσυχάζειν περὶ τοὺς θεοὺς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένη αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαύκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὄπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἰθὺς πατρὸς· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπεισθὲν τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι παύσασθαι τοῖς θεοῖς. Egre-
gie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐδὲμίς λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysssem se non posse non ὀδίσσε profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul offendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum auctorem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ ταῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit*. Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret*. Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E. 644: Οὐδέ τι σε Τρώεσσις ἱσμεῖς ἄλλαρ ἴσισθαι Ἑλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερὸς ἴσσι. Sic Lat. *non si sequitur negationem*; Liv. VII, cap. 10: *Iniussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam*. Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σώστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famosos recensetur. Sostrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Διμῶν. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, proflus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sostratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utilli vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐχειν ὑπερέχοντες) Synof. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ γὰρ ἡ δαί γινώσκειται ὑπερέχουσαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀστυκῶς ἀπὸ λογικῆς ἐστὶ. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choëph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τοῦτων, ὦ τέκνον, παραιτία. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his σκοπτικῶς tangere ritum Atheniensem in festo Βουφονισίας cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damneretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanum de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Ienf. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsitan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι πᾶν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Reg. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omis-
sis sen-

gentia loci satis apte procedit; tamen non invitatus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Luciano commodè respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτης δὲ τὸν μακρὸν τῶν Ἀπόλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Sygg. c. 1, & Τυραννοκτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Z. Ἐλεγχ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδαφίλει) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut satelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebeuit. Ad ea iam Sostratus, Ἐὖγε ἂν Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, ἐπιδαφίλειούσαι τινὶ πράγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εἰλήφαιμεν, καὶ ἐπιδαφίλειούσαι τοῖς ὑποβίσει τοῖς ἀποκαρύσει. Ipse dedidit (documentum) nosque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49. Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφίλειον παράδειγμα τι haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, aegrum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλις, δαφίλεια, δαφίλειον copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλις τὸν δωρεῶν ὅσις, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Σπίονια δαφίλις μύστος; δαφίλις proveniit saugata vitis, Columellae. Δαφίλεια πῆ ἰνδία, quemadmodum τῇ πονία πλούτος, saepius est contraria: Euzopam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum prae quomodo poikilum δαφίλειαν trita sunt δαφίλεια τροφῆς, τὴν ἐπιτηδεύων ἀπάντων πολλὰν ἔχειν δαφίλειαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφίλειούσαι non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγίλαις ἐλεφάντων ἡ λιθῶν δαφίλειούσαι, pro quo peius editur δαφίλειούσαι: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἰκαίως δαφίλειται πρὸς τὸ ποῖραν εἰληφῆναι τὴν καθ' ἑκάστα πράξιν, nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνάμνῃ καλοῖς τὸν ἑκαίον δαφίλειομένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφίλειούσαι, solet reperiri. Pecora solent, si in ubere

tate pabuli largissima versentur, ἐνδὰφιλεύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κίλπον πολλὴν πῖαν καὶ χίλον ἄφθονον ἐνδὰφιλεύσασθαι κτήνισι νομὴν ἀπανταρματίζοντα. sed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἐπὶ περ αὐτῷ ἐνδὰφιλεύστο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius alius utebatur. Indidem hocce nostrum ἐπιδὰφιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐπιδὰφιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud Hefych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ ἴδιος ἐπιδὰφιλεύσαι καὶ Συβαριτικὴν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐπιδὰφιλεύσατο ἡ ποιηρία τῆς εἰδωλολατρίας· itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro munifice largiri; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπίκλειον & Ἐπικλύσσα. Hefych. Ἐπιδὰφιλεύσει, μεγαλοφυχία· ubi μεγαλοφυχίῃ, perinde atque in Ἐπιδὰφιλεύμενος & Δαφιλεύτατος, valet splendendum ac liberalem esse: nam μεγαλόφυχος aliquando, ut *magnum* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλόφυχος τοῖς διομήνεσι· & μεγαλοφυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἔτοιμος δαφίλει· sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀπὸ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοφυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδὰφιλεύσασθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum* ac *copiosum* sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praebere. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πόλεμοις πρὸς τὸν καὶ ἐπιδὰφιλεύσαντὸ τις ἐν τούτοις· oratione copiosa luxuriatur aliquis, atque ingenio fraena laxat: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere. Χρήματα ἐπιδὰφιλεύσομαι, Philostorg. apud Suid. in Λέοντιος· Εἰ σοὶ δέ· . . . ὁ παῖς, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἰγὰ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδὰφιλεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάγκη) ἀνακομίζεσθαι προέλκοιτο, ἐπιδὰφιλεύσῃ τὸ πέμπτον, *insuper adiciat & persolvat quintam partem*. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἰαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδὰφιλεύσμεθα ὑμῖν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἐπιδὰφιλεύμενος διὰ τὸ ἐπισπικὴς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατὰ κόρας χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est
 Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia con-
 cedens εὐφόρησεν εἰς ἀσίλγυσιν ἐπιδαφιλεύμενος δυσθεράπευτον κακὸν σώ-
 μασι καὶ ψυχαῖς ἀχρᾶσαι p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν
 αἰνῶ τέχνης γυμργιῆς ἐπιδαφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag.
 223 D. ἐπιδαφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγῆτης (Theodosius) καὶ ἀμεινονος
 καιρὸν μελωδίας: quod a Petavio versum, *in super occasionem fit praebi-*
turus: malim, sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largi-
tus. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσέξωρεν ἐπιδαφι-
 λεύμενος αὐτῷ πόντος: ubi veram sententiae vim idem Petavius non
 perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, 'Ο Σωτὴρ . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπι-
 φάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδαφιλεύσατο: quae vertente Valefium scripsit-
 se credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahæ fecit*, non, quod
 in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui
 genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K.
 II. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τοῦτο τοῦ ὀλίγου
 ἀξίου γέλωτος ἐπιδαφιλεύσῃ: ubi pro liberaliter & copiose fundes purif-
 simum scriptorem usurpasse bene notat Budaeus, atque adeo tantun-
 dem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari
 structura non infrequens Xenophontis imitator Basilus Hom. X, p.
 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae
 tuae virtutis occasionem duces, ὅστις, ἂν ἡμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαφιλεύσῃ
 τῶν ὕβριων: quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet,
 quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῶ σε εἰπὼν
 καὶ ἀδοξοὶ καὶ μηδὲν ἀμεινότερον, σὺ δὲ γυν εἰπὲ καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut
 obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumula-
 tiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius ta-
 men intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non
 prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδαφιλευσάμενης
 τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῇ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusa-
 tivus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδαφιλεύσατο
 αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθίστασιν μεγαλοπρεπῶς
 profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem: nisi forte ma-
 lis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus*
dedicationis de suo suppeditavit. Solet aliquando casu dissimulatio poni;
 quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ Εἰξ. c. XIV: tu, Luciane, cete-
 roquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ οἶδ' ὅπως
 ἀθρόαν πεποιῖναι τὴν μεταβολὴν ἐπιδαφιλεύμενος: nisi sede mutata, tam-
 et si res eodem redeat, paulo post ἀναπέφηνας subsequi iubeas καὶ ἐπι-
 दाφιλεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, consideran-
 dum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς
 θεωρίαν . . . συντίθειν διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαφιλεύσατο. Philo lud. pag.
 711 C. Moses προδιατάξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαφιλεύεται φάσκων
 Interpret, *in super addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, prae-
 fertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum
 rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus ter-
 tius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico ho-
 mine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segrega-
 verat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus alio-
 rum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaeque sanctiore aboleret: ἴδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτός τε ἴφ' ὧσιν καὶ ἡμᾶς λήψονται· δίδωκε καὶ εἰλόφασιν· ἐπιδαφιεύοντο ταῖς υποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu diffidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ κράτος ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auxilium addidit his sceleribus, ob quae eiectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLI, οὐδὲ μίαν ἑλλείπον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας· ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τῆς γονείας οὐκ ἔλαττει τοῦ διδασκάλου προσέθεν μείζον ἐπιδαφιεύεται τερατολογίας· magnus Valefius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαφιεύονται πλούτῳ, τιμαῖς, ἀβυνοῖς, divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζονος ἐπιδαφιεύεται τερατολογίας, *magis augeat cumulatque impij doctoris absurda portenta*. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀφ' αὐτοῦ γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαφιεύόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδαφιεύόμενος, quod depravatum editur, cum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπιδαφιεύσθαι) τῇ μεγαλοδωρίᾳ τῶν χαρισμάτων· qui promisit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verferis*. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς κολλάζων) Longe aliter Mf. qui sic habet: ποιῶν φανῇ εἰ κολλάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερίτας γενομένους δὲ ἡ Κλωθὴ προσέταττε, τιμῆς δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μείρα alio nomine Κλωθὸς. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκῆς) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύσεις· sin ἀπολαύσεις placuerit, δοκῆς itidem migrare iusserim in futurum δόξης. HEMST.

